

Áldás, békesség!

A Pomáz-Csobánkai Református Társegyházközség lapja
X. évfolyam 1. szám

2021. január-február

Mert az az Isten iránti szeretet, hogy parancsolatait megtartjuk, az ő parancsolatai pedig nem nehezek.

Mert aki Istentől született, az legyőzi a világot, és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk. Ki az, aki legyőzi a világot, ha nem az, aki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia? (1János 5,3-5)

A TARTALOMBÓL

4

BEOLTASSAM-E MAGAM?

14

HÍREK NYÁRÁDKARÁCSONBÓL

20

ARCCAL VAGY HÁTVAL?

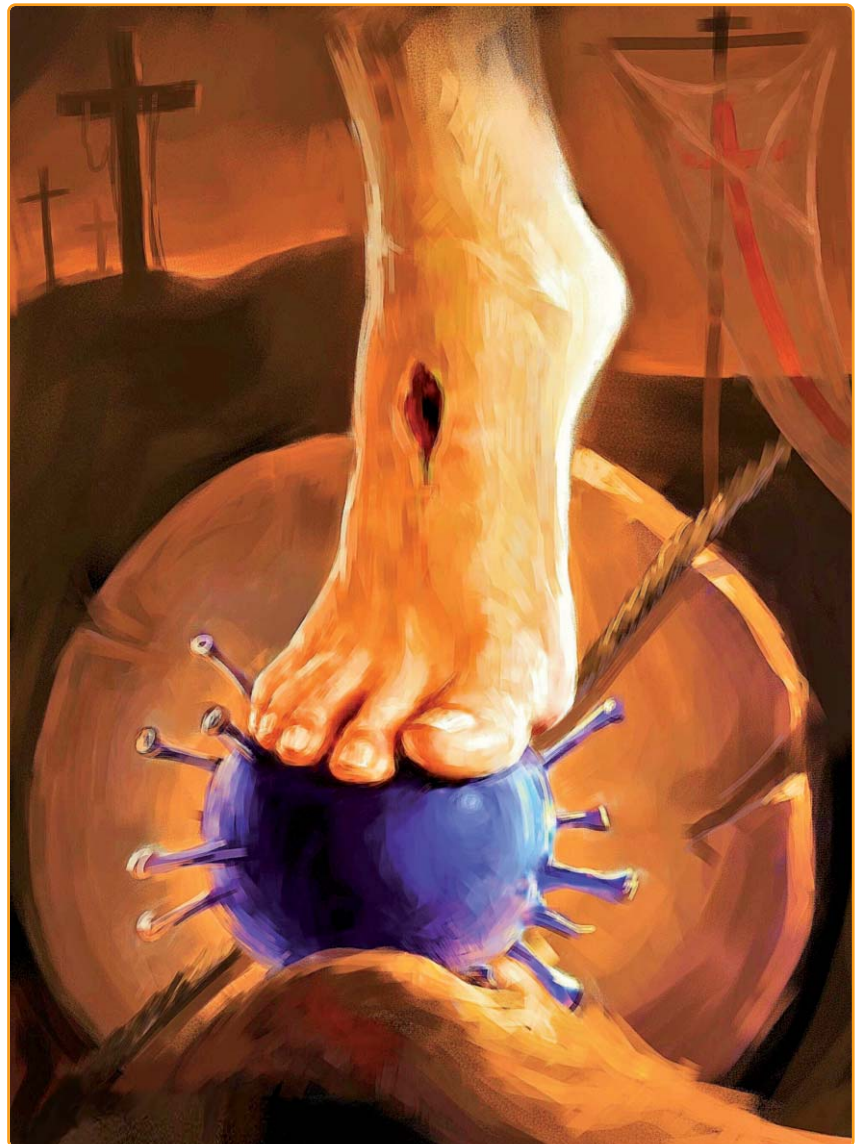
FIGYELEM!

Kedves gyülekezeti tagok, Jézus Krisztusban testvéreim! A koronavírus elleni védőoltással kapcsolatban szeretném veletek megosztani gondolataimat.

Negyvenhét évig dolgoztam védőnőként, ezért a védőoltásokkal mindig igen szoros kapcsolatban voltam. E hosszú időszak alatt megállapítottam, hogy a számtalan, sokszor halálos betegség ellen beadott védőoltás milyen hatásos.

A tüdőbaj (TBC) ellen adott BCG-oltás hatására visszaszorult a betegség, és a diphtéria, a szamárköhögés ellen adott védőoltások beadása óta (kb. 80 éve oltják ellene a gyerekeket) nagyon ritkán fordul elő ez a betegség. A fekete himlő ellen adott védőoltás (tüzes karcolás) hatására a himlő betegség megszűnt Európában, már évtizedek óta nem oltanak ellene.

Az idősebbek biztosan élénken emlékeznek az 1956-ban és 1959-ben kitört gyermekbénulás (paralízis) járványra. Nagyon sok gyermek betegedett meg ebben. Kisebb bémulások alakultak ki, volt, aki kerekesszékre került, és ismertem olyan kisbábát is, aki belehalt a fertőzésbe. Előbb az amerikai *Salk* professzor által előállított injekcióval védekeztek,

ebből korlátozott számban kapott Magyarország, majd a szintén amerikai *Sabin professzor* kidolgozta az oltóanyag cseppekben való beadását. Jelenleg beépítették más betegségek ellen adható oltóanyagba. Azóta nem fordult elő paralízis járvány.

A kanyaró ellen a súlyos szövődésményei miatt oltanak, és most már más betegségek ellen is van védőoltás a gyerekek számára, melyek egy része kötelező oltás.

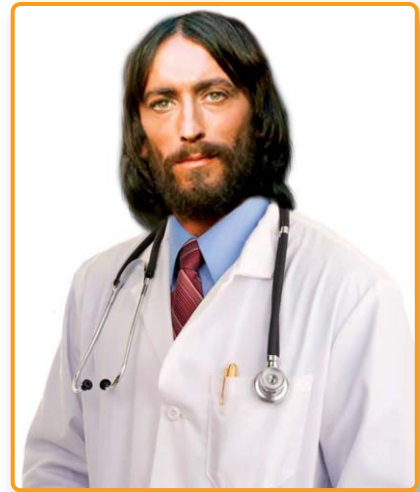
Talán mindenki számára kiderült a fentiekből, hogy én maximálisan védőoltás-párti vagyok.

Hogy honnan kapjuk az oltóanyagot? Gyerekek számára van olyan oltóanyag, amit

évtizedeken át az orvosoktól kaptunk, és mindig jól működött.

Arra kérek benneteket, hogy fogadjátok el a magyar szakemberek ajánlásait, higgyetek az ő szakértelmükben! Kérjétek a COVID-19 elleni védőoltást, regisztráljátok be magatokat! Örülünk annak, hogy gyermekeink sok komoly (halálos) fertőző betegséggel szemben védettek a védőoltásoknak köszönhetően! Most a felnőtt lakoságon van a sor!

Ne felejtsetek Jézusnak mindannyiunkhoz szóló szavait: „*És ahogyan Mózes felemelte a kígyót a pusztában, úgy kell az Emberfiának is felemeltetnie, hogy aki hisz, annak örök élete legyen őbenne.*” (Jn 3,14-15) Akit a pusztában megmárt a kígyó, csak akkor maradt életben, ha feltekintett a rézkígyóra, mi pedig csak akkor menekülünk meg, ha a megfeszített Úr Jézus Krisztusra tekintünk, és egyedül Tőle várunk segítséget, megoldást. Most Urunk, az Áldott Orvos, a vé-

dőoltást adta megoldásként a COVID-járványra. Ne várjatok másra, mert nem lesz más, ami megment! Semmi sem szünteti meg a járványt, csak amit – hiszem, hogy – Urunk készített a számunkra; a kiváló tudós emberek – talán mit sem tudva erről – csupán az Ő eszközei voltak a vakcinák fejlesztése során. Aki hisz Benne, megszabadul: „*ne légy hitetlen, hanem hívő*” (Jn 20,27) – ebben is!

A mihamarabbi személyes találkozás reményében:

Hamar Jánosné Enikő

2020. december 7-én teszteltek a munkahelyemen, a Dunaparton, és az eredmény pozitív lett.

Ünnepelni szerettem volna, mert a lányomnak születésnapja volt, de nem lehetett. Gyalog indultam el az intézetből, ami 3 és fél km-re van a Lenfonótól, mert senki nem akart elhozni. Végül Levente unokám jött élem, és hozott haza. (2 hét karantén.)

A lányoméknél másnap kimentek Csókakőre a nyaralójukba, hogy ne fertőzzem meg őket, és tudjanak dolgozni járni. Természetesen mindennel elláttak, bevásároltak stb. Hála és köszönet érte.

A szapora szívverésen és a fáradékonyságon kívül különösebb problémám nem volt. November 23-án a Kiskovácsi kórházban voltam évi egészségügyi ellenőrzésen, és ott diagnosztizáltak a pitvarfibrillációt, a szapora szívverést, ami nyugalmi állapotban 111/min volt.

Csak Karácsony után, december 29-én kerültem a házi orvoshoz, mert ő is COVID-os lett. A december 19-i és a januári COVID-tesztem szintén pozitív lett.

Szeretnék már jobban lenni, meggyógyulni. Ahogy Jób könyvében olvastuk: reménykedek, és bízik Istenben, Ő nem hagy el, segít mindenben. „*Ha már a jót elvettük*

Istentől, a rosszat ne vennők-é el?” (Jób 2:10.)

Az egyik COVID-os betegársamnak ezt az igét küldtem, hogy minél hamarabb meggyógyuljon: „*Gyógyíts meg engem URam, hogy meggyógyuljak, szabadíts meg engem, hogy megszabaduljak, mert te vagy az én dicsekedésem!*” (Jeremiás 17:14.)

Mivel sajnos nem tudok istentiszteletre járni, itthon nézem és hallgatom. Hajnalban a Duna Televízió, utána a Mária Rádióban hallgatom a napi igét. Olyan nagy örömmel tölt el! Amit hajnalban nem láttam, azt délután nézem meg. Délután Bibliát olvasok, a napi igét és mindent, ami foglalkoztat. Ked-

denként egy katolikus pap jár le a munkahelyemre, misét tart az ápolottnak. Olyan jó volt együtt énekelni a Hozsanna szoltársókönyv 150-es számú énekét:

„Uram, Jézus, légy velünk, Mi egyetlen örömünk. Nálad nélkül keserűség itt a földön életünk. Ő egyetlen örömünk, Uram Jézus, légy velünk. (1)

Uram Jézus, el ne hagyj, Ki szívünknek üdve vagy; Legfőképp a végső harcon Végig velünk megmaradj. Te, ki lelkünk üdve vagy, Uram Jézus, el ne hagyj. (5)”

~ ~ ~ ~

Imádság

Örökkévaló Istenem, nyújtsd ki hatalmas kezed, mint egykor kinyújtottad Egyiptom felett, és csapásaiddal sújtottad őket. Kérlek, Uram, most nyújtsd ki hatalmas kezed, és fékezd meg a járványt, hogy ne csak sírás, fájdalom és bánat legyen a földön. Add, Uram, hogy az emberek jobban szeressék egymást, és nagyobb szeretettel forduljanak egymáshoz. A Te végtelen nagy szereteted győzzön. Imádkozok Hozzád, Uram, minden beteg emberért, a gyengékért, az elesettekért. Hozzunk békeséget erre a háborgó, nyugtalan világra. Add, Uram, hogy meggyógyulva tudjak embertársaimnak segíteni, hisz ez az én utam, melyen járok, míg Hozzád eljutok.

Ámen.

Tatai Ferencné Kati

„Egy orvos van: Krisztus; és egyetlen orvosság: az örök élet” (Liszt Ferenc)

HOGYAN KÜZDÖTTEM A KORONAVÍRUSSAL?

Kedves testvérek, azért írom le a következő gondolatokat, hogy akit még nem támadott meg a COVID-vírus, igyekezzen minden óvintézkedést megtenni a fertőzés elkerülése érdekében.

Én is úgy gondoltam, hogy ha a szigorító intézkedéseket betartom – maszk viselése, fertőtlenítés, gyakori kézmosás, távolságtartás stb. –, nem történhet semmi baj, és vigyázok mind a magam, mind hozzátartozóim és minden körülöttem lévő ember egészségére. Nem volt bennem félelem. Minden elővigyázatossági szabály megtartását kötelezőnek tekintettem magamra nézve – mégis szembetaláltam magam a vírussal.

Sántha János főgondnok

Tavaly november végén, egészen pontosan 27-én este egy erős reszketés tört rám, és azt éreztem, hogy szinte megfagyok, annyira fázok. Le is feküdtem azonnal. Reggel felébredve, nem éreztem semmilyen rosszulétet, majd vagy két nap elteltével heves köhögési ingerek vettek erőt rajtam. Erre a száraz köhögésre gyógyteákat kezdtem inni, de kis idő múltán a gyógytea elfogyott, a köhögés viszont erősödött. Elmentem a gyógyszerért, de ott ugyanazt akarták adni, mint amit már korábban is szedtem. Kértem, adjanak valami mást.

Kaptam, azt is beszédtem, de a köhögés nem múlt el. Egy másik gyógyszerért is próbálkoztam, még külön éjszakára valót is kaptam. Pár napig szedtem, de ez sem segített.

Közben a köhögés egyre erősödött, ami már nagyon nehéz volt, és hőemelkedésem is lett. Gyengének éreztem magam, fájt mindenem.

Ekkor tudatosult bennem, hogy megfertőződhettem a vírussal, ezért nem használnak a gyógyszerek.

Egyik napról a másikra teljesen elfogyott az erőm. Hatalmas köhögési rohamok jöttek rám, étvágytalan lettem, és éjjel is csak nagyon keveset tudtam aludni. Tusakodtam a gyilkos vírussal. Nem volt jó sem fekdülni, sem fent lenni.

Elkezdett foglalkoztatni a kérdés: „Mi lesz velem? Mi lesz, ha a betegségeim súlyosabb lesz, ha kórházba visznek, és lélegeztető gépre kerülök? Mi lesz, ha esetleg soha többé nem láthatom a családomat?” Sokszor kértem imádságban az Úr Istent, ne adjon még át a halálnak, tartson meg.

Közben egyre jobban gyötörtek a szenvedések. Hét kilót fogytam néhány nap alatt, nem tudtam enni semmit. Éjjel láz gyötört, teljesen kiszáradtam, a ruhám és a takaróm meg teljesen átázott. A köhögés annyira megviselt, már azt éreztem, hogy mindjárt kilyukad a hasfalam. A láthatatlan ellenséggel küzdve nagyon szenvedtem. Próbáltam csillapítani kínjaimat fájdalom- és lázcsillapítókkal, sok folyadékkal, „C” és „D₃” vitaminnal, naponta több alkalommal is.

Kérdeztem az Urat: „Ha terved van még velem, tartsd meg az életemet, hogy élhessek még családom, gyülekezetem körében; mindazonáltal legyen meg a Te akarod!”

Hívtam a háziorvosomat, beszámoltam az állapotomról, és hogy szeretnék kérni egy tesztelést. Azt választotta, hogy majd ha 40 °C lázam lesz és fuldoklok, akkor hívjam telefonon, és küldi a mentőt. Különben a Röpentyű u. 48. szám alatt van a Neumann Diagnostics Kft. kirendeltsége, ahol fizetős tesztet készítenek. Felhívtam az egyik fiamat, és kértem, hogy járjon utána, mit tehetünk. Majd kaptunk egy időpontot, melyik nap mehetünk.

A megadott időpontban odamentünk, bemutattam a befizetést igazoló szelvényeket, aztán közölték, hogy ott helyben nem csinálnak tesztet. Odaadtak két dobozt, és azt mondták, vigyük haza, otthon végezzük el magunkon a tesztet, majd vigyük vissza a tesztpróbát, amit a fiunk meg is tett. Pár nap múlva jött az eredmény: az

én teszttem pozitív lett, a feleségemé azonban negatív.

December 8-án online presbiteri gyűlés volt. Felhívtam az esperes urat kimentésemért, és elmondtam neki, hogy COVID-os lettem, nem tudok részt venni az ülésen. Hallottam a hangján a megrendülést, az együttérzést és a szeretetteljes féltést. Másnap ő maga hívott fel. Nagy nehézségek közepette beszámoltam neki, mi van velem, mennyire legyengített a vírus, még a Bibliát sem tudom sokáig kézben tartani. De a hitem nem hagyott el! Az erőm és az egészségem elhagyott, az ellenség el akar pusztítani, de nem adom fel! Isten kegyelmében bízva és kegyelme által le tudhatom és le is akarom győzni a betegséget, tudva, hogy az Úr Jézus Krisztus a leghatalmasabb és a legcsodálatosabb orvos ezen a világon, Aki a kereszten legyőzte a láthatatlan gonosz ellenséget, magára véve az én erőtlenségeimet, betegségeimet, bűneimet is.

Esperes úr kedves, biztató szavakkal szólt hozzám, és családjával együtt ettől kezdve minden nap imádkozott értem, az életemért, a gyógyulásomért. De minden bajban levő gyülekezeti tagunkért is ugyanezt teszik. A gyülekezetben is egyre többen szereztek tudomást az állapotomról. Több testvér is fölhívott telefonon, sokan imádkoztak értem. Hiszem, hogy az ima ereje hat és gyógyít.

Egyre jobban próbáltam erőt venni magamon, bár még több éjszakát virrasztottam át köhögve és verejtékezve. Erőltettem az evést is, és már sikerült eljutnom oda, hogy egy nap alatt megettem egy banánt.

Egy telefon-megkeresés által Tatai Katicától kaptam két ígét. Az egyik így szólt: „És hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítalak téged és te dicsőítesz engem.” (Zsolt. 50:15.) A másik: „Gyógyíts meg engem URam, hogy meggyógyuljak, szabadíts meg engem, hogy megszabaduljak, mert te vagy az én dicsőkedésem!” (Jeremiás 17:14.)

Ettől kezdve minden nap többször is elolvastam ezeket az ígéseket, melyek többet értek számomra minden csodabogyónál és újfajta tablettánál.

A testvérek telefonos érdeklődései és különösen az értem mondott könyörgések, elmondhatatlanul sokat jelentettek számomra, és a gyógyulás útjára vezettek engem. Az Isten kezébe tettem le az életemet, és Ő meg is segített engem. Kezdtél visszatérni az akarat-erőm, tudtam már naponta pár falatot enni, kevés gyümölcsöt (alma, narancs, banán). Sok folyadékot ittam, napi 2-3 litert, legtöbbit gyömbérteát, mézes-gyömbért, citromos teát és ásványvizet. Mikor már jobban tudtam nyelni, 1-2 kanál mézet és 2-3 gerezd apróra szeletelt fokhagymát egy nap alatt meg-ettem. Szakavatott emberek mondták, hogy a vírus nem kedveli a fokhagymát. Ha fel-ment a lázam, naponta több alkalommal

is szedtem láz- és fájdalomcsillapítókat.

A kirtartásom, élniakarásom, de legfőképpen az imádságok és az igék úgy hatot-tak rám, melyek Isten nagy ke-gyelme által le tudták győzni ezt a nagy ellenséget, a vírust.

December 21-én megren-deltem a második tesztet. Szintén fizetős volt. Mondták, hogy ki is szállítják, ha kifi-zetem a szállítási díjat. Két nap múlva hozták is. Itthon megcsi-náltuk a tesztet, és a fiam vissza is vit-te. Karácsonykor megjött a jó hír: mind-kettőnk tesztje negatív lett.

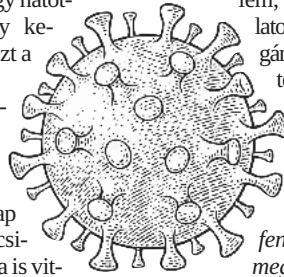
• ~ • ~ •

Visszakaptam az életemet, amiért még há-lásabb vagyok az Úrnak. Még van terve ve-lem, még tartogat számomra szolgál-atokat, még dolgom van az Ő orszá-gának építési területén. Hátralevő éle-temben még jobban igyekszem Őt szolgálni, neki élni, mert Övé a dicsőség mindörökké!

Végül egy ige, melyet az Úr szeretete jeléül kaptam Tőle:

„Fiam, ne vedd meg az Úr fenyejtését, és ne csüggedj el, ha megfedd téged, mert akit szeret az Úr, azt megfenyíti, és megostoroz mindenkit, akit fiává fogad.” (Zsid 12,5-6)

Sántha János

BEOLTASSAM-E MAGAM?

A járványhelyzet mindenféle megítélése (veszélyes-veszélytelen, kormányzati döntések) jelen van a társadalomban. Vannak vírus-tagadók és szkeptikusok, a vírust komolyan vevők és óvatosak. Vannak a vakcinát az igazi kimenekedés eszközeként várók és ünneplők, amint vannak azt elutasítók. Ez azonban immár nem elméleti kérdés (bámi lehet a véleményem a lezárásokról, nem én döntök), hanem egészen személyes: minden egyes embernek el kell dönteni, hogy beoltatja-e magát. És amint általában, úgy e kérdés körül is növekszik a feszültség, a türelmetlenség, a megosztottság és a gyűlölködés. Munkahelyeken összevesznek emberek azon, hogy teszteltessék-e magukat, és a családokban, vagy a házi-csoportokban is megjelenik remélhetőleg csak a józan beszélgetés – és nem a veszekedés –, hogy mi a helyes út. Mit jelent Isten népének őrizni a rá bízott drága kincset (az evangéliumot) ebben a helyzetben? 3+1 szempontot szeretnék a szívetekre helyezni, amikor erről gondolkodtok, beszélgettek, vitáztok.

Az első – evangéliumi, krisztusi – szempont, hogy Krisztus arra váltott meg és hívott el bennünket, hogy ne önmagunkért, hanem másokért éljünk. Nem kell hangsúlyozni, hogy ez az evangélium 1x1-e: nem a magunkéi vagyunk, nem önmagunk vagyunk életünk kiinduló- és végpontja, hanem Isten és a másik ember szeretete. Amikor tehát felteszed a kérdést, hogy beoltassam-e magam, amikor olvasod a pro- és kontra érveket, te – mi – mindig tegyük mellé: ez önmagamról szól, vagy az Úr Jézus Krisztus szeretetéről? Van-e olyan pont, olyan megfontolás, ahol a másik ember szolgálata saját érdekemen túl hív? Bárcsak arról ismernének minket, hogy pl. a beszélgetéseinkben túllépünk önmagunkon!

A második szempont a tudomány és a hit kapcsolatának szempontja. A „ránk bízott drága kincs” elengedhetetlen része, hogy hisz-szük, Isten teremtette a világot. És, ahogy János apostol mondja, az Ige, azaz a logos nélkül semmi sem lett, ami létrejött (Jn 1,1kk). Azaz mindent átjár a logos, az a rendező elv, az a logika, az az értelem, ami Istentől van jelen a világban, és ami lehetővé teszi, hogy az em-beri értelem, a ráció alapján egyre többet megismerjünk a világ mű-ködéséből (kutatás), és ezt az ismeretet lefordítsuk olyan eszközökké,

folyamatokká, amelyek az életet kibontakoztatják vagy éppen megvédik. A keresztény hit nem tudomány-szkeptikus – még ha tud is annak korlátairól, valamint a tudomány gonosz felhasználásáról, vagy akár bálványozásáról is. De mégis alapvetően Isten gond-

viselésé eszközeinek tekinti – kérem, gondoljuk meg ezt a vakcina kérdésében.

A harmadik szempont, amit meg kell fontolnunk, a

kereszténység viszo-

nya az államhoz. A Biblia tanítása szerint az állam eredendően annak az eszköze, ahogy Isten rendet tart a világban; Isten eszköze, Isten szolgája, és ezért engedelmisséggel tartozunk a felsőbb hatalomnak. Nyilván ez érzékeny kérdés. De most figyeljünk arra, hogy mind a tudomány, mind az állam kérdésében mennyire döntő a bizalom. Ha hiszünk, hogy mindezek Isten gondviselésének eszközei, akkor még egy ilyen (nem is ok nélkül) szkeptikus, gyanakvó világban is a biza-lomnak adunk esélyt. Bízol a buszvezetőben, amikor felszállsz a buszra; a mérnökökben és irányítóknak, amikor felszállsz a 4-es metróra, a pékben, amikor megeszed a kenyeret... A keresztény gyülekezet meg kell hogy gondolja, hogy bízik a tudósokban, és bízik az államban – hiszen gondolj arra, ha nem lenne semmilyen tu-dományos kutatás és eredmény, milyen kiszolgáltatottak lennénk; ha nem lenne semmilyen közrend, milyen káoszba sülyednénk. Ijesztő, ahogy a mai, az igazságot a szélsőségeségig relativizáló, sőt ún. „igazság utáni” világban minden bizalom erodálódik.

A +1 szempont: az, hogy ha valaki úgy dönt, hogy beoltatja magát, vagy ha nem oltatja be magát, végső értelemben nem oszthat meg bennünket. Ez a kérdés nem lehet ilyen egyszerű: aki Istennek engedelmes, olt, aki nem olt, nem engedelmes; vagy fordítva... Min-dent megfontolva el kell hordoznunk egymást, a gyülekezet egységét megtartva szeretetben, és hasonlóan: családban, munkahelyen, a tár-sadalomban sokkal inkább a megbékélést és megértést kell munkálni, semmint a még mélyebb feszültséget.

(Részlet Lovas András: (Nem) szégyelled? című, 2021. január 17-én a gazdagréti református gyülekezetben elmondott prédikációjából) ■

Amikor 2020-ban elkezdtem nyugdíj mellett dolgozni az óvodában (hetente két nap délután), az Úr az Ézsaiás 43,2 versével biztatott meg: „Mikor vizen mégy át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok el nem borítanak, ha tűzben jársz, nem égsz meg, és a láng meg nem perzsel téged.” Ment is minden szép rendben. Maszkban adtuk át a gyerekeket a szülőknél, fertőtlenítettünk, az előírt szabályokat betartottuk.

November közepe tájékán előbb a párom, aztán én is éreztem, hogy fáj a torkom, nincs étvágyam, kívántam a pihenést, a délutáni alvást. Egy hét alatt elmúlt a „megfázás”. November 29-én tesztelték bennünket az óvodában, férjemet is a munkahelyén. A tesztek negatívak lettek.

December 11-én nekem lehetőségem volt újabb ingyenes tesztelésre. Az egyik orrból vett minta negatív lett. A másik orrból vett mintát elküldték tenyésztetre, és december 15-én kel-

lett a házi orvosnál érdeklődni az eredményről. Reggelizés közben mondtam is a férjemnek (ittthon volt már szabadságon), hogy ma kell érdeklődjek a tesztéről.

Felhívtam a házi orvost. Alig akartam elhinni: a teszt pozitív lett. Nem volt semmi tünetem. „Tíz nap karantén” – kaptam a vá-

Istenem, hálásan köszönöm, hogy túl vagyunk ezen a példátlanul nehéz éven. Hogy minden fájdalom és veszteség ellenére Te megőriztél engem. Add, hogy ne vegyem magától értetődőnek mindennapi áldásaidat, és segíts, hogy a hálám legyen őszinte és szívből jövő mindazért, amim van.

Bocsáss meg, ha sokszor csak kétségbeesésben fordultam Hozzád az óévben. Uram, én szeretnék veled élő és aktív kapcsolatot. Érteni a szavad, odafigyelni rá, hagyni, hogy átjárja gondolataimat, irányítva lenni általa. Olyan sokszor elhatároztam már ezt, de Istenem, én kevés vagyok ahhoz, hogy jól csináljam. Szükségem van a segítségedre, még ebben is. Köszönöm, hogy Te nem fordulsz el tőlem akkor sem, ha nincs elég hitem és akaraterőm, hanem még ezt is Tőled kérem...

Imádkozom ezért a beteg világért is, Uram. Azokért, akik levegőért kapkodnak, és azokért, akiket a kórtól való félelem bénít meg. Add, Uram hogy az emberiség minden önzést, cinizmust és politikát félretéve egymással összefogva lépjen fel a vírus terjedése ellen. Kérlek, áldd meg ezt az igyekezetünket, és kegyelmezz meg nekünk. Add, hogy végre mindent megértsünk, amit meg akartál tanítani általa, és hagyd, hogy magunk mögött hagyhassuk ezt az időszakot.

TALÁLKOZTAM A KORONAVÍRUSSAL

laszt, és „örüljek, hogy semmi bajom”. Így hát a párommal „karanténoztunk”.

Mit tanultam meg?

Először is azt, hogy az Úr betartja ígéreteit. Nem azt mondta, hogy nem kapom el a vírust, hanem hogy megőriz, velem lesz. Velem is volt, mert hallva másokat, az én egyhetes betegségem semmiség volt az Ő kegyelméből.

Másodszor pedig megtapasztaltam, hogy milyen nagyon jó a férjemmel itthon lenni a karanténban. Volt időnk mindenre, egymásra is. Nyugodtan, csendben teltek a napjaink. Nem siettünk sehova (igaz, nem is lehetett). A gyerekeink bevásároltak, ha kellett, naponta telefonáltak, érdeklődtek. Reggelente, délután és este igehirdetéseket, áhítatokat hallgattunk.

Megtapasztaltuk annak valóságát, hogy a hitbeli növekedést segíti a naponkénti igeolvasás, imaközösség a testvérekkel (most a párommal volt lehetőség intézvébbsen) és persze a legfontosabbal: az Úrral. Ebben a zűrzavaros világban járvány idején a legbiztosabb pont az életben, életünkben legyen Jézus Krisztus! Mert „Csak az Úrnak nagy kegyelme, hogy még nincszen végünk” – ahogy

Ima 2021-ért

énekeljük a 323-as Hallelujah-énekünket.

Ungár Aladár, aki nagyon nehezezen ment keresztül élete során (aki a Magyar Evangéliumi Alliance ügyvezető titkára, a Vetés és Aratás folyóirat szerkesztője is volt) ugyanezt így fogalmazta meg egy versében: „Engedd csendben megértenem Minden mi történik velem, Voltaképp csak áldást rejt, Isten hibát sosem ejt.”

Nyilas Zoltán esperesünk idézte egyszer *Túrmezei Erzsébet* „Ha nem teszek semmit sem” című versét. Ez a vers most a Presbiter újságban elem került. Nagyon szeretem, többször elolvastam, és most szeretném a testvérekkel is megosztani:

Most nem sietek,
most nem rohanok,
most nem tervezek,
most nem akarok,
most nem teszek semmit sem,
csak engedem, hogy szeressen az Isten.

Most megnyugosom,
most elpihenek
békén, szabadon,
mint gyenge gyerek,
és nem teszek semmit sem,
csak engedem, hogy szeressen az Isten.

S míg ölel a fény
és ölel a csend,
és árad belém,
és újjáteremt,
míg nem teszek semmit sem,
csak engedem, hogy szeressen az Isten,

új gyümölcs terem,
másoknak terem,
érik csendesen
erő, győzelem...
ha nem teszek semmit sem,
csak engedem, hogy szeressen az Isten.

Testvéri szeretettel:

Benedek Julianna Csobánkáról

Nem kitörölve az emlékezetünkől, hanem tanulva belőle és változva általa.

Áldd és őrizd meg a gyógyító kezeket is, Uram, és mindazokat, akik saját egészségüket kockáztatva most is önzetlenül, másokért dolgoznak az élet minden területén.

És imádkozom a talán minden eddiginél megosztottabb társadalomért. Politikai, világlátás- és értékrendbeli szakadékok táton-

ganak közöttünk, és egyre keményebbek az egymás ellen irányuló támadások. Segíts, hogy ne az ellenséget lássuk a másikban – akkor sem, ha nem értünk egyet vele. Add, hogy a másik földre döngölése helyett legyen még helye a civilizált, szeretetteljes vitának. Adj békét, Uram.

És kérlek, segíts, hogy ezekben az embert próbáló időkben keresztyénként a Te fényedet hordozzuk és közvetítsük a világ felé. Órizz meg attól, hogy az én tökéletlenségem bárkit is eltávolítson Tőled. Segíts betartani a legfőbb parancsolataidat: add, hogy Téged, Uram, és minden embertársamat őszintén, a Te szeretetteddel szeressek.

Jézus Krisztus nevében kérlek, hogy hallgass meg engem. Ámen.

Molnár-Kovács Dorottya

(Forrás: <https://www.teso.blog/>)

Textus: Zakariás 3,4b-12

Nézd! Elvettem a bűnöd, és díszes ruhába öltöztetlek téged. Majd így szólt: Tegyetek a fejére tiszta süveget! Akkor tiszta süveget tettek a fejére, és tiszta ruhába öltöztették, miközben az ÚR angyala ott állt. És így figyelmeztette az ÚR angyala Jósuát: Ezt mondja a Seregek Ura: Ha az én utamon jársz, és teljesíted, amit elrendeltem, akkor ítélezhetsz házamban, és felügyelhetsz udvaraimra, sőt megengedem neked, hogy az itt állók között jáj-kelj.

Kedves testvérek! Bibliaolvasó vezérfo-nalunk szerint az utóbbi időben több ún. kispapokat olvashattunk és hallhattunk Isten üzeneteként. Most Zakariás próféta könyve van előtünk.

Zakariás könyve a babiloni fogság utáni idöket írja le. Zakariás Lévi származású volt, ami azt jelentette, hogy Lévi törzséhez tartozó felmenői voltak, akik a templom körüli szolgálásban álltak. Isten Igéje őszintén beszél arról, hogy a pusztai vándorlás alatt, majd később a honfoglaláskor Isten elkülönítette a lévitákat a többi törzstől. Ők nem kaptak földterületet, feladatuk kizárólag a templomi szolgálat volt, és ebből való örökségük is a templomi szolgálat öröksége volt. Zakariás tehát – származását tekintve – pap volt, isteni elhívását tekintve pedig próféta. Hadd mondjam így: kétszeresen is elkötelezettje volt az élő Istennek.

Ahhoz, hogy értsük azokat a szavakat, amelyeket szolgatársi körében először mon-dott, vissza kell térnünk azokra az időkre, amikor Jeruzsálemet a Kr.e. 6. században Babilónia ostrom alá veszi. Nabukodonozor király körbeveszi a város falait, és három egységben elhurcolja Isten népét. Babiloni fogságba kerülnek, és csak a harmadik elhurcolást követő 70. esztendőben térhet vissza a nép a romok közé építkezni. Most éppen itt tartunk. Hetven év után kevesen térnek vissza Jeruzsálembe. Látják a romokat, a romba dőlt várost, a lepusztult templomot. Minden üres körülöttük. A hazatérő zsidókkal van Zerubbábel, a hely-tartó, Jósua, a főpap és Zakariás, a próféta. Ha szeretnénk a történeti leírását elolvasni ezeknek az eseményeknek, egyszerű helyzetben vagyunk, mert kinyitjuk Ezsdrás vagy Nehémiás könyvét, és rögtön magunk előtt látjuk ezeket az idöket.

Arról azonban nem szólnak a leírások, hogy mi okozta ezt a változást. Babilónia meggyengül, perzsa uralkodója lesz a Kö-zel-Keletnek, azok az országok, melyek vazallus államokká lettek, mint például Izrael, újra erőre kaphatnak. Ezt azonban nem nézik jó szemmel sem a nagy birodalmat építők, sem azok, akik időközben ezekre a területekre beköltöztek. Mindenkinek fáj, hogy épül a jeruzsálemi templom. Arról már nem is szólva, hogy az is fáj mindenkinek, hogy épül a város fala is. Ez egy nehezebb munka volt, amit egy politikai engedmény tett lehetővé, de Zakariás próféta itt még nem beszél a falak felépítéséről. Sőt teológiai magya-rázatot ad arra, hogy először a templomot kell

felépíteni, és majd csak utána épülhet a város-fal. Ez a teológiai magyarázat a prófétikus könyv első felében olvasható: Isten küzd ezért a városért, Ő lesz ennek a városnak az oltalma, aki tűzfalként fogja védeni az övét. Az Úr oltalma pedig erősebb minden várfalnál.

Az első pont, amivel rögtön azonosulni is tudunk, hogyha nagyot ugrunk a történelemben, az mégis csak az, amiben mi magunk vagyunk, ezek a mostani idők: hogy vissza-térhettünk a templomba, az Isten házába. Mértékletesek vagyunk Csobánkán is és Po-mázon is. Mondhatom ezt más szóval is: óvatosak vagyunk. Hiszünk és bízunk abban, hogy Isten a mi oltalmunk, Ő a mi erősségünk, de igaz, ami igaz, mégis csak kevesen vagyunk. Maréknyian. Újra és újra felvetődik a kérdés, hogy hogy lesz így – a szó átvitt érte-lmében – templom vagy gyülekezet. Lesznek-

nekifogtak, hamar abbahagyták, mert inkább a saját házaikat kezdték el építeni és egyre komfortosabbá tenni.

Nem azért mondom mindezt, hogy ká-rogjak, és keserű legyen a szívem, de azért nyilvánvalóvá kell tennünk, hogy mi is hason-lót fogunk tapasztalni. Mert hiába lesznek nyitva a templomajtóik, hiába lesznek közöségi programjaink, abban az áradatban, abban a nagy impulzusban és vágyban, amit még el sem tudunk képzelni, mégis csak kisebbség-ben fogunk maradni. És ekkor látszólag nem marad más számunkra, csak a sajnálkozás.

Sajnálkozás helyett azonban Isten Igéje mást mond nekünk. Először azt mondja, amit Zakariás próféta neve jelent: „emlékezik az Úr”. Isten nem felejt el az Ő népével kötött szövetségét. Szabó István püspök úr után szoktuk mondani, hogy mi is saját korunk gyermekei vagyunk, de tudjuk, hogy ami-akor Jósua főpap odaáll az Úr angyala elé, nem egy emberől van szó, hanem egy egész közösségről. Az Ószövetségben szinte mindig gyülekezetéről, népről, nemzetről van szó, az ígéretek leginkább a közösség, az Úr szent-jeié, kiválasztottaié. Amikor azt mondom, hogy Isten nem felejtette el szövetségét, akkor arról beszélek. Isten nem felejtette el azt, amit Babilónia előtt mondott. Isten nem feledkezett meg az Ő népéről, nem feledkezett meg azokról, akik hűtlenné lettek hozzá, akik lá-zadoztak ellene, akiket megbüntetett. Isten emlékezett az Ő hűségére és kegyelmére. Igaz az az újszövetségi íge, hogy „Ha hűtlenné va-gyunk, ő hű marad, mert önmagát meg nem tagadhatja.” Isten erre is emlékezik.

És arra is, hogy hogyan járulhatunk elé. Megrázó, de egyben megható ez a prófé-tikus, mégis valóságosan látható kép. Jósua főpap ott áll az igaz bíró képviselője, az Úr angyala előtt piszkos ruhában, sárosan. Vannak, akik a fordításukban egészen konkrétan úgy sarkosítják ezt a képet, hogy olyan volt a ruhája, mintha trágyában dolgo-zott volna. Nemcsak arról van szó, hogy el-koszolódott, mint egy farmernadrág szára, hanem kifejezetten bűdös, mintha Jósua gana-jozott volna. A Sátán vádakat szór a fejére, rá akarja bizonyítani a bűnösségét. Jobb keze felől ott a vád képviselője, az ügyész, az el-lenség. Újra és újra mondja a bűneit.

Kedves testvérek, az újakezdés alapja az, hogy ne próbáljuk relativizálni a bűn-kérdést

e visszatérők? Visszatér-e mindenki? Értitek, ugyanazok a kérdések, mint több száz évvel ezelőtt.

Ott sem tért vissza mindenki. Ráadásul nagyon nehéz és inséges napokat kellett meg-élniük az akkoriaknak, mert erejükön felül kellett teljesíteni ahhoz, hogy azt a feladatot, amelyet Istentől kapott feladatként élnek meg, a templom felújítását, újjáépítését megkezd-jék. Az is igaz, hogy miután nagy lendülettel

és a bűnbánatot. Ne próbáljuk meg Istent úgy beállítani, mint valami kedves jó barátot, vagy – ahogy héberül mondják – mint valami havert. Ne gondoljunk Istenre úgy, mint aki a mi jó haverunk, aki fönt van a Mennyben, és sóhajtozik a bűneink miatt, de sohasem haragszik meg, és mindent elnéz az Ő súlyosan beteg gyermekeinek. Isten nem ilyen. Isten világosan beszél magáról, világosan beszél a bűnről, világosan lát bennünket. Mint ahogyan látja ott önmagában is és a gyülekezete képviselőjében is a főpapot.

Isten fájlatja azt, ami ott történik, és nem engedi, hogy ez a főpap ebben az öltözetben járjon és keljen a templom pitvarában, a templom udvarában, és nem engedi, hogy ebbe az elszennyeződött (munkás) ruhában bemerjen majd a felépítendő Szentek Szentjébe, belépjen a kárpit mögé, és hogy bűnbánatként áldozatot mutasson be. Isten szent. De Isten nem szentebb, mint mi, hanem egyedül Isten szent. Több, mint amit bűnös valaha is kigondolhatott és kitalálhatott volna.

Egyszerű képet mondok. Egy lelkipásztor írja, hogy amikor egy ember kint kétkezi munkát végez, mondjuk, autót szerel, és bár tiszta kézzel kezd el, de ahogy az alkatrészekkel dolgozik, egyre koszosabb lesz a keze, és a felesége behívja, hogy húzza fel a zipzárt a fehér ruháján, mit tehet? Lehet-e olyan kézzel bemenni és hozzáémi a tiszta, fehér ruhához? Lehet persze különböző hókuszpókuszokat csinálni, hogy csak egy kicsit fogja meg a zipzárt, hogy piszkos ne legyen, de alapvetően érezzük ennek a feszültségét. Isten Igéje erről beszél Jósua főpappal kapcsolatban: „Beszennyezed magad! Koszos vagy! Bűzlesz! Ki vagy te, hogy fölmész a szószerkekre? Ki vagy te, hogy a gyerekednek magyarázod, hogy így vagy úgy van az Isten dolga? Nem érzed, hogy Isten az Isten, te pedig az ember vagy?”

Még mielőtt ezt a szöveget egyéni szinten saját magunkra alkalmazzánk, először azt kell látnunk, ahogy Mózes 2. könyvében kihasználja az Ő népét egy szent szolgálatra,

hogy papok királyságaként és szent nemzetként szolgáljanak. Vajon tudsz-e dolgozni az Istenért, az újjáépítésért, a gyülekezetért, a templomért – bűnösként?

Kedves testvérek, engedjétek meg, hogy a tiszta ruha kérdésében egy pillanatra elkalandozzak. Inkább csak azért, mert valahogyan bennem van, és most a pandémia kapcsán lett egyre világosabb számomra, hogy nem véletlenül láttam én a nagyapámtól gyerekkoromban, hogy amikor a vasárnapi istentiszteletre készült, előtte minden szombaton kipucolta a cipőjét. Nem véletlenül láttam azt, hogy mindig tiszta inget vett fel és az öltönyét is mindig lekefélté. Azt gondolom, hogy ez része kell legyen a keresztyén ember életének, hogy ünneplőbe öltözve érkezzen meg az Isten házába. Mert valóban ünnepi alkalom a számára. Miért mondom ezt? Azért, mert az egyik lelkész kollégám elmondta egy belső beszélgetésben, hogy felvételről közvetítették az istentiszteleteket, és amikor meleg májusi idő volt, ő papucsban és meztláb volt bent, amikor felvették az istentiszteletet. Nem látszott. A kamera nem mutatta. De nem volt olyan is, hogy valaki pizsamában hallgatta otthon az istentiszteletet? Olyan is lehetett, hogy az ének alatt valaki még a kávéját szürcsölgette. Biztos, hogy ilyen is volt, legyünk őszinték. Volt papucsos pap és pizsamás gyülekezeti tag is. De olyan is volt – elmondta a testvérünk –, aki szépen felöltözött ünneplőbe, és úgy ült le a tévé képemője elé. Mert nem mindegy, hogy hogyan állunk meg Isten előtt!

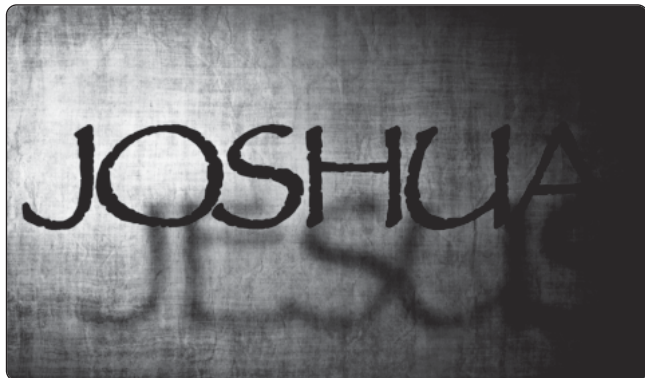
Azok a bűnök, amelyek Jósua főpapot terhelték, a ma emberét is átjárják. Isten Igéje változást akar hozni az életedbe. Ez mindig egy kemény konfliktus-helyzet. „Vágyol-e elhagyni bűneidet?” – ez a kérdése Istennek

hozzád. Amikor Isten rámutat egy bűnre, bizony nem könnyű attól megszabadulni, ráadásul saját erőből nem is lehet. De mi a különbség aközött, hogy ha Isten Igéje vádol valamiben, vagy ha a Sátán vádol? Mert itt azt olvassuk, hogy Jósua főpap jobb keze felől ott áll a Sátán, és vádolja őt. Azt gondolom, hogy az a különbség, hogy a Sátán az után kezd el igazán vádolni, miután az Isten gyermeke lettél. Újra és újra fel akarja hánytorgatni a múltat. „Nem úgy volt az? Azt mondta neked az Úr, hogy megbocsátott? Dehogy bocsátott meg!” Ez a Sátán módszere. Amikor valamit az Isten előtt megvallottál, megbántál, elhagytad és az Istenből bocsánatot kaptál, a Sátán újra és újra az kiáltja: „Te akkor is az vagy!”

Miért fontos ez a kérdés? Azért, mert ahogy Isten Igéje is, amikor vádol, úgy a Sátán is, amikor vádol – igazat mond. Az vagy. Csak az a különbség, hogy az az ember, akinek Isten már megbocsátotta a megvallott bűnét, azt mondhatja a Sátán vádjára: „Ez voltam!”

Szent Ágoston élete tele volt vargabetűkkel. A mai idők látványos nagy bűneit szinte mind elkövette az életében. Újjászületése után aztán egyszer elment a milánói kikötő mellett. Meglátta őt egy örömlány, aki elkezdett kiabálni utána: „Augusztinus, Augusztinus, hát meg sem ismeresz? Én vagyok az! Hát tudod, hiszen ismeresz!” Erre Ágoston azt válaszolta neki: „Te ugyanaz vagy, aki voltál, de én már más vagyok!”

Na, ezt lehet mondani a Sátán vádjaira: „Isten megváltott, Isten meggyógyított, Isten megszabadított!” Nem azért tette ezt Isten, mert valamit meglátott bennem. Ezt is szoktuk gondolni: hogy Isten azért bocsát meg és azért vált meg minket, mert valamit meglát bennünk. Ennek legszükségesebb gondolata az, hogy Isten azért könyörült meg rajtam, mert már előre tudta azt, hogy én az Ő gyermeke leszek. Nem! Hanem azért, mert könyörül. Ilyen egyszerűen. Ha az Ő könyörületének, irgalmának bármilyen feltétele lenne, akkor az nem volna Isten kegyelme. Ha Jósua főpap bármilyen magyarázatot tudna adni arra, hogy őt miért kell ünnepi ruhába öltöztetni, akkor az nem volna Isten irgalma és kegyelme. Egy valami van: Isten szeretete. Isten az, aki a bűnösöket az Ő kegyelme által meg tudja igazítani. Nincs más! És ezt tapasztalhatjuk meg. Keresztyén emberként nekünk nem kell vezekelnünk a kegyelmért. Nagyon sokan – valljuk be, protestánsok, reformátusok is – vezekelnek Isten kegyelméért. Vissza akarják szolgálni azt, amit értük tett. Nem kell ez az Istennek! Nem kell az, hogy valamifajta belső tisztulási folyamat legyen, mert ez is aláássa Isten kegyelmét.

Hogy is van ez? „Ezért tehát nem azé, aki akarja, sem nem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.” Mert Jósua-nak nincsen semmije. Semmi! Csak egy valami van, amit mi már sokkal jobban értünk, mint Jósua. Az ő

Végül az utolsó kérdés az, hogy miért történik ez. Miért tartja meg Isten az ígéretét? Azért, hogy az Ő útján járjunk és az Ő parancsolatai szerint éljünk. Ez nem egy kérdés, hanem Isten felszólítása. Az övéi járjanak az Ő útján!

Egykori barátaim, gimnáziumi kedves, jó osztálytársaim az interneten most azon vitatkoznak, hogy mettől meddig végezhető el az abortusz. Az egyik azt írja, hogy szerinte ettől az állapottól, a másik, hogy attól a pillanattól. Időpontokon vitatkoznak, hogy hol van a már életnek és a még nem életnek a határa. Én meg azon gondolkodtam – lehet, hogy én vagyok ilyen fafejű, de ezt szívesen vállalom –, hogy én nem látom, hogy nekem döntési lehetőségem lenne ebben. Nekem az a szabadságom, hogy az

ettől tiltotta el az embert, hanem attól, hogy ő legyen a megmondója a dolgoknak, a végső dolgok kimondója. Hogy én mondjam meg, hogy mi a jó és mi a rossz. Isten ettől tiltott el bennünket, mi pedig erről szakasztottunk – ez a bűn!”

Isten azt akarja, hogy az Ő útján járjunk. Az Ő útján járás pedig nem azt jelenti, hogy itt a templomban magunkévá teszünk magasztos, szent gondolatokat, hanem hogy megtartod mindazt, amit Isten mond. Amiről személyesen meggyőződött téged, hogy ez így van, és nincs kifogás, nincs kérdés.

Csobánkáról hazafele jövet az autóban a tatai egyházmegye új esperese prédikációját hallgattam a rádióban, aki azt a kérdést tette fel, hogy miért hiányoznak a templomból a gyermekeink, unokáink. Szerintem ezért. Magamra nézve is ezért. Mert pontosan az Isten útján járás pecsételheti meg a gyermekeink, unokáink sorsát is. Hogy látják-e az Ő útján való járásunkat. Néhány héttel, hónappal

neve azt jelenti: „az Úr megment”. A Joshua ott és akkor magában hordozza az újszövetségi Jeshua-t, azaz Jézust. Jézus a mi megmentőnk! Jézus a mi oltalmunk! Nem emberi érdem, hanem Ő maga! Ő a mi megváltónk, Ő a mi szabadítónk! Ő az, aki újjá tud építeni, Ő az, aki újra kezébe tudja venni a mi egyházunkat, a mi gyülekezetünket, a mi életünket. Nem a régi dolgainknak, cselekedeteinknek a listája, hanem egyedül az Isten.

Isten most itt, ebben a fejezetben nem azt mondja, hogy „Jósua, nagyon szeretnélek megtisztítani. Bekopogok a szíved ajtaján. A te döntésed az, hogy vajon beengedsz-e.” Nem! Isten mondott, üzent valamit az angyalon keresztül, és erőteljesen megdorgálja a Sátánt, aki az ellenkezőjét állítja. És azt mondja: „Vegyétek le róla a mocskos ruhát! Tegyetek a fejére ünnepi tiszta főveget!” Ahogy Mózes 2. könyvében, a 28. fejezetében felöltöztetik a papokat, és azt mondják: „Az Úrnak szentelt!” „Az Úré!” Ez a felirata annak, akit Isten Jézus Krisztusban megvált: „Az Úrnak szentje!” Igen, Jézus által – ott, a csendben.

Isten szerinti rendben éljem az életemet. Ez sokkal nagyobb szabadság, mint az, hogy az általam meghatározott terminusok között evickelve, élet és halál ura legyek.

Nagyon kedves volt az egyik konfirmandusunk, aki kátéórán őszintén megkérdezte, hogy „Zoli bácsi, Isten miért nem engedte meg Ádámnak és Évának, hogy egyen a Tudás fájáról?” Azt feleltem: „Drágám, Isten megengedte, hogy egyél a Tudás fájáról. Isten egyet nem engedett meg, hogy a jó és gonosz eldöntésének a tudásáról egyél. Hogy te mondd meg, mi a jó és mi a rossz.” Íme, egy fiatal lélek, hogy el tud kalandozni! Milyen őszinte volt! Mondtam neki: „Tanulj minél többet! Isten nem akar téged eltiltani semmilyen tudástól. Legyél bölcs, legyél művelt! Legyél ennek a népnek, ennek a nemzeteknek az egyik legkiválóbbja! Isten nem

előtt Steinbach József püspök úr az igemagyarázatában egy nagyon kemény mondatot írt. Azt írta, hogy pogánnyá neveljük a gyerekeinket...

Nos, kedves testvérek, ha az újrakezdéshez szeretnénk valami belső töltetet, akkor a reménységünk mégis csak az, hogy Isten hűséges, Isten nem változott, ugyanaz, aki volt, Isten megtartja a szövetségét, Isten odaadta – ebben a könyvben prófétikus, messianisztikus jelként – a Sarjadékot, akiről mi tudjuk, hogy Ő Jézus. Vele tudjuk elkezdni a jövőnket, és Vele tudjuk megélni a jelenünket. Ámen.

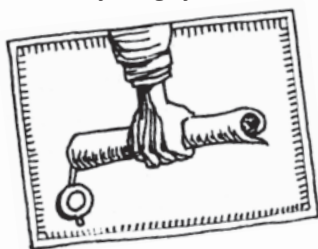
Nyilas Zoltán esperes

(Az igehirdetés elhangzott 2021. január 24-én a pomázi református templomban.)

A VÁLASZTÁSOK EREDMÉNYEI ÚJ TISZTSÉGVISELŐK

Dunamelléki Református Egyházkerület:

Püspök: Balog Zoltán, Budapest-Hold utca
Főgondnok: Veres Sándor, Budapest-Csillaghegy
Lelkészi főjegyző: Somogyi Péter, Budapest-Fasor
Világi főjegyző: Bor Imre, Paks
Lelkészi jegyző: Hantos Péter, Varga Nándor
Világi jegyző: Faragó Attila, Szathmáry Gergely

Északpesti Református Egyházmegye:

Esperes: Nyilas Zoltán András, Pomáz-Csobánka
Em. gondnok: Dr. P. Tóth Zoltán, Gödöllő
Lelkészi főjegyző: Matyó Lajos, Zsámbék
Világi főjegyző: Dr. Puskás Attila, Pomáz-Csobánka
Lelkészi jegyző: Sárosi Gábor, Százhalombatta
Világi jegyző: Zmák Julianna Borbála, Gödöllő
Jogtanácsos: Dr. Gellén Márton, Szentendre
Egyházkerületi lelkeszi tanácsos: Matyó Lajos, Zsámbék
Egyházkerületi világi tanácsos: Dr. Puskás Attila, Pomáz-Csobánka

A megválasztott tisztségviselők életére és szolgálatára Isten áldását kívánjuk.

Ez az igeszakasz egy ismert történet részeként áll előttünk. Négyszereplős: jelen van Jézus, egy férfi: Lázár és két nő: Márta és Mária. Így, együtt leképezik azokat az embereket, akik Jézussal valaha is találkoztak. Jézus többször megfordult náluk, beszélgettek, időt töltöttek egymással, s ez jó volt. Megszerették Jézust, ragaszkodtak Hozzá, és sok mindenben egyet is értettek vele. Semmi törés nem volt a kapcsolatukban mindaddig, amíg a harmóniát meg nem törte Lázár betegsége és halála. Bár már előzőleg elhangzott Márta felé egy mondat, mely figyelmeztetni akarta arra, hogy nem az a Jézus szerinti élet és szolgálat, amelyet ő folytat – az, ha okozott is valami változást, bizonyára nem sokat. S ez a mostani igeszakaszról ki is derül.

A két asszony – Márta és Mária – mi is lehetnénk, talán vagyunk is. Jó dolog ismerni Jézust, közelében lenni, élni a lehetőséggel, hogy halljuk szavát. Jó tudni, hogy fontosak vagyunk neki. Az előző fejezet 10. versében van egy szívet melengető mondat: „...én azért jöttem, hogy életük legyen és bővülködjenek.” Mindaddig, amíg valami fel nem borítja napjaink csendes folydogálását, meg is elégszünk ezzel az ismerettel. De most, amikor már nem folydogálnak csendben a napok, hanem nagyon is felfordult minden, amikor soha nem volt dolgok történnek, egyszeriben nem értjük Jézust. Miért van, ami van, miért nem lép, hol van csodatévő erejével, az Ő szeretetével? Miért arat a halál? Miért kell befezniük sokaknak aktív életüket? S ha meg is gyógyulnak, miért regenerálódnak olyan nehezen?

Miután történetünkben jelen van az ún. világ, mégsem ők a főszereplők. Ezért mi

A HALÁL KÉRDŐJELEI

János 11:17-32.

magunkat vizsgáljuk meg: Meddig jutottunk kérdésfeltevéseinkkel? Ha csak az eddig felsoroltakig, az is arról beszél, hogy hitetlenek vagyunk. De félő, hogy ezek mögött a hitelenség mellett egyfajta tudatlanság is van. Sokak – vallásos emberek vagy hívők (?) – abban a tudatban élnek, hogy a halál mindennek a végével egyenlő. Minden, aki voltam, minden, amit tettem, az enyészeté lesz, mert „...elműlik nemsokára e földi vándorút...”. S az ismert igéket, melyeket Mártának is mond Jézus, egy kicsit legyintve odébb toljuk: „Jó, jó, ezt tudom, de ez a „most” nem hagy nyugodni! Ha csodaténél, Jézus, az úgy megnyugtathatna, vele jót tennél!” A 10. fejezet 28. versében van leírva, hogy mi kellene, hogy fontos dologként szívünkbe vésődve megbizonyítsa számunkra, hogy nem a vég következik be, ha a menni kell. VAN örökélet! „És én örökéletet adok nékik, és soha örökké el nem vesznek, és senki ki nem ragadja őket az én kezemből.”

Valaki ismeretlen halálát hallva, talán te is mondtad a nagy bölcseséget: „Hja, senki sem él örökké! Egyszer mindnyájan meghalunk!” De mert köröttem csapkod a villám, ugye más a helyzet! Megkérdőjeleződik hitünk valóságát. Az eseményeken keresztül látnunk kell Jézus kérdő tekintetét: „Amit mondtam, az ígéretet, csak az elméd könnyelte el? Tudod, de a szívedben nem raktároztad el? Nem él benned minden szava? Az a bizonyosság: „...aki hisz énbennem, ha meghal is él, és aki csak él és hisz énbennem, soha meg nem hal.” (25-26.)

Ha bárki közülünk nem tudna ezeken a szavakon örülni és csendes elfogadással mondani: „Te, Uram, mindent tudsz, s jelenléted elég nekem!” – akkor annak a valakinek kérmie kell az igaz hitet. Tudását annak, amit már sokan ismernek, hogy aki egyszer születik, az kétszer hal meg. Azaz születik, mint ember, s aztán meghal teste és lelke is, és halál, kárhozat lesz a része. Aki viszont kétszer születik, egyszer hal meg! Megszületik, mint ember, s újjászületik Jézus Krisztus Szentlelke által. Meghal, de csak a teste, mert lelke szíve utolsó dobbanása után lehuny szemét már odaát, az Isten országában nyitja fel! Kérdezem: hiszed-é ezt? Nézz magadba! Ha igen, akkor ha támad is kérdésed, ahogy Márta és Mária, te is Jézusnak teszed fel, s Ő megfelel, és békességet ad. Ha pedig nem, akkor is Hozzá fordulj: „Hiszek, Uram, légy segítségül az én hitelenségemnek!” (Márk 9:24.)

Mert „Nem ember az Isten, hogy hazudjék, és nem embernek fia, hogy megváltozzék. Mond-é ő valamit, hogy meg ne tenné? Igér-é valamit, hogy azt ne teljesítené?” (IV.Mózes 23:19.) Az Ő szavának higgy, és ne a suttogásoknak vagy éppen a minden oldalról rád törő „okos és józan” tapasztalatokról harsogó világnak! Jézus azzal, hogy feltámadt és felment a mennybe, nem elhagyta a világot és teremtményét, az embert, hanem éppen hogy még elérhetőbb lett az Ő keresők és az Ő követők számára! Mindenki, aki még keresi és vágyik arra, hogy örökké éljen, előbb menjen el a golgotai keresztségig, felismerve bűnös életét, tegye ott le, hogy Jézus vére megtisztítsa, s akkor teljes békességgel várhatja halála napját – mert egyszer valóban eljön –, és amikor mindenki feltámad, már helye van a mennyben, ahová Jézus ment, hogy a Benne hívőknek helyet készítsen!

Ha itt nem, megváltott testvéreim, odafele találkozzunk! „Siessetek, hamar lejár, kegyelme már régóta vár. Ma még lehet, ma még szabad, borulj le a kereszttalatt!”

Pap Lászlóné lelkipásztor

Kedves testvérek! Ahogy készültem a mai istentiszteletre, újév első csobánkai istentiszteletére, és olvastam a bibliaolvasó kalauzunk szerint mára kijelölt igeszkaszt, ott volt a szívemben a gondolat, hogy milyen szép terve Istennek, hogy ma, az új év első napján az egész évre vonatkozóan is hallhatjuk azt az ígét, azt a mondatot, amit az evangélium, vagyis az Istentől Krisztusban kapott örömhír összefoglalásaként ismerünk, Krisztus üzenetének, az evangéliumnak a szíve, közepe: **„Úgy szerette Isten a világot, hogy megszületett Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”**

És közben pedig, ahogy készültem, Isten élelem hozott egy másik ígét, a tenger lecsendesítésének történetét. Elém került ez az íge, mert visszatekintve 2020-ra, úgy látom, ennek a nagyon jól ismert történetnek az emberi mozzanata a mi életünk elmúlt időszakának is legjelentősebb mozzanata. 2020-as évünk legnagyobb emberi fájdalma, amit most így foglalnék össze, hogy kontrollvesztés.

Természetesen sok egyéb konkrétumban megjelenő fájdalma is lehetett a mi életünknek 2020-ban. Ahogyan ez a vírus – amiről az elmúlt hónapokban szól szinte minden – felborította

életünket, és érinthette személyes életünket is, akár konkrétan, hogy mi lettünk betegek, akár mert valamelyik szerettünket érintette ez a betegség, akár mert valakit elvesztettünk emiatt, akár mert más módon érintett bennünket ez a vírushelyzet, úgyhogy felborult életünk megszokott rendje, le kellett mondanunk tervezett programokról, eseményekről, amik ott voltak terveink között, akár mert megváltozott a munkánk, a megélhetésünk lehetősége, esetleg elvesztettük munkánkat, az egész egzisztenciánk, megélhetésünk került kétségek közé. És mind emellé jöhettek az életünk egyéb, vírustól független nehézségei, megpróbáltatásai, krízisei, és jöhettek egyéb betegségek is.

Mindezekben, mindezek mögött ott van, amit különösen is tapasztalhattuk a múlt évben, amit így foglalnék össze, hogy kontrollvesztés. Amikor fájdalmas módon szembe-sülök azzal, hogy nem én vagyok az események ura, nem tudom irányítani az eseményeket, amik velem és körülöttem történnek. Jött egy vírus, egy rajtunk teljesen kívül-álló dolog, aminek nem vagyunk az urai, és emiatt életünk eseményeinek is sok tekintetben nem vagyunk az urai. Mert ez nem egy eddig ismert betegség, aminek megvan a protokollja, hogy milyen tünetek esetén, mit csinálnak az orvosok, mi a kivizsgálás módja, és mik a kezelés lehetőségei, hogy legjobb eséllyel meggyógyuljon az ember. Az orvosoknak is új volt még ez. Láttuk, hallhattuk a híradásokban, ahogyan megismerik az orvosok ezt az új betegséget, vírust, próbálják minél jobban feltérképezni, megismerni és ki-kutatni a működését, a viselkedését, a terjedését, és a kezelés lehetőségeit, a védőoltást.

Textus: Jn 3,16; Mt 8,23-27

Most szembesülünk vele, most találkozunk vele. Új az orvosoknak is, és nem egy-két embert érint csak, hanem érinti az egész világot. Most tanuljuk, hogyan tudjuk ezt a helyzetet kezelni.

Nem vagyok, nem vagyunk urai a helyzetnek. És persze az ember keresi a biztos pontokat, a támpontokat ebben a helyzetben. Természetes, hogy tegyük meg, amit emberileg lehet. Vegyünk fel maszkot, hogy ne adjuk át egymásnak a betegséget, tartsunk távolságot egymástól, és mihamelyst lehetőség lesz, kapjunk meg a védőoltást, de az ember fő fájdalma mégis ez: nem vagyok a helyzet ura, nem az történik, amit én akarok, amit én megszoktam, hogy mit hogyan teszek, és az úgy is lesz. Valaki ezt külön

meg is fogalmazta a férfiakra és nőkre tekintettel is. Egy férfinak még különösebben is fontos, hogy érezze, hogy ő a helyzet ura, hogy kézben tartja a helyzetet, hogy az történik, amit ő eltervez, és uralja a helyzetet. Lehetősége, ereje, hatalma van, hogy úgy legyen, amint eltervezi. Van biztos megélhetése, megvannak a szükséges anyagiak, kézben tartja a maga életét. 2020-ban nem így volt. Nem, nem én uralom a helyzetet. A nőnek pedig az a fontos, hogy legyen, akiben megbízhat, akire felnézhet, akire rábízhatja magát, és ezzel biztonságban érezheti magát. Így tervezheti életét, mindennapjait, jelenét, jövőjét, így teremthet biztonságot magának, családjának. De ha ez sincs, nincs biztonság, nincs biztos pont, minden borul, nincs biztonságérzet sem nőnek sem férfinak. Alapjaiban rendül meg életünk.

Így vannak ott a történetben a tanítványok is. Ott vannak a tengeren (ez a Galileai-tenger, más néven: Genezáreti-tó), ami számukra egy jól ismert terep. Hiszen ott vannak a hajóban azok a tanítványok, akik halászok, és jól ismerik, milyen egy vihar, hogyan viselkedik a víz, a tenger. Most ők is ott vannak a hajóban, a viharban, és kiáltanak: Uram, ments meg minket, elveszünk! A halász is kiált, aki ismeri

a tavat, a tengert, ismeri milyen a vihar, ismeri, mikor hogy lehet kimenekülni a viharból, ez a munkája, erről szól az élete. Tudja, mikor mit kell tenni. Most ő is kiált: „Uram, elveszünk!”

Nem vagyunk urai a helyzetnek, nem tudjuk, most mi lesz. Borul minden. Nem jelképesen, szó szerint. A hajó, az életünk. Végünk van. Ez nem egy kedves hajókázás, amiben kicsit imbolyog a hajó. Az életünk van veszélyben! Jézus pedig ott van velünk a viharban, a hajóban. A történet üzenete, örömhíre, evangéliuma, hogy a vihart nem Jézus nélkül élük meg. Tudnak Jézushoz kiáltani, mert ott van velük a hajóban! Ott van velük az a Jézus, akinek hatalma van a tenger, a szél, a vihar fölött. Ahogy ki is mondják: „*Ki ez, hogy a szelek és a tenger is engedelmeskednek neki?*” Ott van velük Jézus, akinek mindenekfelett való a hatalma. Aki úr a vihar, a szél, a tenger felett. Ott van velük Jézus, és csak szólniuk kell. Tragédia, testvérek, akkor van, amikor viharban vagy, és nincs ott veled életed hajójában Jézus.

Az evangélium, az örömhír 2021 kezdetén pedig az, hogy keressük ugyan a kapaszkodókat, ami a biztonságot jelenti, amire azt gondoljuk, hogy ettől majd megoldódik minden, mi akarunk a helyzet urai lenni – de a helyzet ura Jézus. Ő úr mindenek felett. Ebben lehet a mi békességünk. Hogyha mi nem is vagyunk a helyzet urai, de Jézus ura lehet a helyzetnek és az életünknek. **„Uram, ments meg minket, mert elveszünk!”**

Hogy jön ide az evangélium központi üzenete? Ott is ugyanez a szó szerepel: „elveszünk”. Vagyis, Isten nem akarja, hogy elveszünk. **„Úgy szerette Isten a világot, hogy megszületett Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”**

Ugyanannak az ígének szerepel egy másik alakja itt. Elveszünk. Ha nincs Jézus, elveszünk. A viharban, életünk viharában elpusztulunk. Mert jön olyan helyzet, amikor tapasztaljuk, nem vagyunk urai a helyzetnek.

És valamikor ez nem egy külső körülmény, hanem egy belső harc, egy belső vihar, egy bennünk dúló küzdelem, amiben belül érzem:

„Uram, elveszek! Uram, nem vagyok a helyzetem ura az életemben, nem vagyok ura annak, amivel küzdök, nem vagyok ura a kétségeimnek, a félelmeimnek, az aggodalomnak, nem vagyok ura az újra és újra megjelenő bűneimnek. Elveszek, elsüllyedek. Önmagam-ban, bűneimben és félelmeimben elsüllyedek.”

Az ember eltervezi, hogy mit kérne, mit szeretne Istentől az új évre, minden évre: hogy ne legyen vihar, hogy jó legyen az életem. Ne legyen olyan, amikor azt érzem, hogy nem vagyok ura a helyzetnek. Mindig érezhessem, hogy igen, az történik, amit akarok, eltervezek. Hogy uralom a helyzetemet és a világot. Isten pedig nem ezt adja, hanem megengedi, hogy legyen vihar, hogy lássam elveszett voltomat, kicsinységemet.

De Megtartót küld a viharba: Jézust! Aki megtart a viharban. Külső, kívülről jövő viharban és belső viharainkban. Ő tart meg egyedül. Ő az, akit a Mennyei Atya elküldött, hogy ne vesszünk el. Ő Isten válasza a mi viharainkban, hogy ne

vesszünk el. Úgy szerette Isten a világot, annyira és olyan módon, hogy adta, küldte egyetlen Fiát. Úgy küldte, ahogyan Mózes felemelte a kígyót a pusz-tában, a mi megtartatásunkra.

Ahogy a lázadó népen ott volt Isten ítélete: mérges kígyók jöttek a pusz-tában, és megmárták a lázadó népet. De Mózes készíthetett egy érc-kígyót. Egy kígyó formát, amire ha feltekintett az ember, megmenekült. Erre utal itt az ige. Úgy kell az Emberfiának is felemeltetnie, hogy aki hisz, örök élete legyen. Felemeltetnie a keresztre, felemeltetnie az Ő dicsőségébe, feltámadnia és felemeltetnie az Atya jobbára.

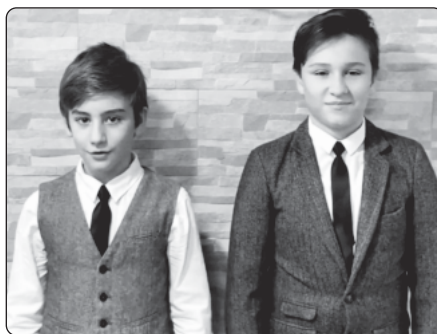
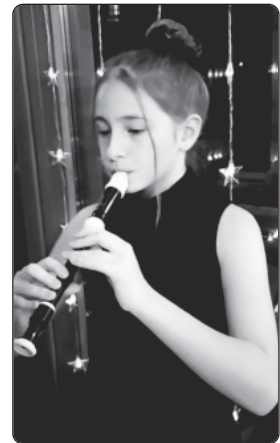
Ez az Atya, a mi szerető mennyei Atyánk válasza. Elküldte az Ő Fiát, hogy mi megmaradjunk. Elküldte Jézust, aki felemeltetett a keresztre, és felemeltetett az ő dicsőségébe. Elküldte Jézust, akire mi feltekinthetünk, akihez kiálthatunk, ha úgy érezzük, hogy „Uram, elveszünk”. Ő tart meg.

Erre hív minket 2021 kezdetén a mi Urunk. Legyen ez 2021-ben is a mi vezérigénk és megtartatásunk. Ha úgy érzed, hogy elveszel a próbatételben, a kétségekben, a félelmekben, a bűnök nyomorúságában, nézz Jézusra, akinek minden vihar fölött nagyobb a hatalma, aki a te megtartód, aki megtartja életedet, aki életét adta érted. Ő a biztos pont, Ő tart meg, Ő ment meg, Ő csendesíti el a vihart benned, és ha úgy gondolja, akkor körülötted is. Így legyen, Ámen.

Stift János b. lelképásztor

(Az ige hirdetés elhangzott 2021. január 1-jén a csobánkai imaházban)

GYERMEK-KARÁCSONY

Az elmaradt templomi gyermekkarácsonyi ünnepségre tekintettel gyermekeink videoösszeállítással köszöntötték az értünk megszületett Úr Jézus Krisztust

Az adventi időszakban néhány család a gyermekeikkel együtt látogatták meg gyülekezetünk idős tagjait, és kántáltak karácsonyt köszöntve.

Érzékeny lelkek vagyunk és igazságszeretők. Ami a szívünkön, az a szánkön, tehát őszinték is vagyunk. Milyen szép bizonyítvány magunkról kiállítva! Vajon Isten is így látja ezt?

Először magamról írok: Gyerekkoromban anyám részéről sok elutasításban volt részem (ő egy nagyon sérült lélek, őt is gyötörték, ezért ő is gyötört...). Pozitív megerősítést alig (néha apától) kaptam, ezért nagyon hiányzott. Túl-érzékeny lettem minden kritikára, engem folyton megsértettek (így éreztem), és nagyon éheztem a szeretetre. A szeretetet persze emberi módon értelmeztem, ENGEM szeressenek! Szóval ez a legjobb út volt az ÉN-em túlnövekedéséhez, a túlérzékenységhez, ami az EGO zsarnokságával egyenlő. Érthető ugye? Nem szeretni akartam megtanulni (az megy nekem természetes módon, gondoltam), hanem azt vártam, engem (az éneket, személyiségemet) szeresse már valaki. Azt nem vettem észre, hogy a folyamatos önmagam körül forgással, engesztelhetetlen, sértődékeny természetemmel mennyire nem vagyok szerethető, és mennyi terhet jelentek a környezetemnek. Ebből kellett az Úr Jézusnak kiemelnie. Tőle tanulom jelenleg is, mi az igazi szeretet. Hogyan csinálja Ő, és mit csinálok én rosszul.

A megtéréskor azt tanultam: az ÉN-nek le kell kerülnie a trónról, és Jézus Krisztusnak kell átadni a helyet. És ez lett a megoldás!!! Azt elég hamar megértettem, hogy az önsajnálát az Ördögtől való, hiszen az anyamon keresztül ezt magam megtapasztal-

taltam. Azt, hogy a sértődékenységet is az Ördög táplálja, már hosszabb idő volt megértenem. Még tetszelegtem is magamnak azzal, hogy a művészelkeknek érzékenyek kell lenniük. Mire is? Mire vagyunk érzékenyek? Hát nem Isten szavára, az Ő készítetéseire, vagyis a Szentlélek mozgására, irányítására kellene érzékennyé válnunk? „Tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok.” (Máté 11,29) – mondja Jézus, aki mindig az Atya akaratát kereste. Ő mindig az Atyára hallgatott, amikor valamire reagálni kellett. Nem volt benne EGO-uralom, amely félretolja az Atya szándékát, és a maga érdekei szerint cselekszik.

Két dolog okoz szenvedést nekünk és a környezetünknek. Az egyik a minket érő vélt vagy valós sérelmek, a másik, ahogy ezekre reagálunk. Isten mind a kettőt fontosnak látja! Az emberi ÉN pedig csak az előbbit tartja

fontosnak. E mögött egyértelműen a Sátán természete van. Sőt, ha még valós sérelem sincs, majd ő gyárt, hogy legyen! Milyen sokára értettem meg ezt! Milyen sok túlzó, rossz reagálást, megsértődést éltem meg, mire megértettem, hogy a probléma bennem van. A sérelmek után „felrobbantam”, és mondtam a magamét, nem kenyérral dobálóztam, hanem kövekkel, sok új sérülést okozva, és még azt vártam, hogy ENGEM szeressenek! Hiszen menekült mellőlem, aki tudott! Kinek tetszik az, ha igaztalan vádakkal illetik, folyton gyalázzák, és csak a vádló szempontjai léteznek! Azt is sértőnek találtam, hogy mindenki az én reagálásommal foglalkozik, és nem az engem ért sérelemmel. (Én csak az utóbbit tartottam fontosnak, mások nem így látták.)

Az Isten törvénye ez: „szemet szemért, fogat fogért...” Vagyis egy szemet egy szemért, és így tovább. A Sátán pedig arra biztat, hogy lőjj túl a célon, hiszen téged (az ÉN-edet) sértették meg. Lámelek azzal dicsekedett, hogy embert ölt, hiszen őt megsértették. Ezt teszi a Sátán! Gyilkos indulatot generál bennünk, amikor sértve érezzük magunkat. Ez az indulat kegyetlen. Gondolkozunk el rajta, miket mondunk indulatunkban. A másik ember (vagy emberek) úgy érzi, megsemmisül. Hiszen zúdulnak rá a vádak, hogy „ilyen-olyan vagy”, hogy „te mindig...”, hogy „én soha...”, hogy „te soha nem szeretted”, „azt kívánod, hogy...” – szóval a pokol átkai jönnek elő, ömlenek ki belőlünk. Merthogy ezek még mindig bennünk vannak. Hát így szeretünk mi! (Karinthy Frigyes után szabadon.) Az Ördög mindig arra biztat: Állj bosszút magadért! A bosszúállásnak több fokozata van, és ne gondoljuk, hogy a szavakkal való kegyetlen indulatú hadakozás valami enyhe dolog. Ha csak a szálla és gerenda esete eszünkbe jutna! Például vajon hányszor fojtottuk már bele másokba a szót, miközben nem tudjuk elviselni, ha mi nem kapunk

azonnal szólási lehetőséget. Hát ne ítélj, hogy ne ítéltes!

Vannak valós sérelmek is. Ilyenre példa a Bibliában Dávid és Góliát történetében Góliát sértegetése Isten és az Ő népe ellen. Ilyenkor fel kell venni a kardot, a mi esetünkben az Ige kardját. Ez a harc nem szül békétlenséget, hanem megnyugvást hoz. Ha viszont csak az EGO-t éri sérelem, abból már békétlenség lesz. Ilyenkor a saját elképzeléseinket sérti valami. Pl. Isten miért bánt jók a másik emberrel, aki lám milyen! A sértődés a szeretetet csapolja le a kapcsolatainkból, mert már békétlen a lelkem a másik felé, máshogy kezdem el őt látni, a szeretet így sokakban meghidegül. A szív állapotán, tehát a saját döntésünkön múlik, hogy beengedem-e a sértődést a lelkembe, vagy nem. Ha engedelmes a szív, átmennek rajtunk a próbák,

és nem botlunk el a botránkozás kövében. A megbocsájtás és elengedés nélkülözhetetlen a békeséghez.

„Ekkor monda Jézus az ő tanítványainak: Ha valaki jöni akar én utánam, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztyét, és kövessen engem.” (Máté 16,24) Ez az EGO halála.

Nekem az a célom, hogy olyan legyek, mint Jézus volt, vagyis egyáltalán ne lehessen

már a személyemet megsérteni. Ez nem azt jelenti, hogy nem állhatok ki az igazságért! Dehogynem! Úgy, ahogy Ő tette. A sérelmet el lehet mondani a másiknak (lehet, hogy ő észre sem vette, vagy van rá ésszerű magyarázata). A dühkitöréseinkkel és engesztelhetlenségünkkel arra sem adunk esélyt a másiknak, hogy magyarázatot adjon az esetleges félreértésre. Sok vita félreértésen alapul.

„Boldogok a békeségre igyekezők: mert ők az Isten fiainak mondatnak.” (Máté 5,9) Igen, ha arra törekszünk, hogy a békeséget megőrizzük, ez magunknak is és a környezetünknek is maga a boldogság. (Az ellentéte pedig rothasztja a csontokat, ahogy a Károli fordítás mondja.)

„Fordítsa az Úr az ő orcáját te reád, és adjon békeséget neked.” (IV.Móz. 6:24.)

„Békeség legyen a te várfalaid között, csendesség a te palotáidban.” (Zsoltár 122:7.)

Haranginé Csuta Anna

HÍREK NYÁRÁDKARÁCSONBÓL

„LÁTOM, NÁLATOK IS MEGREPEDT A FAL”

„Ímé az én szolgám, ... Megrepedt nádat nem tör el.” (Ésaiás 42:1/a.; 3/a.)

A 2020-as esztendőt megszokott módon, közgyűléssel kezdtük. Január első vasárnapján hálával és csodálattal tekintettünk vissza a 2019-es évre, újra felnézve a kész toronyra és a mindent kirendelő, áldott, jó Atyánkra. Ilyenkor részletes lelkipásztori jelentés hangzik el az elmúlt év egyházi eseményeiről. A beszámoló után jakabi feltételek mellett terveinket ismertettük a tagokkal.

Az első tervezett alkalom az imahét volt. Február 2-9. között esténként 6-órától meg is tartottuk az imaheti istentiszteleteket. Minden este meghívott lelkipásztor hirdette Isten Igéjét. Örömmel hallgattuk, egymás hite által épültünk. Az alkalmak után a vendég lelkipásztorokat a parókián vacsorával várták. Egy

előadó lelkipásztor alapos körültekintés után, alig halhatóan megjegyezte: „Látom, nálatok is megrepedt a fal”. „Igen” – mondtam, s igen rövid válaszzal le is zártuk ezt a témát.

Utána valahányszor látom az egyre szaporodó repedéseket, eszembe jut a megjegyzés, de az is, hogy mi okozza. Lassan kétszáz éves a templomunk, aminek alig egy méteres a téglalapja. Az alatta levő kis domb

A dédi Leilával

dult szele hatással volt ránk. Repesztette némelyek hitét, rést ütött a kapcsolatokon, hirtelen elsodort kedves barátokat, drága családtagokat. Hisszük és valljuk, hogy minderről tudott az Úr. Megengedte ezt a nagy próbát, hogy kiderüljön, milyen az életünk alapja. Kősziklára, azaz az Ő Igéjére és Igéje által építkezünk. Azt is tudjuk, hogy az ördög sem aludt tavaly. Meg akart keseríteni, amikor csak az egyre szá-

porodó és mélyülő repedésekre irányította figyelmünket. Hisz neki ez a célja. Szakadjunk

Danguly Leila keresztelője

héten át folyt a szeretetvendégség, s annak megtapasztalása, hogy jó gyakorolni a vendégszeretetet, mert ez által angyalokat fogadunk, talán épp Őt, magát, az angyalok Királyát.

Február 9-én délután 5 órára terveztük az alsónyárádmenti presbiterek találkozóját. Meghívtuk a mezőpaniti református gyülekezet presbitériumát és lelkipásztorát, Kovács Tibor testvérünket, hogy szolgájanak ezen az alkalmon. Idejében megérkeztek a panitiak. A templomban, miközben vártuk a nyárádmenti presbitereket, az

tam, hogy a 2020-as esztendő a „repesztések” éve lesz. A világvárvány időnként csendes, máskor szinte mindent elsöpítő hurrikánna va-

porodó és mélyülő repedésekre irányította figyelmünket. Hisz neki ez a célja. Szakadjunk el az Úrtól, egymástól, a hittől. Nőjön fel bennünk a keserűség gyökere, és így másokat is a kétségbeesés vírusával fertőzünk meg.

Farkas család

A Danguly családdal

el az Úrtól, egymástól, a hittől. Nőjön fel bennünk a keserűség gyökere, és így másokat is a kétségbeesés vírusával fertőzünk meg.

„Csak az Úrnak nagy kegyelme, hogy még nincsen végünk!” Olyan jó volt arra a Szolgára tekinteni, akiről Ésaiás próféta: a mi Urunk Jézus Krisztusra. Aki, amikor a földön járt, kegyelmes, irgalmas volt mindenki iránt. A megrepedt nádat, aminek sorsa a próféta, de Jézus idejében is egyértelműen az

eltörés volt, majd tűzre vele, Ő nem törte el. Csodálatos módon minden Őhozzá jövő, kétség és bűn miatt repedt, sérült lelkűt meggyógyított. Rajtunk is könyörült, mindennap velünk volt. Megtartott és hitünkben megerősített.

Február 26-dikán megkezdtük a hagyományos családlátogatást. Minden nyitott kapun át beléptünk, és az ajtó előtt zörgettünk, abban a hitben és meggyőződésben, hogy velünk együtt ott állt Jézus is. Mindenhol szeretettel fogadtak, helyet kínáltak. Beszélgetés, igeolvasás, imádság után elköszöntünk, egymásnak békességet kívánva Istentől.

Így jutottunk el a Farkas családig, ahol négy generáció lakik egy fedél alatt. Ifj. Farkas József hűséges presbiter testvérünk és neje, Enikő, id. Farkas József, özv. Tanászi Margit, Enikő édesanyja, Danguly Oszkár Csaba és Dangulyné Farkas Zsanett és kislányuk Leila. Amikor ott járunk, látjuk őket, vagy rájuk gondolunk, mindig Pál apostol szavai jutnak eszünkbe: „Mindenre van erőm (és időm) a Krisztusban”; és a „Szeretet soha el nem fogy”. Éveken át az ágyban fekvő, tehetetlen nagymamát nagy szeretettel és türelemmel ápolták, imádkoztak érte és vele mindennap. A napról-napra gyengülő és leéplülő nyagtatót is ugyanolyan tisztelettel és odafigyeléssel gondozták. Közben a kis újszülöttet is nagy örömmel nevelték. A férfiak

mindennap munkába jártak, s utána otthon végezték teendőiket. S ami a csoda, még arra is volt erejük, hogy rendszeresen részt vegyenek istentiszteleteken, presbiteri gyűléseken, közmunkán. Volt erejük és idejük dolgozni, pihenni, szolgálni, szeretni.

Júniusban id. Farkas Józsefet, szeptemberben özv. Tanászi Margitot – jó reménységünk szerint – önmagához szólította az Úr. A

Konfirmáció

tunk május első vasárnapjáig. A templomunkban előre felvett ígéhirdetéseket feltöltöttük gyülekezetünk honlapjára, és vasárnap délelőttöként 11 órától ezt hallgatva gyakoroltuk a közösséget virtuális térben.

Anyák napjára is így készültünk. A gyerekeknek elküldtük a verseket, megtanulták, felvették, és a kis filmet átküldték. Ebből összeállítottunk egy műsort, amivel köszöntöttük az édesanyjákat.

Májusban a templomkertben tartottuk az istentiszteleteket. Pünkösdkor is kinn voltunk, és az Úrvacsorában is így részesültünk.

Júniusban nagy örömmel visszamehetünk a templomba, igaz csak úgy, hogy ha a szabályokat betartjuk. Maszk viselése, kézfertőtlenítés, távolságtartás kötelező módon, amit szép lassan megszoktunk.

Augusztus utolsó vasárnapján, új kenyér ünnepén konfirmált Szász Kamilla és Kilyén Denissza. A hagyomány szerint virágvasárnapján konfirmálnak a gyülekezetünkben, de a járvány miatt tavaly csak ekkor lehetett. Szép, meghitt ünnepség volt.

A gyerekek karácsonyi ünnepét december 25-én délután a templomkertben tartottuk meg. Kicsik és nagyok együtt énekeltek: „Mennyből az angyal, eljött hozzátok, pásztorok, pásztorok...” Együtt adtunk hálát azért, hogy Jézus is eljött a Mennyből, mint az Úr alázatos Szolgája, akinek irántunk való szeretete soha meg nem repedt. Aki velünk van, és repedt nádszál létünket megerősíti.

Ő legyen veletek is, drága pomázi és csobánkai testvéreink, s adja, hogy a közénk és közétek rést ütő járvány után újra ép testben és lélekben, örömben találkozhatunk. Ezt kívánjuk!

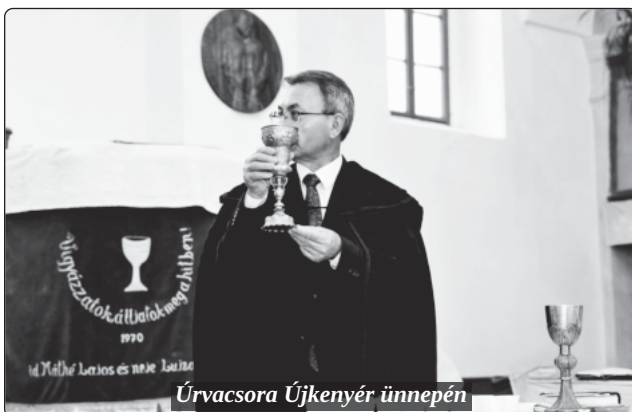
Áldás, békesség Istentől!
Labancz Gyula lelkipásztor
Nyárádkarácson

Szász Kamilla első úrvacsorája

gyász, a veszteség ideje alatt is Isten Igéje és Lelke által vigasztalódott a család. A két temetés között megkereszteltük a kis Leilát. Áldott legyen az Úr a Farkas és Danguly családjért.

A karantén beállta előtt befejeztük a családlátogatást. Online térbe szorul-

Úrvacsora Újkenyér ünnepén

Alapige: Zsidókhöz írt levél 5,8-9
 Jóllehet ő a Fiú, szenvedéseiből megtanulta az engedelmisséget, és miután tökéletességre jutott, örök üdvösség szerzőjévé lett mindazok számára, akik engedelmeskednek neki.

Nem könnyű az a kulcsfogalom, ami megjelenik ebben az igeszakaszban: az engedelmisség. Lehetőségünk van végiggondolni, hogy vajon hogyan függ össze az engedelmisség a gyógyulással mindazokból a lelki megkötöttségekből, melyekből szabadulni vagyunk?

Kinek szoktunk tudatosan engedelmeskedni?

Vannak az életünkben olyan helyzetek, amikor nem kérdés, kinek kell engedelmeskedni. Ilyen például a munkahely, ahol van egy hierarchia, melyben a fölöttünk állóknak, előljáróinknak szoktunk engedelmeskedni, és ezt többnyire magától értetődőnek tartjuk. Vannak aztán olyan helyzetek, amikor már nehezebb eldönteni, kinek engedelmeskedünk. Ilyen lehet például a család. Ideális esetben – és itt az Isten rendjét kell ideálisnak tekintenünk – a családban a gyermek engedelmeskedik a szülőnek, a feleség pedig a férjnek. Érdemes körülnézni saját családjában, hogy az Isten rendje vajon hogyan érvényesül ebben a tekintetben.

Emberi kapcsolatainkat is végiggondolhatjuk. Mi az, ami engedelmisségre bír? Kinek szoktam könnyebben és kinek nehezebben engedelmeskedni? Annak, aki erősebb? Aki megfélemlít? Esetleg annak, aki jutalmat ígér, vagy aki szimpatikus, kedves?

Ahogy megyünk tovább életünk lelki síkjára, fontos kérdés merül fel: kire hallgatsz, amikor a döntéseidet meghozod? Egyáltalán szoktál-e tudatosan hallgatni valakire? Szoktál-e utasítást kérni vagy kapni, amikor valamilyen személyes döntéshelyzetbe kerülsz? Szeretjük azt gondolni, hogy önállóan, szabadon alakítjuk életünket. Szeretjük abba az illúzióba ringatni magunkat, hogy a döntéseink tekintetében a magunk ura vagyunk.

Még mélyebb vizekre evezve, elének kerül az a kérdés, hogy vajon kinek engedelmeskedünk akkor, amikor olyan lelkiállapotba kerülünk, ami nekünk nem jó? Kinek engedelmeskedsz, amikor félsz, csüggedsz, vagy szomorú vagy? Amikor az érzelmek világáról

gondolkodunk, olyan érzésekről, amelyek elborítják és meghatározzák az egész életünket, és amelyeken nem tudunk uralkodni, akkor egészen nyilvánvalóvá válik számunkra, hogy nem vagyunk a magunk ura. **Nem vagyok a magam ura.** Nincsen hatalmam a saját érzelmeim fölött! Ha nekem nincsen, akkor vajon kinek van?! Erre keressük most a választ az ige alapján.

Az emberi síkról most térjünk át az isteni síkra, egész pontosan Jézus személyére. A felolvasott igében megjelenik egy nagyon fontos gondolat Jézus engedelmisségéről. „*Ő, a Fiú szenvedéseiből megtanulta az engedelmisséget és miután tökéletességre jutott, örök üdvösség szerzője lett...*” Tökéletességre jutott – az engedelmisségben is!

Mi az, amit megismerünk a Szentírásból Jézus engedelmisségéről?

Mindig az Atyának engedelmeskedik. Jézus engedelmissége nem szelektív, nem helyzetfüggő, nem kényelemfüggő. Nem attól függ, hogy az mennyire komfortos számára, hanem az a kiindulópontja, hogy „*az én eledelem, hogy teljesítem*” a mennyei Atya akaratát. (Jn 4,34) Eledele... tápláléka... létszükséglete Jézusnak az engedelmisség.

Szenvedéssel jár. Húsvétra készülve, idézzük fel annak a nagycsütörtöki jelenetnek minden apró részletét, amelyben Jézus – pontosan tudva, hogy mi vár rá – készül az Ő utolsó nagy földi szenvedésére. Készül a kereszthalálra, miértünk. Az engedelmisség itt keserű pohárként jelenik meg, amit ki kell innia. Az Atyának való engedelmisség hatalmas súlya jelenik meg Jézus talán legfájdalmasabb imádságában, amikor így fohászodik:

„*Atyám, ha lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár; mindazáltal ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem amint te.*” (Mt 26,39) Jézus ebben a helyzetben sem szelektál. Nem mérlegel, hogy vajon mennyi fájdalommal és szenvedéssel jár az engedel-

messég? Mi milyen gyakran mérlegelünk, hogy megéri-e tenni Isten akaratát?! Sokszor tisztában vagyunk azzal, mit vár tőlünk az Úr, de ha úgy érezzük, hogy nincsen hozzá elég erőnk, akkor gyakran hátat fordítunk és lemondunk az engedelmisségről. Jézus nem így tesz. Ő valóban tökéletes az engedelmisségben.

Jézus szenvedések árán megtartott feltétlen engedelmissége **mégis örömteli!** Ő maga több helyen biztatja a tanítványokat azzal, hogy még az üldöztetések között is van ok öröme és ujjongásra, mert az engedelmisség „*jutalma bőséges lesz a mennyekben*”. (Mt 5,12) Jézus engedelmisségének van jutalma!

**A LÁTSZAT ELLENÉRE IS
 János 6,16-27**

Ő (Jézus) azért közelít hozzád, hogy átvigyen a túlsó partra, hogy megáldja életedet, hogy azokat a nehézségeket, amiket önmagadban megoldani képtelen vagy, megoldja.

A rémüldöző kiáltásra Jézus így felel: **Én vagyok, ne féljete!** E válaszban benne van a felséges vagyok és benne van az isteni vigasztalás. Ha e kijelentést úgy értelmezzük, hogy ez a vagyok egyenlő, ami a II. Mózes 3:14-ben van, akkor azt jelenti, hogy: **VAGYOK.** Tombolhatnak körülöttem a hullámok, kétségek emészthetik a szívedet, én vagyok. Minden összedőlhet, de én vagyok. Ne rettegjen és ne nyugtalanodjék a ti szívetek, én vagyok! Benne van ebben az örökkévalósága is, aki ugyanazzal a hatalommal öröktől fogva és örökké bír. A látszatok ellentmondhatnak, úgy látszhat, hogy anyaszentegyháza, a hívők serege kicsiny ladikban, háborgó tengeren elveszőben van, de a vadul üvöltő habok közé egyszer csak beleszendül a kiáltás, hogy: **én vagyok, és ha kiereszti a hangját, megszereppen a föld.** Mikor a kísértéseid úgy csapnak fel, hogy úgy látod, mindenek vége, egyszer csak valaki azt mondja: **én vagyok!** S akiről már az ördög is azt tétélezi fel, hogy Isten magadra hagyott, egyszerre isteni dicsőségben áll melletted és hangzik a biztatás, hogy: **én VAGYOK, ne félj!**

(Szikszai Béni: *Jézus a Krisztus - János Evangéliuma magyarázata* – 1945)

Mi a jutalma Jézus engedelmisségének?

A földi síkon az, hogy békessége van. Olyan békessége, ami nem feltétlenül az emberi kapcsolataiból látszik, hiszen azt nehéz békességnek nevezni, aminek az eredménye a kínhalál. Jézusnak **belső békessége van**. Soha nem kerül konfliktusba saját magával! Soha nem kerül olyan helyzetbe, hogy lelkiismereti vívódásai támadjanak saját döntései, érzései vagy cselekedetei miatt! Ez Jézus békessége. Amikor semmilyen konfliktusban nem vagyok saját magammal – még akkor sem, ha az egész világ összefogott ellenem. Ennek alapja pedig az Atyának való teljes engedelmisség, az Atyával való megbékélés.

Fontos, hogy mindig továbblássunk a földi síknál. Jézus engedelmisségének másik jutalma, ami túlmutat a földi életen, az az **üdvösség**, az örök élet, az Atyával való örök közösség. Jézus engedelmisségével legyőzte a halált, feltámadt, és ott van az Atyánál. Az engedelmisség legnagyobb jutalma ez.

A legszebb örömhír számunkra, hogy Jézus mindebben bennünket is részesíteni kíván. „**Örök üdvösség szerzőjévé lett mindazok számára, akik engedelmeskednek neki.**”

Engedelmeskedni Jézusnak – hogy állunk mi ezzel?

Az önvizsgálatot tartó ember rendre rádöbben arra, mennyire tökéletes az engedelmisségben. Mi lehet az oka annak, hogy oly sokszor hűtlenné válunk Isten akaratahoz? Honnan származik a mi engedetlenségünk? Ismerjük a választ a Szentírás első lapjairól: az Istennel szembeni lázadás az első bűn óta természetévé vált minden embernek. Olyan természettel születünk mindannyian, ami hajlik az engedetlenségre.

SZIKSZAI BÉNI NE AKARJ SAS LENNI!

Ne akarj sas lenni,
melynek röptét sóváran nézik
irigy szemek.

Fecske se kívánj lenni,
noha villámgyors repülését
irigyelhetik kis istenek.

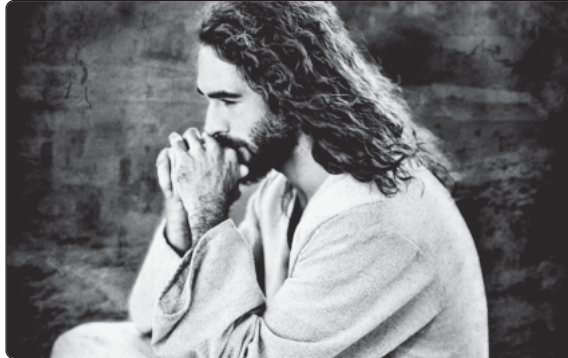
Sokan bámulják a nagyszerű pávát,
párját ritkítja a füttyös rigó.

Te ne sajnáld, hogy szürke veréb vagy,
mert puhán fészkelsz Atyád kezében!

(Klárának, 1973. augusztus 29.)

Visszatérve az első gondolatmenetben felvetett kérdéshez: Kinek engedelmeskedem, amikor azt teszem, ami rossz nekem? Pál apostol annyira hűsbavágóan élesen kiált fel a római levélben: „*Hiszen nem azt teszem, amit akarok: a jót, hanem azt cselekszem, amit nem akarok: a rosszat. (...) Én nyomorult ember!*” (Rm 7,19; 24) Ismerhetjük sokan ezt az

állapotot. Ha én nem tudom irányítani azokat az érzéseket, vágyakat, gondolatokat, amelyek engedetlenségre sarkallnak, akkor vajon ki irányít? Ki az úr az életemben ilyenkor? Nem szabad megkerülnünk a választ, amikor az így hangzik: ilyenkor bizony a Sátán irányítása alá kerültem. Pál szavaival: „*Ha pedig azt teszem, amit nem akarok, akkor már nem én teszem, hanem a bennem lakó bűn.*” (Rm 7,20)

Minden olyan helyzetben, amikor nem az Istennek engedelmeskedünk; minden olyan helyzetben, ami pusztulásra visz bennünket, amikor a döntésünk alapja nem az, hogy mit vár tőlem Isten, akkor a kísértő irányítása alá kerültünk. Ő uralkodik rajtunk, amikor a vágyaink, érzéseink, gondolataink távol tartanak Istentől, távol tartanak az élettől. Mert hatalma van fölöztünk, erősebb valamennyiünkénél. Jó, ha ezt komolyan vesszük, mégsem szabad rettegünk, vagy félnünk tőle. **Mert van Valaki, aki legyőzte őt.** Jézus legyőzte a halált, legyőzte a bűnt, legyőzte a Sátánt. Éppen ezért, ha szeretnénk, hogy az életünk ne a pusztító irányítása alatt legyen, Jézushoz kell menekülnünk. Nap mint nap, minden döntéshelyzetben, minden vívódásban, minden kérdéssel.

Ki az úr az életünkben?

Hűsvétra készülve, válaszoljuk meg magunkban azt a kérdést! Egy dolog egészen biztos: nem én vagyok az úr a saját életemben. Vagy Jézus Krisztust hívom, és kérem, hogy legyen életem vezére, vagy a Sátán hatalma alatt maradok. Harmadik út nincsen.

A Sátán uralma pusztulásba vezet; öléltte az én életem teljesen értéktelen. Rabszolgaságban tart.

Isten uralma egészen más. Ő sem ígér nekünk egyenrangúságot, de a rabszolga státuszánál valami sokkal csodálatosabbat ígér nekünk: a gyermeki státuszt. Ha Jézust hívjuk életünkbe, akkor az Ő tökéletes engedelmisségének köszönhetően Isten a mi szerető Atyánk lesz, mi pedig az Ő szeretett gyermekei leszünk.

Tudnunk kell, hogy a világ nem abban segít bennünket, hogy jól döntsünk, hogy Isten mellett döntsünk. A Szentírásból tudjuk, hogy a világ fejedelme jelenleg a Sátán. Ez a fejedelemség egy múlt állapot, mert a világ mindenható Ura maga az Isten, aki véget fog vetni a Sátán hatalmának. A világ tehát nem segít bennünket az engedelmisségben, mert a

Sátán alattvalói „*az engedetlenség fia*” – így fogalmaz Pál apostol az efézusi levélben. Az ő egyetlen célja, hogy távol tartsa az embert Istentől, az élettől. Hogy éket verjen közénk és Isten közé. Bizalmatlanságot, engedetlenséget akar ébreszteni bennünk az Úr iránt.

Jézusnál is próbálkozott minden módon; ígéretéssel, fenyegetéssel, de kudarcot vallott! Ezért kell Jézushoz menekülnünk, hogy az Ő tökéletes

hűségének és feltétlen engedelmisségének védelmében és ajándékaiban részesülhessünk.

S ha Jézus vezetését kérjük, csodák kezdődnek az életünkben. A Vele való beszélgetéssel engedelmisség ébred a szívünkben, a kételkedéseinket felváltja a bizalom, és olyan lelki dolgokra, belső változásra leszünk képesek, amelyekre önerőből sohasem voltunk. Indulataink csitulnak, szűnik a félelmünk és aggodalmaskodásunk, és békeségünk lesz. Olyan körülményektől független, belső békességünk, ami csak a Jézus Krisz-

tusnak való engedelmisség által születik az életünkben.

• ~ • ~ •

Imádkozzunk!

Drága Jézus! Köszönjük ezeket a csodálatos ígéreteket. Köszönjük, hogy ezek nekünk is szólnak, s hogy személy szerint nekem is szól. Köszönjük a Te tökéletes engedelmisségedet, és azt, hogy ebből nekünk is életünk lehet. Köszönjük, hogy Te így szeretsz és hívsz bennünket, ahogy vagyunk. Bocsásd meg a hűtlenségünket, az engedetlenségünket. Adj nekünk bátorságot, bizalmat és erőt, hogy meg merjünk szólítani Téged, hogy napról napra egyre gyakrabban és őszintébben szóljunk Hozzád, és hogy ebből gyógyulásunk legyen. Ámen.

Óváryné Herpai Dóra református diakónus áhítata alapján, ami elhangzott a Magyar Kékkereszt Egyesület és a Református Iszákosmentő Misszió dömösi otthonában

Öt évvel ezelőtt – 2016. február 14-én – tizenhét ember állt körül az Úrasztalán, mint felnőtt konfirmáltak s kaptunk megerősítést hitünkben s ígét elkövetkező életünkre.

„**Boldogok, akiket az igazságért üldöznek, mert ők a mennyek országa.**” (Máté 5,10)

Ez az én életemben meghatározó esemény volt! Ekkor kerültem igazán szoros kapcsolatba Jézus Krisztussal és a református közösséggel.

Egy Karcag közeli községben, református családban születtem, szüleim gyakorolták is a vallásukat. Engem a szülőotthonból egyenesen a templomba vittek, hogy megkereszteljenek az Istentiszteleten. Édesanyám tanított imádkozni, mesélt Jézus Krisztusról.

Gyökerezés változás következett be életünkben, amikor a téjesítés idején szüleim otthagyták az alföldi falut, és ezen a hegyes-dombos vidéken telepedtek le: Pomázon. Megváltozott az életünk. Húgom és én már itt jártunk iskolába. Az új otthon megteremtése sok gonddal, bajjal járt. Mindnyájan igyekeztünk beilleszkedni; ritkultak a vasárnapi templomlátogatások. Az iskolai tiltás miatt nem jártunk hittanra sem. Miközben igyekeztünk a világ dolgai-ban mindenben megfelelni, háttérbe kerültek a lelkiek. Elfoglalt a tanulás, a munkába állás és a családalapítás; próbáltam minden elvárásnak megfelelni.

A fordulópontot számomra a *Nyilas Zoltán* esperes úr által meghirdetett tíz hetes foglalkozás, a Bibliai Alapok sorozat jelentette. Ekkor már sok kérdésem volt a Szentírás tanításaival kapcsolatban, de nem tudtam, hogyan fogjak a Biblia olvasásához. Ezek a foglalkozások átsegítettek a nehézségeken, rendszeresen olvastam az Igét, s az évek során egyre erősödött a hitem. Ennek az időszak-

A SZERETET SOHA ELNEM MÚLIK

Mesterné Lenkei Julianna bizonyágtétele

nak a lezárása volt a konfirmáció.

Az élet minden napra ad feladatot, s azóta a lelki terhek feloldásához mindig találok példázatot és bátorítást. A tékozló fiú története különösen közel áll a szívemhez:

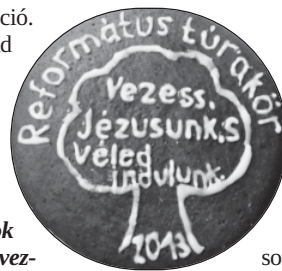
„**Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened, és nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek... Együnk, és vigadjunk, mert ez**

az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott.” (Lukács 15,21; 23-24)

A hétköznapiakban nehéz egyeztetni a munkára, a háztartásra, a pihenésre és a Biblia olvasására fordított időt. Nagyon sokat gondolkodtam Márta és Mária történetén. „**Márta, Márta, sok mindenért aggódsz és nyugtalan-kodsz, pedig kevésre van szükséged, valójában csak egyre. Mária a jó részt választotta, amelyet nem**

vehetnek el tőle.” (Lukács 10,41-42)

Adódnak nagyon nehéz élethelyzetek, ezeknek az elviselésében segít Jób példája: „**Jól láthatja utaimat Isten, és számon tarthatja minden lépésemet.**” (Jób 31,4)

Egyre mélyebben gyökereztem bele a gyülekezetbe is. Egy este bibliaóráról hazafelé jövet, hárman elhatároztuk, hogy megalapítjuk a *Református Tűrakört*. Ennek már hét éve. Választottunk egy éneket, amellyel Urunkat arra kérjük, hogy vezessen minket a tűránk során. „Vezess, Jézusunk, S véled indulunk! Küzdelemre hív az élet, Hadd kövessünk benne téged...” (434. ének). A *Mindennapi kenyérünk*ből választott aznapi tanács, ígérlet és fohász erősít és testi-lelki békét ad.

Az évek során kialakult, hogy március 15-én mi is csatlakozunk a Kő-hegyi városi megemlékezéshez a Petőfi pihenőnél, ahol mi is elhelyezünk a gyülekezet nevében egy koszorút. Előtte 14-én délután a temetőben emlékezünk '48-as honvédeink sírjainál. Október 31-én, Reformáció napján pedig a református temetőnkben található lelkész-sírokat keressük fel.

2020-ban minden ember élete jelentősen megváltozott. Nem tudtunk rendszeresen templomba járni, elmaradtak a Bibliaolvasó kör estéi, leszűkültek a személyes találkozások lehetőségei. Mostanában egyre gyakrabban jutnak eszembe Pál apostol szavai: „**Most azért megmarad a hit, a remény, a szeretet, ezek közül pedig a legnagyobb a szeretet.**” (1Kor13,13)

Mesterné Lenkei Julianna

Temetői látogatás a lelkész-síroknál
2020. október 30-án

Harminc éve történt, amikor nagyon-nagyon nehéz lelki terheket cipeltem.

Egy közeli szomszéd néni nagyon kedves volt, és szerette volna, ha a legidősebb – akkor még kislányom – járna templomba. Én annyira nem szerettem volna, de olyan kedvesen unszolt, amire már nem tudtam nemet mondani.

A gyermekem hazahozta a kis hittankönyvét, kíváncsi voltam, mi a tartalma, így beleolvastam. Az első pillanatban megfogott, szinte belém hasított, és csillapíthatatlan vágyat éreztem arra, hogy tovább olvassam.

Nem voltunk Istentagadók, de hitben sem jártunk. Annak ellenére, hogy konfirmáltam, lelkileg akkor még nem értettem semmit.

Reggelente alig vártam, hogy a férjem elmenjen dolgozni, a kislányom pedig iskolába, hogy a hittankönyvet olvashassam. Ebben az időben gyesen voltam a középső kislánnyal,

így volt időm olvasni. Csak olvastam és olvastam – Jézus Krisztus értem tett áldozatát.

Láttam a lelki szemeim előtt, ahogy a kereszten én érettem meghalt, és csak zokogni tudtam és térdre esni. Így ment ez jó ideig.

Amikor már nem tudtam titokban tartani, mondtam a férjemnek, hogy vigyázzon a gyerekekre, mert én elmegyek templomba. Nem egészen értette, de elfogadta. Abba a templomba kezdtem járni, ahova a szomszéd néni

járt. Jólesett hallgatni az evangéliumot, ami nekem új volt. A templomban, a padban is csak zokogni tudtam, nem szégyelltem.

Egyik alkalomkor mellém állt valaki, de nem emeltem fel a fejem. Amikor felnéztem, egy ige volt a padomon, de már nem láttam senkit.

Az ige a Máté 28,20: „**Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit Én paran-**

csoltam néktek: és imé En veletek vagyok minden napon a világ végezetéig”.

Ez az ige vezérigémmé vált, melyet ott személyes üzenetként éltem meg.

Egy idő után vágyakoztam a református templomba, így elmentem megnézni, mikor van Istentisztelet, mert akkor még nem volt hirdetőtábla, ezért azt hittem, nem is működik. Amikor megfordultam, akkor láttam, hogy Pap Lászlóné Erzsike az ajtóban állt, Pap László tiszteletes úr felesége. Megkérdeztem tőle, hogy mikor lesz Istentisztelet. Azon a héten esténként evangélicációs alkalmak voltak, melyekre elmentem, de itt is végigsírtam az estéket.

Pap László tiszteletes úr felfigyelt nyomorúságos állapotomra, és vezetett az Úr útjára. Kértem a férjemet, hogy kísérjen el, hallgassa meg ő is az igehirdetést. A férjem látta a változást rajtam, így szívesen elkísért. Úgy adódott a helyzet, hogy pár év múlva Cseri Pista „bácsi” elhívta Biatorbágyra a férjemet, és ő is megtért.

Az Ő igéje az 5Mózes 33,26: „**Nincs olyan Isten, mint Jesurun Istene! Az egek száguld segítségédre, és fenségedben a felhőkön.**”

Miután hazajött, láttam a változást rajta, és mondta, hogy nekem is el kell mennem. Férjem kérésére én is elmentem Biatorbágyra csendeshétre. Igazi mélyszántás volt, ahol a világ zajától távol csak az Urat hallgathattam, mivel a napi dolgok

nem vonták el a figyelmemet. A csendeshét témája a „Jó Pásztor” volt; a János evangéliuma 10,11: „Én vagyok a jó pásztor: a jó pásztor életét adja a juhokért.”

Ott akkor megértettem Jézus Krisztus szeretetét. Akkor vált számomra világossá: Ő a Megváltó, Szabadító, Gyógyító, Helyreállító. Megszabadultam minden ellene elkövetett bűnömtől, a szüleimtől örökölt

bűnöktől és minden okkult büntől is (pl.: akupunktúra).

Amikor szabad lettem, a láncok lehullottak. Tudtam, hogy szabad vagyok! Jézus Krisztusnak adtam át a szívem trónját, mert mint tudjuk, üres szív nincs. Áldott legyen a neve, dicsőség Isten-

nek és megváltó Krisztusunknak!

Azóta is Vele járunk. Rengeteg imameghallgatást éltünk meg, és azóta is vezet bennünket minden napon, ígérete szerint.

Egy csoda a sok közül: a tized példázata.

Malakiás 3,10: „**Hozzatok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen enniváló az én házamban, és ezzel próbáljatok meg engem, azt mondja a Seregeknek Ura, ha nem nyitom**

meg néktek az egek csatornáit, és ha nem árasztok reátok áldást bőségesen.”

Egy nap, amikor reggel ezt az ígét olvastuk, az Úr azt mondta, hogy megcsaljuk a tizeddel. Még aznap megéltük a csodát. Éppen a gázt vezettük be akkoriban, azonban a megtakarított pénzünk kevesebb volt, mint amire szükségünk lett volna. De mi a tizedet akkor is bevittük az Úrnak, mert azt mondta, hogy próbáljuk meg Őt. Mi ezt megtettük. Nagymamánk besegített, holott nem tudta, mennyi hiányzik. Pontosan annyit adott, amennyi fedezte az összes költséget, vagyis jóval többet, mint amit az Úrnak adtunk.

Hálás vagyok az Úrnak, mert férjem és családunk minden tagja az Úr gyermeke.

Testvéri szeretettel:

Fehérné Somogyi Valéria

A mi segítségünk az Úrtól van, aki teremtette a Mennyet és a földet. Az Ő drága, szent nevének, lényének legyen ma is dicséret, dicsőség, hálaadás most és mindenkor és mindörökkön örökké. Ámen.

Urunk, szentelj meg minket a Te Igéddel. A Te Igéd igazság.

***

A mai napi igét olvasom, a bibliaolvasó útmutatónk szerint kijelölt szakaszt. Ne ijedjünk meg, iszonyú, ahogy kezdődik, és iszonyú, ahogy végződik, de mi lelki zsidók vagyunk, a lelki Izraelhez tartozunk, nem a testiekhez. Tudjuk, hogy az Ószövetségen belül is van evangélium, van jó hír, bár ebben a szakaszban túl sok jó hír nincsen, de mi – újra mondom – a teljes Bibliát olvassuk, ezért a Szentírást csak Jézuson keresztül szabad és lehet olvasni. Jeremiás nem üdvözít, Mózes nem üdvözít, az evangélikus egyház nem üdvözít, Luther nem üdvözít, egyikőtök egyháza sem üdvözít, aki ezt hallja, hanem csak az Úr Jézus Krisztus.

Ezt azért mondom, mert sokan beleszállnak az ószövetségi igékbe, a törvénybe, és még Jézust is olvassák – Jézus nélkül. Még Jézusból is sokszor Mózeset gyártanak. Jézus nem mondta, hogy lejárt a törvény ideje, nem mondta, hogy vége a tíz igének, a Tízparancsolatnak. Nem járt le a törvény! Jézus azt

ARCCAL VAGY HÁTTAL?

Szeverényi János evangélikus
lelkipásztor igehirdetése

Textus: Jeremiás könyve 7,16-28

igéjét, a hűtlen, parázna egyházba is. És támaszt egy Jeremiást, aki tiltakozik, aki azt mondja, „fiatal vagyok, nem akarom csinálni, sok bajom lesz belőle...” Igen, sok baja lett belőle. De azt mondta neki Isten, hogy „indulj, és hirdesd, amit én parancsolok neked! Ne riadj meg tőlük! Ércfallá teszlek téged! Neked dolgozod van!” És ez az egyház Jeremiást emésztőbe dobta, kalodába zárta, megverte, arcul ütötte. Ő maga megbánta még a fogantatása pillanatát is. Istennek is azt mondja,

teremtésébe, hogy egy könnye elárasztotta az egész világot, ezt nevezik azóta özönvíznek. Azt olvassuk ott, hogy „Isten megbánta, hogy embert teremtett”... Ha most látja a mi nyugati világunkat, mit gondol rólu? Mit érez? Mi jön most? A könny? Amikor a gonoszság megsokasodott a földön. Ezt olvassuk: megsokasodott. Hát ma mi van? Nyugati parlamentek felállva tapsolják azt, hogy szülésig lehet elvégezni abortuszt különösebb indok nélkül, ha az anya kéri! Szülésig! Hát ez sátánizmus! Nem vettük észre, hogy ez sátánizmus? Életelenes, családelenes, nemzetelenes dolgokat nemhogy elkövetnek, hanem törvényesítik. És ledugják az egyház torkán! Már akinek lehet.

Isten azt mondja Jeremiásnak, hogy „Elegem van! Ne is imádkozzál! Nem hallgatom meg az imádat!”

„ne mondj értük esekdlő imádságot, ne is kérlelj engem, mert nem hallgatlak meg! Nem látod, mit csinálnak Júda városainak és Jeruzsálem utcáin? A fiak fát szedvegetnek, az apák tüzet gyújtanak, az asszonyok pedig tésztát gyúrnak, hogy áldozati süteményeket készítsenek az ég királynőjének”.

Izrael választott nép. Isten népének dolga, feladata van. Emlékeztek? Talán néhányan itt voltatok, amikor Avi Snyder, volt New York-i ateista zsidó, aki hitre jutott, elfogadta Jézust megváltójának, azt mondta itt ennél a pultnál, hogy „az az én álomom, az az én vágyam, hogy az én zsidó népem betöltse küldetését, hogy hirdesse az Igét” – és hirdetik is sokan. Isten szent dolgot bízott Izraelre, az egyházra, az evangélikus és a többi egyházra is. Szent dolgot, amivel nem lehet akármit csinálni.

Itt családok együtt végzik az ég királynőjének a kultuszát. Ez bálványimádás. A 7. fejezet megelőző igéi Jeremiásnak az ún. templomi prédikációja, amiből megint sok baja lehetett. Izrael két hatalmas világbirodalom ütközőpontján élt. (Ahogy ma Magyarország: nyugat és kelet ütközőpontján vagyunk évszázadok óta.) Világkrízis, káosz volt akkor is. Nagy bajban voltak, nyomorúságban voltak, és Istenhez kiáltottak. Mentek evangélizációra, volt misszió és sok minden. És Jeremiás kiáll a templom kapujába, és azt mondja: „idejöttök, és azt mondjátok:

mondja, hogy egy ióta, egy pontocska sem múlik el belőle. De Ő valóban új szövetséget kötött velünk, új szövetséget hozott mindnyájunk számára, akik még az Újszövetség ajándékával együtt is botladozunk. Elmondhatjuk, hogy bizony vannak harcok, vannak küzdelmek, vannak nyomorúságok, és néha kell, nagyon is kell Isten jőzanító szava.

Mai igénk a Jeremiás próféta könyve 7. fejezetének 16. versétől kezdődő szakasz. Isten ezt mondja Jeremiásnak, akit már anyja méhétől fogva elhívott, hogy eszköze legyen. Mert Isten mindig elküldi az Ő igéjét, mindig elküldi az Ő szavát az egyházba, minden korban – ma is. Elküldi az elnököknek, királyoknak, hajléktalanoknak, mindenhova. Elküldi interneten keresztül és mindenféle módon az Ő

hogy „Olyan vagy hozzám, mint a csalóka patak! Elegem van! Belefáradtam!” De Isten gondoskodik arról, hogy ma is, most is elérje a mi szívünket az Ő igéje.

Tehát ezt mondja Isten Jeremiásnak, akit elhívott, akinek a szívére beszélt, akit elküldött a szolgálatra:

„Te pedig ne imádkozz ezért a népért”.

A hívők mindig azt mondják: „A legszen-
tebb dolog az imádság. Csak imádkozzunk!
Csak imaközösség legyen! Járjunk közbe
népünkért, másokért!” De Isten nem majom!
Isten nem egy idomított házi bálvány, nem egy
rángatható cancurák! Ő az élő Isten! Aki úgy
bele tud keseredni, úgy bele tud fáradni a

„Az ÚR temploma, az ÚR temploma, az ÚR temploma van itt!” – és „Loptok, öltök, paráználkodtok, hamisan esküsztok, Baalnak tömjéneztek, és más isteneket követték”, „és ezt mondjátok: Megszabadultunk!” Megszabadultunk! Hogy ugyanazokat cselekedjétek ezután is!”

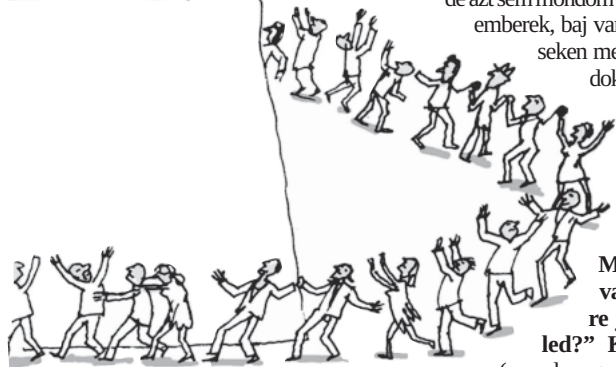
Folyik tehát a vallásos élet, de, testvérek (ezt nemcsak nektek mondom, magamnak is, mert Isten Igéje mindnyájunknak szól, mindnyájunkat meg akar érinteni, szíven akar ütni), így nem mehetnek tovább a dolgok! Értsük meg! Magyarországon, Európában, nyugaton így nem mehetnek tovább a dolgok! Mert ez a halál útja! Ha nem térünk meg Jézus Krisztushoz, aki legyőzte a halált (egyedül Ő), akkor elveszünk! A gyerekeitek, unokáitok és a többiek! A holnapi igében ott lesz: Mózes azt mondja: „válaszd az életet!” „De ha nem engedelmeskedtek, most mondom nektek – mondja Mózes –, hogy elvesztek!”

„Vajon nekem okoznak bosszúságot – így szól az ÚR –, nem saját maguknak?”

A pénzimádatól kezdve... anyagiasság, perverzítások, a pornográfia... Olyan mocsos üzlet, olyan szennyes dolgok ezek! Mindnyájunkat elérnek.

Ne hazudjunk, mindnyájunkat elérnek! Lelkészkonferenciákon, keresztény-

konferenciákon a hotelszobákban megy a pornónézés és a többi. Nehogy azt hidd, hogy ezt ítélkezve mondom! A Sátán rázza a rostát, és a legkülönbek is elbizonytalanodnak sokszor. És Isten kiönti a fájdalmát: „Hát csináljátok ezt a kultuszt, persze megy a vallás, megy az egyház is, de közben bálványimádás, ég királynője...!” Na, hős protestáns, most aztán máriázhatunk! „Majd most jól beolvasunk a katolikusoknak, hogy az ég királynőjét tisztelik. Ez biztos a Mária!” Nem, testvér! A Szentlélek megmutatja, hogy neked és nekem mi ez az ég királynője, hogy kinek gyúrjuk a tésztát, kinek készítjük, kié a szívünk – ahogy Luther mondja. Az a te istened, amin a szíved csüng!

„Nekem okoznak bosszúságot? Azt hiszik, hogy előlem kell bujkálniuk? Mint ahogy Ádám és Éva meg a többi? Hát nincs helyén az életük! Nincs erőforrásuk! Nincs hitük, nincs reménységük, és elvesznek! A

halál útján járnak! Hát nem veszik észre?” Azt mondja az Úr Jézus az evangéliumban: „és nem vettek észre semmit”. Házasodtak, kereskedtek, építettek. Most is, mindenről lehet beszélni... „és nem vettek észre semmit”. Nem vesszük észre, hogy krízis van, hogy baj van? És ez nem egyszerűen az a bizonyos vírus. Sokkal nagyobb bajok vannak!

„Mert majd szégyen borítja arcukat! Ezért így szól az én Uram, az ÚR: Lángoló haragom kiárad erre a szent helyre, emberre és állatra, a mezők fájára és a föld gyümölcsére. Égni fog, nem alszik ki!”

Nézünk néha híradókat? Égnek az erdők, az állatok – szó szerint. És akkor egyházi emberek előállnak, és azt nyilatkozzák: „Ez a vírus biztos, hogy nem Isten büntetése”. Igen? Honnan tetszik tudni? Hogy meri ezt kimondani egy egyházi ember? Én sem mondom ki, de azt sem mondom ki, hogy Isten büntetése. De, emberek, baj van! Rázkódik a rosta! Kríziseken mennek át házasságok, családok, életek, a gazdaság, a kultúra, minden! Folyik a kultusz, de nincs megtérés.

A Szentírásnak ebben az igéjében – Szentlelke által – Isten megtérésre hív minket.

Maga az Isten. „Ádám, hol vagy? Éva, hol vagy? Merre jutottál? Mi lesz így veled?” Keres az Isten minket,

(arccal, vagy háttal? – mindjárt eljutunk ideig), de mi a hátunkat mutatjuk az Istennek!

Olvassuk Hóseás prófétánál, hogy „Menj, végy feleségül egy parázna nőt, és legyenek gyermekeid a paráznától, mert rútul paráználkodik ez az ország, hátat fordít az ÚRnak.”

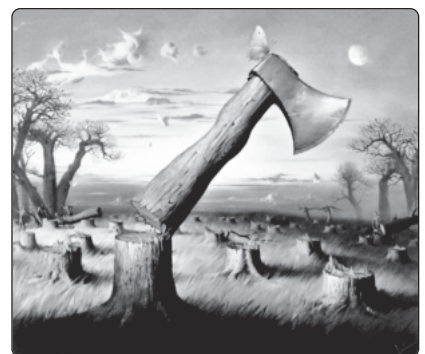
„Éld át a te személyedben, mit jelent az, hogy megcsal engem az egyház, megcsal engem Izrael! És mégis megyek a pusztába, és keresem őt!” Ez már az ún. törvénykönyvben, az Öszövétségben ott van: **Isten megy, bolyong a pusztában, és keresi a cédáját, prostituált feleségét, aki odaadta a szívét, energiáját sok minden másra.**

Ezért mondja Jeremiás, hogy „ne gyertek templomba!” „Mit csináltok? Mi ez a hókusz-

pókusz? Mi ez a színjáték?” Testvérek, emlékszünk arra, amikor Jézus bemegy a jeruzsálemi templomba, és összeszorul a szíve. Azt a drága Jézust, aki lényegében annyira szelíd volt, annyira engedelmes, alázatos, előnti ez a szent fájdalom: „Hát mi folyik itt? Mit csináltok ti Atyám házából? Rablók barlangját? Hát elbújtok a templomba az Isten elől? Hát pusztán hagyatik a ti házatok!” Lesznek templomok, amiért úgy küzdünk. Háromezer templomot újíttattak fel az elmúlt tíz évben. De a nagy része üres! Alig vannak! És a templomban, az egyházban az ember veszi át a vezetést... Az ember! Vagy netán az emberen keresztül a világ is? Ezt látjuk, tapasztaljuk. A nyugati egyházak sorban egymás után buknak el. Az emberen keresztül a világ, és esetleg a gonosz? Hát Jézust miért feszítették meg? Miért volt ez az iszonyú indulat vele kapcsolatosan? Mert azt mondta az Úr Jézus a templomban, hogy „a ti atyátok az ördög!” Hát nem tudom, hogy Jézust beválasztották volna-e a zsinatba, egyáltalán, felvették volna-e a teológiára vagy kibocsátották volna-e Őt ilyen szövegekkel! „A ti atyátok az ördög, mert hazudoztok és embert öltök!”

Pár verssel később olvassuk: „ki mondta nektek, hogy a gyerekeiteket áldozzátok föl?” Istenre hivatkoztak, és az akkori vallásos zsidó szülők feláldozták a gyerekeiket a Moloknak és egyebeknek. Hát ma mi folyik? Évente negyvenmillió – felfoghatatlan –, negyvenmillió magzat pusztul el, jó részük keresztény területeken! És akkor nyivákolunk az iszlám miatt! „Ó, jön az iszlám! A fundamentalista iszlám! Ó, a mi keresztény kultúránk!” Hát az iszlám azt látja, hogy öljük a magzatainkat, hogy iszunk, paráználkodunk, válunk tizen-nyolcszor, összeviessza, keresztbe kasul mindenki mindenkivel! Az egyházban is! Jártam sok-sok nyugat-európai városban. A sétáló utcában simán lehet drogot venni, nem díltől. Nyitva az ajtó! Mindent lehet! Nem gondoljuk, hogy van olyan muszlim, aki azt mondja, hogy „Hát ez mocsok! Hát ez a mínusz!” Azt tudom, hogy az iszlám törvényvallás, és rettenetes, hogyha ők uralomra kerülnek majd. Jártam London külvárosában. Éjszaka tizenegyre mentem imádkozni egy muszlim ismerősömmel – legalább ezer férfi volt ott London külvárosában! Legalább ezer férfi másfél órán keresztül! Hódol az iszlám. „Á, nem! Ez sem Isten büntetése! Hát ilyen nincs, ilyen nem lehet, hogy ránk eresz egy népet! Ilyen a Bibliában sincs!” Na-na!

És ég a világ. Mert ha ezt nem is merjük kimondani, nem is mondhatjuk, hogy

Isten büntetése (ne istenkedjünk, nem tudom), de hogy baj van, hogy az egész teremtettség föltámadt és lázad, és mozognak a tengerek, a földek, az erdők – az tény. Hát egész nyáron ezt láttuk! Lángba borult a világ! Azt mondtam: ilyen még nem volt. Szinte egész Amerika, egész Ausztrália égett!

„Lángoló haragom kiárad erre a szent helyre, emberre és állatra, a mezők fájára és a föld gyümölcésére. Égni fog, nem alszik ki! Ezt mondja a Seregek URa, Izráel Istene: Égőáldozataitokat rakjátok véresáldozataitok mellé, és egyétek meg!”

Egyétek meg: az úrvacsorákat, a diakóniai intézményeiteket, a teológiai rendszereiteket! Egyétek meg! Föltámasztja a halottat? Jönnek a megtérők? Van újjászületés? Hatással vagyunk a világra? Azt mondja Isten, hogy „készítitek az új liturgiát, és mindent kitaláltok, csak megtérés ne legyen!” Azt mondja: „Inkább egyétek meg – hasznosabb! –, minthogy úgy úrvacsorázzatok, hogy tovább paráználkodtok, tovább isztok, tovább gyűlölködtek, tovább békétlenkedtek, tovább nyaltok gerinctelenül!” Mi értelme tényleg az egésznek?

„Mert nem az égő- és véresáldozatokról beszéltem őseitekkel, és nem azokról adtam parancsokat nekik, amikor kihoztam őket Egyiptomból, hanem ezt parancsoltam nekik: Hallgassatok az én szavamra, akkor én Istenetek leszek, ti pedig az én népem lesztek. Mindig azon az úton járjatok, amelyet én mutatok nektek”.

Mi az az út? A tóra. A törvény. A tíz ige. Amit ma lábbal taposnak. Vagyis hát legtöbben negligálnak, félretesznek. Az egyházunkban, az egyházban is azt mondják, hogy „Á, hát ezt így nem lehet! Ez lejárt! Ennek vége! Ne törvényeskedjünk!” Holott **csak a keskeny úton lehet életre jutni.** A széles úton sokan mennek a kárhozatra – mondja az Úr.

„Mindig azon az úton járjatok, amelyet én mutatok nektek, hogy jó dolgokat legyen! De nem hallgattak és nem figyeltek rám, hanem megátalkodott gonosz szívük tanácsát követték, hátukat fordították felém, és nem arcukat.”

Talán volt már ilyen élményünk: amikor a srác készül az első csókra. Megszeret valakit, beleszeret. Minden sejtjével szereti. És közelodik hozzá. „Mert az enyém vagy. Én szeretlek téged. Téged akarlak” – és a másik elfordul. Talán voltak ilyen szíven ütő élményeink. Isten elsírja ezt a fájdmalmát. „**Szeretnék megcsókolni! Szeretnék megölelni! Szeretnék rád nézni, szemeim-mel tanácsolni! Szeretnék a keresztről**

rád nézni! Ugy szeretnék! Ugy szomjazom utánad!” Amikor a kereszten az Úr Jézus azt mondja, hogy „Szomjazom”, az persze az ő fizikális szomjúsága is volt. **Hát miért csinálta végig ez a harmincéves jökötésű ács ember ezt az egész drámát? Mert halálosan szerelmes az emberbe! A cédává lett egyházba!**

Jeremiás mindenben igazat mondott. Ezek az igék ma is állnak, ma is ülnek és ma is a helyükön vannak. **De jaj nekünk, ha csak Jeremiást hallgatjuk ma, és nem halljuk meg Jézus szavát: „Jeruzsálem, Jeruzsálem! ... Hányszor akartalak összegyűjteni titeket!”** Én éltem falun, lelkészkedtem ott, és láttam, hogy a kicsibék mennyire védtelenek. Mennyire ki van ez találva, hogy van kotlós, **van védelem! És van fészek, és van helyed, és van utad,** és nem lehet, úgy össze-vissza élni, ahogy ma van. Ma látjuk ezt. Szétszóra, össze-vissza. Mi lesz ennek a vége?

Isten elküldi az Ő szavát, ha meg is botránkoznak rajta néhányan, hogy mit szövegel ez a missziói lelkész, mitől ilyen nagy a hangja!? Testvérek, nyomorult vagyok én is, esendő, törekeny – **csak tudom, hogy az Igének**

igaza van! És az Igét Isten nem adta oda népszavazásra. Nem adta oda egyetlen egy zsinatnak sem! Sem az első vatikáninak, sem a másodiknak, sem az evangélikus zsinatnak – hanem kőbe véste!

Aztán a megtérés után ezt az ígét kapta a 119. Zsoltárból: „szívembe rejtem a te beszédedet”. – **Isten a te szívedbe, a szíved kőtábláira vési az Ő ígétjét.** Nem kérdezte meg, hogy mi a véleményünk arról, hogy a házasság egy férfi és egy nő szövetsége, hogy hogy kell védeni a szerelmet, hogy kell védeni a jó hírt, hogy kell védeni az Istennel való élő, személyes kapcsolatot. Ezt Ő nem tette szavazásra.

„De nem hallgattak és nem figyeltek rám, hanem megátalkodott gonosz szívük tanácsát követték, hátukat fordították felém, és nem arcukat. Attól fogva, hogy kijöttek őseitek Egyiptomból, állandóan küldtem hozzátok szolgáltaim”.

Nem a mi dolgunk itt a földön juhokat és kecskéket szétválasztani. **De, testvér, tudod, érzed, amikor az ige a szívedig ér?** Ez nem az, amikor hallod, hogy valaki medítál, elmondja a véleményét az igéről, igetanulmányt tart. Mert attól a halott nem támad föl! **A halott csak Jézus Krisztus által támad föl! Az Ő szavától, amellyel a világot teremtette, és azt mondta, hogy „Legyen!”** Meg „Lázár, jöjj ki!” Meg „Ifjú, neked mondom, kelj föl!” Vagy „Leányka, neked mondom, kelj fel!” **Ettől föltámad a halott!** Én is így támadtam föl, és talán sokan el tudjátok mondani, hogy „szólt hozzám az Isten”. Mi nem szóltunk hozzá, mi már a hátunkat mutattuk neki, **de Ő volt olyan bolond szerelmes, hogy utánunk jött. Utánam például egy fényképész, zenész barátom képében, aki Isten kegyelméből negyvenkét éve megtalált engem Békéscsaba főterén.**

„Attól fogva, hogy kijöttek őseitek Egyiptomból, állandóan küldtem hozzátok szolgáltaim, a prófétákat, idejében küldtem. De nem hallgattak és nem figyeltek rám, hanem megmakacsolták magukat”.

NEM A TI HÁBORÚTOK EZ, HANEM ISTENÉ

„Ne féljete, és ne rettegjete ettől a nagy tömegetől, mert nem a ti háborútok ez, hanem Istené.” (2Krónika 20)

Harcunk van testtel, világgal, ördöggel (Luther). Ez nem megspórolható.

Kegyelemből élünk, de ez nem jelenti azt, hogy nincsenek konfliktusok, támadások, kísértések, néha szinte „vérig menő” tusák. Elsősorban szívünkben. Ott van a nagy tét, ott kell győzni mennyei erők segítségével „Góliáton”, „filiszteuson”... A Lélek kipótolja hiányzó erőnket. Ezt kérni kell.

Földi világunk is bizonyos értelemben lelki-szellemi harctér. Ma is folyik ez a háború. John Bunyan „A szent háború” című világhírű könyve is erről szól.

Igénk Dávid énekéből való. Magát kellett legyőznie, bukdácsolások, összetörések, bűnök, feloldások helyzeteiben. Nem akart elszakadni Istentől. Ő volt erőforrása: „**Biztossá teszed lépéseimet, nem inognak bokáim.**”

Vannak harcok, amikor nincs, nem lehet kecmec. Dönteni kell jó és rossz között. Ma is ilyen időket élünk. Nagy a zavar, kavarrás, a nagy turmixmester formában van. Isten élő Igéje, Szentlelkének világossága, mint az „operáló kés” elválasztja a tisztát, a menthetőt a tisztátalantól, a kukába valótól.

A világ nem tutyimutyi, bólogató, kiegyező, mindenevő félhívókra vár, hanem Isten fiaira, akik alázatosan, de biztosan állnak a krisztusi alapon, és szóban, tettben az igazságot képviselik. Mindezt a Lélek szabadságában.

Szeverényi János – Facebook

Borzasztó, amikor az egyház megmaka-csolja magát, és azt mondja, hogy nem. Azt mondja, hogy ezek szektánsak, ezek pietisták, ezek rajongók, máglyára velük!

És ige-abortusz folyik! A bennünk meg-fogató élet elpusztul.

„és gonoszabbak lettek, mint őseik.”

Szerintem ezt meg kell állapítani. Nem idealizáljuk a '40-es, '50-es éveket sem, meg a 19. századot sem, de gonoszabbak vagyunk, testvérek, mint az őseink. Az uralkodó egy-háznak is rengeteg hibája, bűne, nyomorúsága volt, de ami ma folyik, az tragédia.

„Amikor elmondod nekik mindezt, nem fog-nak hallgatni rád”.

Mai ige. Ha elmondod ezeket nekik, az egyházban, „nem fognak hallgatni rád”.

„bár szólsz nekik, nem fognak vála-szolni. Azért ezt mondd nekik: Ez az a nép, amely nem hallgatott Istenének, az ÚRnak szavára, és nem fogadta el a figyelmeztetést! Odavan az igazság, kivesszett szájukból.”

Abban az egyházban, abban a gyüleke-zetben, ahol az ember ül a trónra, ott meg-történhet az, hogy az emberen keresztül a gonosz erők beszűremkednek, és Isten távo-zik. Isten nem szereti a sátánizmust. Isten soha nem fogja nevé adni életellenes törvények és gyakorlatok mellé! Soha! Ha megfeszítük százszor és ezerszer, akkor sem adja a nevét! És Jézus drága szent nevét ne használja senki – rám is vonatkozik kökeményen – megtérés nélkül! Mert az Istengyalázás. Mert „az Isten-nek neve miattatok káromoltatik”.

Keresztény templomban vagyunk, ke-resztény napon vagyunk. Úgy nevezzük ezt, hogy evangélizáció. Az evangélizáció pedig azt jelenti, hogy **Isten maga szól hozzánk: „Fiam, lányom! Látlak! Tudok rólad! Ismerem a hátadat! Jó kis hátad van! Szeretném a szemedet látni! Szeretnék szembenézni veled! Nagyon szeretlek! Értsd meg, nagyon szeretlek!”** Ilyen van az Igében: „a szívem remeg érte”. Remeg érte az Isten szíve, evangélikus egyház és a többi! Isten nem akarja, hogy elveszünk! „Nem akarom a bűnös ember halálát, hanem azt akarom, hogy éljen”. De az élet megtéréssel kezdődik!

Testvérek, nem tudunk másról beszélni, mint a megtérésről. Rá kell találnunk a for-

rásra! Ahogy a samáriai asszony rátalált Jézusban a Szentlélek ál-tal, és örök életre buzgó folya-mok forrása lett az addig ki-szikkadt, parázna, békétlen bel-sejében. Ha én nem akarom Istenhez vezetni az embereket, ha én nem akarom hirdetni az evangéliumot, akkor én egy tró-ger lelkész vagyok! Akkor men-jek vissza fényképésznek, vagy csináljak valami mást, ha nem hirdetem, hogy „**Betelt az idő, és elközelített már az Isten orszá-ga: térjete meg, és higgyetek az**

evangéliumban!” „**Látjátok az ég jeleit, lát-játok a jeleket, jöjjetek hozzám mindnyá-jan, akik megfáradtatok! Tegyétek le a terheiteket nálam, akár ebben a percben, akár otthon csendesen.”** Mert csak nála van a te szívednek békes-sége! Csak nála lehet ezeket a súlyokat le-tenni!

Ezért hirdetem ma is a drága Jézust, akinek a sebeiben van a gyógyulás. A sebeiben! Aki fölvitte a keresztfára a pornó-függést, a gyűlölkö-dést, a haragot, mind-azt, ami Magyaror-szágon folyik, ezt a cirksuzt. **Fölvitte az Ő drága és szent tes-tében a mi bűnein-ket, átkainkat. Átokká lett, hogy mi áldássá legyünk.**

Holnap, ha megérjük, olvassuk: „**elétekbe adtam az életet és a halált**”. Testvérek: élet és halál. És ha tízezer teológus tagadja is, hogy van Istennel és Isten nélkül öröklét, ez akkor is igaz, mert én Jézusnak hiszek, és nem fogadom el, hogy utólag átírják a Bibliát. Most éppen ez történik. A nyugat-európai országok-ban olyan törvények jönnek, hogy át kell írni a Bibliát! Most éppen átírják a Bibliát – értjük? –, ahelyett, hogy újra olvasnák! Hogy véletlenül se hirdesse az egyház az igazságot! Mert gyűlöletbeszéd! Ahogy most meghur-colnak egy német evangélikus lelkészt, bíróság elé cipelnék... Sorolhatnánk ezeket.

Bolond idő ezek! Van egy ige, hogy „**Amíg az alkalmas idő el nem jön, a bölcs ember hallgat**.” Nem hallgathatunk! Akkor menjünk szeretet-otthonba! Lehet, hogy hamarosan odajutok, odajutunk. Persze, elcsendesedünk. De az Ige szól! Az Ige igazság! És ha elhalkul az Ige, akkor vége a komédiának. Ha az Isten Igéje – amelyet abortálunk sokszor – elhallgat, az Isten könyö-rüljön rajtuk! **De az Ige szól még: „Jöhettek énhozzám mindnyájan!”**

***

Drága Urunk, köszönjük, hogy jelen vagy ebben a világban. Köszönjük, hogy szerelmed szorongat minket, szívünket, torkunkat, lábunkat. Köszönjük, Urunk, hogy a Te Igéd igazság, és a Te Igéd halottakat támaszt föl ma is. Uram, én magam személyesen is bocsánatot kérek Tőled bűneimért, mulasztásaimért, lelkészi időszakomban elkövetett botránkoz-tatásokért. Könyörülj rajtam, könyörülj raj-tunk, gyülekezeteinken, egyházainkon.

Uram, Urunk, ez a nap és az, hogy még mindig szól a Te Igéd a világban, azt jelzi, hogy még a kegyelem korszakában vagyunk. Halljuk a Te hangodat, Uram. Köszönjük, hogy ránk tekintettél, és talán ma lélekben, szellemben azt éljük meg, hogy a keresztről ránk tekint ez a meggyőtrött véres arc, és még onnan is jót kíván, még ott is imádkozik értünk. De köszönjük, Urunk, a törvényt, kö-szönjük az evangéliumot. Jövünk Hozzád,

meg akarunk térni Hozzád, Urunk, mert Te hívsz minket.

Kérünk, áraszd ki az én életembe még jobban, még erősebben, és mindnyájunk életébe, szívébe a meny-yei tüzet, a mennyei Lelket, a drága Szent-lelket, aki Jézust Úr-nak mondja.

Könyörülj vilá-gunkon, országunkon, egyházunkon, adj meg-újulást, adj megtérést mindenkin.

És most hadd mondjuk el a Lélek által a Tőled tanult legszentebb imát:

Mi Atyánk...

De most így szól az Úr, a te teremtőd és a te formálód: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, markaimba metszet-telek be téged, enyém vagy! És senki és semmi ki nem ragadhat az én szeretetemből.” Éljük tehát ezért békességben! Ámen.

***

Elhangzott 2020. október 10-én a Magyaror-szági Evangélikus Egyház országos evangélizá-cióján a bp.-i Deák téri evangélikus temp-lomban. (Szerkesztett, rövidített változat) ■

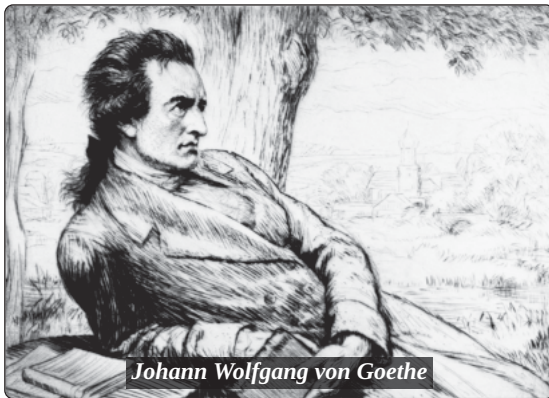

„A Waldorf-pedagógusok szinte kivétel nélkül jó szándékú, humanista emberek. Ezt nem lehet, de nem is akarom elvitatni. Írásommal pusztán arra szeretnék rámutatni, hogy milyen (okkult) erők hatnak az antropozófiában és bizonyos fokig (ha ritkán is) a Waldorf-iskolákban, illetve hogy az egész ideológiája eltávolít a minden ember számára egyetlen megoldástól: az élő és feltámadott Úr Jézus Krisztustól.” (Vándor Péter)

Az antropozófia Rudolf Steiner (1861-1925) tanain alapszik, és összeegyeztethetetlen a keresztyén hittel.

Az antropozófia terjedőben van. A biológiai-dinamikus, alternatív Weleda- és Wala-gyógyászat, Waldorf-óvodák és Waldorf-isko-lák virágkorukat élik, az „új szellemiségre” törekvők pld. a New Age mozgalom kereté-ben. A fennálló társadalom alternatíváját kereső, sok kritikusan gondolkodó ember – pld. a zöldek – előtt feltárlulnak Rudolf Steiner gondolatai.

Emellett feltűnő, hogy még azok között is, akik magukat „antropozófus”-nak nevezik, igen sokan vannak, akik mindenekelőtt az antropozófiái világépítmény gyümölcseit ismerik, gyökereit azonban alig. A „félantro-

Johann Wolfgang von Goethe

pozófusok” népes serege ez, amely mindent jónak talál mindaddig, amíg meg nem tudja, mi rejlik mögötte. Mert csak az tudja helyesen megítélni az egészséget, aki ismeri egy mozgalom gyökereit. A kettő egymástól el nem választható.

Mivel egy Waldorf-iskola közelében lak-tam, és kapcsolatban voltam antropozófus körökkel, ezért én is több éven át a „félantropozófusokhoz” tartoztam. Mindaddig, amíg nem vettem elolvassam a fáradtságot, hogy eredetiben elolvassam Rudolf Steiner írásait. És akkor szemem elé tárult egy bámulatra méltó világgép. Világgép, amely az élő keresztyén hittel összeegyeztethetetlen volt.

Vázolom röviden Rudolf Steiner életútját, megismerési útját és világnézetét és annak keresztyén szemmel való megítélését.

Az alapító

Rudolf Steiner, az antropozófia alapítója, 1861-1925-ig élt. Ki volt ez a férfi?

Mint Goethe természettudományos írásainak kiadója és a weimari Goethe-archívum munkatársa, Steiner intenzíven foglalkozott ennek a klasszikus írónak és költőnek természettudományos és filozófiai gondolatkin-

csével. Goethe számára a gondolkodás azt jelentette: fölemelkedni a jelenségek magaslatára, hogy bennük lakhassunk, és így a jelenségekbe, és a mögöttük álló egyetlen ideába való intuitív (ösztönösen megérző) elmerülés által keletkezik az ismeret. Itt találkoznak a hindu világgéppel, az Atman és Brahman, mikro- és makrokozmosz, egyéni lélek (individuális én) és világlélek kölcsönhatásával, amelyek misztikus elmélyülés által eggyé válnak. Mindenekelőtt Platónon keresztül hatolt be ez a gondolkodás a nyugati filozófiába.

Goethe továbbá kifejtette: a szellem és anyag egy egységet képez, amelyben a szellem a meghatározó elv. Steiner átvette ezeket az elképzeléseket és továbbfejlesztette őket. Föltételezett az ember, sőt az egész kozmosz számára egy ősideát, amelyet az evolúciós fejlődés útján a maga tisztaságában kell elérni. A jelenlegi, érzékileg tudomásul vehető, látható ember csupán átmeneti fokozat a szellemi ember felé vezető hosszú úton.

A teozófia a Goethe által felvetett eszmék folytatása és kifomálása.

A Teozófiái Társaság – amelyet 1875-ben egy spiritiszta médium, *Helena Petrovna Blavatsky* alapított – a gnosztikus és ezoterikus (okkult) tanok tarka keverékét vallotta, amelyekről állítólag érzékfölötti módon kapott kijelentést. Ha összevetjük Steiner „titkos tudományát” Blavatsky „titkos tanával”, akkor láthatjuk, hogy sok részletet átvett Blavatsky írásaiból. Természetesen voltak eltérések is, amelyek Steinernek a Teozófiái Társaságból való kiválásához és saját Antropozófiái Társaságának megalapításához vezettek az 1913. esztendőben. Steiner kifejlesztett egy saját krisztológiát (tulajdonképpen krisztozófiát). Krisztusnak – ahogyan mondotta – központibb szerepet tulajdonított, mint amilyen az elsősorban keleti – brahmanizmustól és buddhizmustól meghatározott – teozófiái rendszerekben volt. Az éteri (érezékfölötti) látásáról szóló tanításával elutasította egy Krisztus test szerinti visszajövetelét.

A megismerés útja

A teozófia azt jelenti: isteni bölcsesség, az antropozófia pedig azt jelenti: emberi bölcsesség.

A központba egy új lépés, az embernek a saját lényé felől való tudatosodásában – egyfajta magasabb rendű humanizmus kerül.

Az antropozófiái megismerés útján jární azt jelenti: látnoki-okkult erőkhöz nyúlni. Kimerítően írja ezt le Steiner a „Teozófia”, „A titkos tudomány körvonalai” és a „Hogyan jutunk a felsőbb világok ismereteihez?” című könyveiben.

A cél ugyanaz, mint más okkult rendszereknél, mint pld. a jóga útján, a gnosztikus úton vagy pedig a rózsakeresztes meditációnak. Az embernek meg kell teremtenie önmagában az előfeltételeket ahhoz, hogy a szellemvilág beleáramolhassék. Ehhez egyre inkább ki kell kapcsolnia a külső érzékelést és gondolatait, akarátát, és érzéseit az érzékfölötti realitásokra kell összpontosítania. Steiner erre a célra a következő fokozatokat képezte ki.

1. „A szellemtudomány” tanulmányozása: Mindenekelőtt Steiner könyveinek előítélettel mentes olvasása.

2. Imagináció elképzelés (a latin imago = kép szóból). Miközben a lélek jelképes szavaknak, érzéseknek adja át magát, el kell szakadnia az anyagi világtól. Ismerjük ezt az eljárást a hindu meditációs és mantra-technikából.

3. Inspiráció (a latin inspiratio = belehelés szóból). A felsőbbrendű én, kapcsolatba kerül olyan szellemekkel, amelyek benne gondolkodnak, és az ő asztráltestén (csillagtestén) dolgoznak. Ezt szintén a hinduizmusból ismerjük.

4. Intuición (a latin intueri = szemlélni szóból). A Szellemi világ jelenségeit és össze-

függéseit immár belülről értjük meg. Az ember mintegy szellemi lény szemével szemléli őket.

Teológiailag nézve pedig nem más, mint a személyiség megnyitása a démoni hatalmak előtt.

A steineri rendszer autoriter (tekintélyelvű) jellegű hitrendszer. Az alapítóba, annak megismerési útjába és látásaiba vetett hiten áll vagy bukik az egész. Ha Steiner tévedett, akkor az egész antropozófiái rendszer (beleértve a pedagógiáról, gyógyászatról stb.) kártyavárként omlik össze. És Steiner megismerési útját mindeddig – rajta kívül – még senki sem járta végig.

Az elmondottak alapján tehát az antropozófia nem tudomány. Bibliái nézőpontból mindenesetre világosan kell látnunk, hogy ezek nem Istentől kijelentett ismeretek. Ellenkezőleg, az ember bűnös törekvéséből származnak, hogy önmaga felfokozása és önistenítése által – „alulról fölfelé” többet akar tudni. Ilyen elbizakodottságra nem Isten, hanem a kigyó biztat, amely felkínálja az embernek: „*Olyanok lesztek, mint az Isten: tudni fogjátok, mi a jó és mi a rossz*” (1Móz 3,5). Érdekes, hogy Steiner pozitívnak látja ezt a mondatot. A keresztyén ember azonban fölismeri benne a Sátán megtévesztő művészetét. És ezt tudnunk kell a későbbiek során is, amikor szemügyre vesszük a steineri rendszer eredményét.

Annak érdekében, hogy Steiner megtudjon valamit a múltból az Akasha-kronika segítségével, az akkor éltek lelke felé tapogatózik. Pld. Caesar csatáit állítólag Caesar lelkiületével éli át. Jézus életútjának eseményeit pedig a tanítványok lelkével – püskösdőtől kezdve. Ez pedig nem más, mint az okkultizmusból jól ismert jelenség, a halottak szellemének megkérdezése. Az efféle praktikák azonban utálatosak Isten előtt (5Móz 18,9).

5. A világkép

A jelenlegi embert Steiner négy testre tagolja. Van fizikai (anyagi) teste, van éteri teste (érezkőföltötti formájú vagy életteste), van asztrálestete (érezkőföltötti „csillag”- vagy „tudat”-teste, amely alvás idején és a halál és a születés között a világmindenségben tartózkodik), és van „én”-je (emlékezeteste). A jövőben az ember az újra testet öltések (reinkarnációk) és a sorstörvény (karma) folyamatában tovább fejlődik a „szellemi én” és „életszellem” fokozatain keresztül a „szellemi ember” fokozatába.

A Krisztusnak Jézusban történt testté létele minden más testté létele tetőpontja és lezárása, mert általa beárad az emberiségbe az újra szellemivé létele és továbbfejlődés döntő impulzusa. Valamennyi korábbi testté létele eredménye itt folyik össze. Mivel egyetlen személyiség képtelen befogadni ezt a bőrséget (szétfeszítené fizikai testi voltát), ezért kezdetben két Jézus-gyermek volt az egyes testek kiképzésére,

mégpedig egy, aki az indiai Buddha-, és egy, aki a perzsa Zarathustra-áramlatot testesíti meg. Tizenkét évesen elérték a szükséges érettséget. Mindkét fiú egy személyiségbe folyt össze, miközben az egyiknek a fizikai teste meghalt.

A mi Urunk Jézus Krisztus

Az antropozófia az ÉN kultusza. Krisztus nálunk immár nem valóságos, személyes partner, hanem bizonyos mértékig az ember része. Ezzel azonban elérik az ember önistenítésének csúcspontját.

A bibliai kijelentés szerint azonban Jézus Krisztus az élő, személyes Isten Fia. Jézus Krisztus az Atyához vezető egyetlen és igaz út, aki helyettes halálával a Golgotán véghezvitte a bűnünkön való tökéletes megváltást és szabadítást, és aki feltámadása erejénél fogva minden embernek örökéletet kínál, aki hisz benne. Steinernél viszont, aki Jézust és Krisztust elválasztja egymástól, és „Krisztus”-ból (a Bibliában méltóságot jelentő cím) „elv”-et csinál, a vérnek a földdel való érintkezéséből kozmikus impulzus keletkezik az evolúció továbbvitelére. Ez pedig két teljesen különböző világ. A bibliai kijelentés szembeszáll az emberi-okkult spekulációval, amely nemcsak bibliaellenes, hanem ráadásul ízléstelen és istenkáromló is.

A Steiner-féle Krisztus nem ajándékoz megváltást, hanem – szerintünk „fontos” – impulzust az önmegváltásra, továbblépésre az evolúciós folyamatban testet öltéseken át, és a jó cselekedetek felhalmozására. A pogány reinkarnációs és karma tanokat átviszi a Bibliára, a cselekedetekből való megigazulás régi útjára lép – a goethei mottó szerint: „aki szüntelenül és buzgón fáradozik, azt meg tudjuk váltani.” Ezzel azonban elárulják az evangéliumot, a bűnös megváltásáról szóló örömhírt.

Az egykori antropozófus, *Christiane Gratenau* írja „Rudolf Steiner-től Jézus Krisztusig” című könyvében (Primo-Evangéliumi Kiadó): „Mennyi vétet kellene csupán ebből az életből az elkövetkezendőben levelezelnem! Remélhetem-e egyáltalán, hogy inkarnációimnak egyszer majd

vége szakad?” Azután részt vett egy keresztyén konferencián, ahol megállapította: „Megértettem, hogy csakis úgy nézhetek szembe őszintén és becsületesen bűneimmel, ha tudom, hogy van számomra bocsánat, mégpedig valóban megtapasztalható, a bűn terhét eltávolító szabadítás, bűnbocsánat. Végre megértettem, mit jelent: Jézus Krisztus azért halt meg a kereszten, hogy bűneink bocsánatot nyerjenek.”

Hasonló dolgot közöl az időközben elhunyt *Heidemaria Backhaus*. Ő éveken át Rudolf Steiner legszorosabb tanítványi köréhez tartozott. „Bámulatos, hogy a szó legmélyebb értelmében mennyire kiszolgáltatott tud lenni az ember ebben az antropozófiái világban. Végre azonban kiszabadultam, mert bensőmben elhatároztam, hogy teljesen elszakadok tőlük. Egy napon kinyitottam ezeket az ajtókat, és kimentem ebből a bámulatos birodalomból, és már valóban csak egyet akartam: Istenem, vedd el tőlem ezt az egészet! Add, hogy ne akarjak más lenni, mint a Te gyermeked! És akkor – csodálatosképpen – nem zuhantam bele semmiféle mélységbe, hanem először és újra Isten közelében voltam. Ez kegyelem. Egyszerre világossá vált előttem, hogy valóban csak a Fiú által láthatjuk az Atyát, nem pedig csak az inkarnációk sorozatán át, nemcsak valami nagyon magasra fejlődött érzések által, és nem a lehető legnagyobb erőfeszítések árán.”

Összefoglalás

Foglaljuk most össze röviden válaszunkat az antropozófiái tanításokra, a bibliai alapelvek szerint:

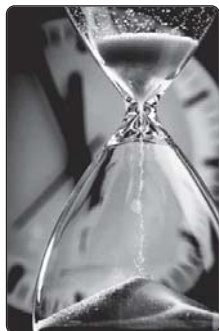
1. Egyedül Jézus Krisztus az élő Isten Fia.
2. Egyedül a Szentírás, a Biblia Istennek hozzánk szóló érvényes, mindenre elégséges és az üdvösséghez szükséges kijelentése. Nincs szükségünk „magasabb világok ismeretére”.
3. Egyedül a kegyelem a kiút a bűn valóságosan létező és szolgává tevő hatalmából.
4. Egyedül a hit, mint Jézus Krisztus kereszten elvégzett engesztelő áldozatának gyermeki bizalommal való elfogadása teszi hathatósá a kegyelmet a keresztyének életében, és munkálja a megváltást.

Összefoglalva: Az antropozófiái világnézet és a keresztyén hit összeegyeztethetetlen.

(Folytatás a következő számban)

Dr. Lothar Gassmann „Az antropozófia – keresztyén szemmel” című írásából összeállította: *Halász Erzsébet*

NYILAS ZOLTÁN ESPERES
„MEGMARADNI” CÍMŰ SZABADTÉRI
EVANGÉLIZÁCIÓJA POMÁZON
MEGMARADNI KRISZTUSBAN
2020. SZEPTEMBER 5.

Textus: János 15,1-11

¹Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda. ²Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetszi, és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen. ³Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek. ⁴Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtől, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem. ⁵Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni. ⁶Ha valaki nem marad énbennem, kivetik, mint a lemetszett vesszőt, és megszárad; ezeket összegyűjtik, tűzre vetik és elégetik. ⁷Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek. ⁸Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek.

⁹Ahogyan engem szeretett az Atya, úgy szeretlek én is titeket: maradjatok meg az én szeretetemben! ¹⁰Ha parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok a szeretetemben, ahogyan én mindig megtartottam az én Atyám parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetében. ¹¹Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömetök teljes legyen. Ámen.

mikor ezen az estén az evangéliumot olvassuk, újra elénk kerül egy kifejezés: megmaradni. Az előző esteken is ezt a szót jártuk körül. Első este az volt a kérdésünk, hogy mi magunk vajon megtudjuk-e tartani az életünket, vajon a mi kezünkben van-e a sorsunk, a jövőnk vagy a múltunk. Megmaradni Istenben azt jelentette számunkra, hogy Isten tart meg minket. Az Ő kegyelmi ideje az, hogy mi élhetünk, és bármi történik bennünk, velünk, Isten az, aki megőrzött és megőriz minket. Ez a mi reménységünk. Ennek van egy szakkifejezése is, így szoktuk mondani: ez Isten kegyelme. Nem mi, hanem Ő az, aki megőrzi az életünket, Isten kegyelme pedig Jézus Krisztusban lett láthatóvá.

Tegnap arról beszélgettünk, hogy mint megmaradtok, hogyan is tudunk élni, mi a megmaradtok felelőssége ebben a világban. Isten dicsőre, elmondani azt, hogy Isten kezében van az életünk – ez a mi felelősségünk, mindannyiunk felelőssége. Megköszönni a dolgaikat, hálát adni Istennek, szolgálni. „De én maradékok hagyok” – ez volt az ige az Ószövetség ítéletes próféciájában.

Most pedig Jézusnak egy szép mondása, a szőlővesszőről szóló példázata az, amely taníthat bennünket, megint felszólítva: „Ha megmaradtok énbennem”! Mert hogy megmaradni sem könnyű! Jól tudjuk, tapasztaljuk, hogy az ember sokszor azért, hogy valamit elérjen, nagyon sok erőt és energiát meg tud mozgatni. Becsülöm azokat, akiknek az életében vannak olyan szakaszok, amikor az életüket újra gondolják, újra rendszerezik, és megmutatják, hogy ezt meg tudják tenni, és elérik, amit szerettek volna. Becsülöm

azokat az embereket, akik fel tudnak készülni dolgokra. Hosszan tervezik azt, hogy mi hogyan fejeződik majd be, programszerűen. Nekem is vannak olyan dolgok az életemben, amiket szeretnék megtenni, de valahogyan nem tudok rá felkészülni. Becsülöm azokat, akik az élet valamelyik területén kimagasló eredményeket érnek el, akár szorgalommal, akár munkával, mégis azt gondolom, hogy a legnehezebb az, hogyha valamiben meg is akarnak maradni. Hogyha nemcsak egy célig szeretnének eljutni, hanem abban a célban tartósan meg is akarnak maradni. Mert a keresztyén élet sem arról szól, hogy egy programot hirdetünk meg, és azt mint egy iskolát, kijárhatjuk, és ha elértük a célt, akkor felírhatjuk a bakancslistánkra, hogy elértük, és utána keresünk valami másik célt.

Megmaradni, kitarítani – most erről szól ez az este.

Ha most szétnézék, talán egyedül Flóra volt az, aki ott volt a gyerektáborunkban, illetve szolgatársam volt még Dóri is, most már

látok többeket, amikor elmentünk a botanikus kertbe, és Fráter Zsóka testvérünk elmondta, hogy melyik a legjellemzőbb növény a Bibliában. Tőle hallottam, hogy a szőlő. A Bibliában legtöbbször a szőlő szerepel. Nem akarom részletezni, hogy ennek milyen teológiai áthallásai vannak, mit jelent a szőlő. De most Jézus erről a legismertebb növényről beszél, a szőlőről. És persze amikor a szőlő eszembe jutott, akkor eszembe jutott az is, amikor 2009-ben a kertet rendeztük. Ahogy az ige hirdetésre készültem, megnéztem, hogy 2009-ben, amikor éppen a Puskás-lányok konfirmáltak, akkor volt egy elhatározása Mártinak, hogy hát olyan rendezetlen a kert, mi lenne, hogyha megcsinálnánk. És ha már megcsináljuk a kertet, mert nemcsak arról van szó, hogy csak egy díszburkolatot készítsünk, akkor ültessünk kilenc töke szőlőt is. Nem értek a szőlő műveléséhez. Tavaly, amikor eljött a szüret ideje, olyan satnya volt a szőlőbogyó. Megnéztem, hogy mitől lehet ilyen satnya, és azt olvastam, hogy huszonegy nappal előtte kellett volna megpermeteznem. Hát, mondom, kösz! Ha tudom, hogy ez a baja, akkor megpermetezem, de nem tudtam. Idén nem lett olyan sok szőlő, de mielőtt eljöttem volna, ettem szőlőt arról, amit közösen ültettünk.

És amikor a közösen ültetett szőlőre gondolok, akkor megnéztem azokat a képeket, fotókat, amelyek biztos, hogy nem a teljességről szólnak, amik akkor készültek, amikor a kertet rendeztük. Ott van Szathmári Zoli és Csékö Laci, amikor ártok ásnak a vízcsőveknek. Laci most is itt van. Aztán ott van egy képen Simonfi Béla és Ádány Lajos, ássák a kút mellett a szivattyúház alját. Egy képen ott van Puskás Attila és Márti, a felesége. Lapáttal a kezükben ott van egy képen Izsó Mihály és Sántha János gondnok úr. És ott van

egy képen Suhajda József és fia, Máté, aki még fiatal legény. És amikor ezeket a képeket nézem, akkor nem nosztalgázok, és nem arról van szó, hogy csak ők voltak ott, hanem arról beszélek, hogy 2009 óta ki az, aki megmaradt a gyülekezetünkben, és ki az, aki nem. És ezt nem vádként, vagy panaszként, vagy – értsétek jól – nem ráolvasásként mondom, hanem tényszerűen. A képek nekem élményt jelentettek, de mégis ott van a fájdalom a szívemben, hogy azok, akiket felsoroltam, nincsenek mindannyian ott a mi gyülekezetünkben.

Megmaradni és elveszni – a mindennapok kérdése. A kertben élő emberek tudják, hogy nem a természettel, nem a növényekkel van baj, hanem a túlbujánzással. Metszeni kell a gyümölcsfákat, mert több ágat hoznak, mint kellene. Gyomlálni kell a zöldségeket és a virágágásokat, mert a föld bőségesen hoz gyomokat. Mintha a kert az emberi lélekről, az én lelkemről szólna. A gyomról, a fölösleges hajtásokról, amely megfojtja bennem a termőképességet.

Ez az ige erről szól. Megmaradni és kitarítani. Megmaradni Jézus Krisztus mellett, nemcsak akkor, amikor az Ő szeretetét élvezük, nemcsak akkor, amikor az Ő szabadítását megtapasztaljuk, nemcsak akkor, amikor fel-emel a betegágyról, hanem akkor is, amikor nem így érzem. Megmaradni Isten szeretetében. Milyen nagy áldás, hogyha valósággá válik a zsolttáros szava: „Minden oldalról körülfogtál engem, kezded rajtam tartod.” És milyen nehéz, amikor próbák vannak, amikor az ember úgy érzi, hogy már az Isten sem segít neki.

Jézus a megmaradást ennek a három esztének az összefoglalt igéjével, a szeretettel kapcsolja össze. Megmaradni Isten szeretetében. Nem arról van szó, hogy nekünk kell minden eszközzel megszerezni a magunk számára Isten szeretetét, hanem benne kell maradnunk. Nem magunk számára kell megtartani, nem úgy van, hogy a saját pecsenyénket sütögetjük, hanem hogy meg lehet maradnunk az Ő szeretetében. Mert próba mindig lesz. És mindig van olyan eszköz és mindig van olyan helyzet, amely erőszakkal, fondorlattal megpróbál bennünket elszakítani Isten szeretetétől. Nagyon őszintén beszélt erről Simonfi Béla bizonyágtétele utolsó mondataiban. Vannak ilyen fondorlatos helyzetek. Sohasem képzelhetjük úgy, hogy Isten szeretete olyan, mint egy füstfelhő, amely körülvevett bennünket valaha, jön, mint egy fu-vallat, aztán odalesz.

Isten szeretetében megmaradni, próbát jelent. Lemondásokat hitvány szokásokról, haszontalan barátokról, gúnyos mosolyokról, veszélyhelyzetekről. Megmaradni Isten szeretetében, megmaradni Isten kegyelmében csak úgy lehet, mint ahogyan itt, ebben a példázatban Jézus mondja: mint ahogyan a szőlővesszők a szőlőtőn

Hogyan maradhatnak meg? Hát, kedves testvérek, mindig imádsággal. Nagyon egyszerűnek tűnik ez, hogy imádkozunk, de erre hív el bennünket a mi Urunk Istenünk. Világosan emlékszem arra, amikor kitört ez a járványos időszak, akkor nemcsak azért

mondtam, hogy tartsunk imaközösséget reggel, mert én korán kelő ember vagyok. Valaki meg is kérdezte, hogy miért 6 óra 20 percre lett meghirdetve, miért nem este hét órára. Az ország más részein meg máshogyan tartottak imaközösséget. Volt, ahol este hat órakor megszólaltatták a település összes harangját, és akkor imádkoztak. Különböző formái és módusai voltak ennek, de én azért mondtam, hogy imádkozunk, mert amikor kitört a járványos időszak, Lukács evangéliumában azt olvastuk, hogy a Jerikóba érkező Jézus egy vak embernek a hangját hallja, aki így szól: „Jézus, könyörülj rajtam!” Ez a legősibb imádságok egyike. Mi reformátusok ritkán mondjuk ezt az imádságot, de katolikus testvéreink gyakran mondják: „Kyrie eleison” – „Uram, irgalmazz!” Ezzel az imádsággal indult a mi járványos időszakunk.

Megmaradni Isten szeretetében ezt jelenti: „Uram, irgalmazz!” – és újra ezt mondani: „Uram, irgalmazz!” Milyen hitvány vagyok én, hogy Istennek csak a saját kívánságlistámat mondom, amikor könyörgésemet megfogalmazom. „Uram, ezt szeretném, azt szeretném; Uram, ez volna jó, az volna jó.”

„Uram, így volna legjobb, leginkább nekem, de hogy Te mit szeretnél, az már nem érdekel.”

„Uram, irgalmazz!” Megmaradni Isten szeretetében, megmaradni Jézus Krisztusban, megmaradni Isten oldalán, ezt jelenti szüntelen és újra és ismét és mindig: imádkozni.

És ott volt bennem egy másik imádság, beleivódott a mindennapokba. Amikor középiskolás voltam, bevallom őszintén, hol csak sodorva, hol csak mondva, de minden délután, mielőtt föltettük volna a padra a székeket a Baár-Madas Gimnáziumban, azt mondtuk: „Áldjad, én lelkem, az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét! Áldjad, én lelkem, az Urat, és el ne felejtssd, mennyi jót tett veled.” Négy éven keresztül nem tudom hány napon mondtuk ezt az imádságot, beleivódott a csontjaimba, és tudom, hogy Szentendrén a Refiben is ugyanez a záróimádság napról napra. „Könyörülj, és hadd adjak hálát azért, mert megtartottál engem.”

Mit jelent az imádság? Azt mondja a mi gyermekeink kátéja, hogy „az én szívemnek mennyei Atyám előtt való kiöntése”. Párbeszéd, beszélgetés. Nem hallod az Istent? Imádkozz! Szólítsd meg! Beszélj vele!

Mi a másik része a megmaradásnak Jézus Krisztusban, Isten oldalán, Isten mellett? Az, amit olvasunk az evangéliumban: amikor megnyílik az égbolt, leszáll egy galamb formájában a Szentlélek Jézus Krisztusra, és egy hang hallatszik: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm, őt hallgassátok!”

Néhány évvel ezelőtt, amikor a gazdasági válság idejét éltük, tudom jól, hogy voltak olyan lelkészek, akiknek az első dolguk volt, amikor a nap felkelt, hogy megnézték a nemzetközi tőzsdék árfolyamait, hogy éppen esik vagy emelkedik. Mostanság pedig, amikor megnyílik a szemünk reggel, és bekapcsoljuk a televíziót vagy a rádiót, az első információk egyike az aktuális COVID-helyzet. Mi is erről beszélünk az alkalom előtt, hogy hogyan fogjuk tovább az istentiszteleteinket megtartani. Nem tudok erre válaszolni, nem erről akarok most beszélni, de valahogy mégiscsak e körül járnak a gondolataink: Mi lesz velünk? Milyen lesz a holnapunk? Meggyógyulunk-e? Hány betegünk van? Van-e az orvosainknak megfelelő felszerelése? Van-e, aki egyáltalán beáll ebbe az állapotba, ebbe a helyzetbe?

Megmaradni Isten mellett azt jelenti: Jézust hallgatjuk, az Igét olvassuk. Ez Isten felhívása. E nélkül nem megy. Sokan próbálták már, hogy Isten Igéjét nem olvassák, nem hallgatják, és úgy gondolják, hogy majd megállnak ők a saját lábukon.

Nem fog sikerülni! Nem azért, mert én mondom, hanem azért, mert nagyon sok olyan emberi élet van, aki éppen az élete végét, az utolsó életszakaszát fordítja, rontja így el. Isten nélkül próbál élni, mert azt gondolja, hogy neki már megy, meg tud maradni, meg tud állni. Megmaradni csak úgy lehet, hogyha a szőlővessző a szőlőtőkének marad.

És végül: Miért? Azért ezt a kérdést is hadd hozzam ide. Azért, mert az imádságnak és az igeolvasásnak megvan a következménye: a gyümölcs. Itt van most az őszi gyümölcsök szezonja, még akkor is, hogyha néha nehezen jutunk hozzá. Itt van az a szőlő, amelyért több mint tíz évvel ezelőtt küzdötünk, amit most én leszakíthattam és megehettem. Isten arra hív téged és engem, hogy gyümölcsöt teremjünk. Isten nem pletcsniket, kiténtetéseket akar adni nekünk, hanem gyümölcsstermő életet. Olyan életet, amely a másikat gazdagítja meg. Olyan életet, amely élet a másikért él.

Mert a siker lehet, hogy dekorál, de a gyümölcs olyan, hogyha leszedik a fáról, akkor már nem a fáé többé, hanem azé, aki elfogyasztja.

De jó volna megmaradásban gyümölcs-termő életet élni! Mert hiszem, hogy Isten teremtési rendjében nincs olyan élet, amely természetlenségre lenne rendelve, legfeljebb olyan van, amelyik nem fordul termőre. De ma erre hív bennünket az Ige: imádságban, igeolvasásban mások életét meggazdagítani, vagy – hadd mondjam így – mások számára áldássá lenni.

Miért jöttünk ki ide a Szent István térre? Nem azért, hogy magunkat mutassuk. Bemegettünk volna a templomba is. Örülünk, hogy még mehetünk a templomba. Nem erről van szó, hanem arról, hogy elmondhassuk ennek a városnak, hogy mi nem nagyokat és jókat akarunk mondani, hanem azért van a mi gyülekezetünk és azért van itt egy keresztyén közösség, hogy mások ebből gazdagodhassanak. Hogy olyanok legyünk, mint Ábrahám, akinek ezt mondta az Isten: „*megáldalak téged... és áldás leszel*” a másik ember számára.

Erre hív ma este bennünket az élő Isten. Ezért szólt úgy az Ő igéje: „*Ha valaki vallja, hogy Jézus Isten Fia, abban megmarad Isten, ő pedig Istenben; és mi ismerjük és hisszük azt a szeretetet, amellyel Isten szeret minket. Isten szeretet, és aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és Isten is őbenne.*” Ámen.

• ~ • ~ •

Imádkozzunk!

Urunk Istenünk, szerető mennyei Édesatyánk Jézus Krisztus által! A nap lehanyatlott, elbukott, és mégis hálás a mi szívünk, hogy az elmúlt három nap, három estén itt lehettünk, és itt a természetben, településünk szívében olvashattuk és hallhattuk az evangéliumot,

hogy énekelhettünk és bizonyoságot tehetünk Rólad, a Te szentségedről és szeretetedről. Köszönjük ezt a csodat. És köszönjük Neked azt, hogyha újra és újra megindítod a mi gondolkodásunkat, hogy miért is maradtunk meg, miért is élünk, mi lehet ebben a mi felelősségünk és hogyan maradhatunk meg Tebenned.

Uram, megköszönjük, hogy Te nem tisztavirágéletű vagy, hanem tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. Arra kérünk, hogy tégy bennünket hűséges gyermekeidé. Add, hogy keresztyén közösségeinknek hűséges tagjai legyünk, és hogy a mi Urunkat, Jézus Krisztust imádjuk minden körülmény közepette, és neki szolgálva életünk gyümölcstermőre forduljon minden körülmény közepette.

Imádkozunk Hozzád, Urunk, azokért, akik elhagyták a mi közösségünket, gyülekezetünket, akik elhagytak Téged. Imádkozunk Hozzád, Urunk, azokért, akik meg sem kíséreltek még Hozzád közeledni. Tudjuk, hogy Te szeretettel fogadod őket is.

Megvalljuk Neked, Urunk, minden bűnünket és minden esendőségünket, amikor lassan már nem találjuk a szavakat, hogy hogyan mondhatnánk el ennek a világnak, hogy Te szabadító Isten vagy. Bocsásd meg, hogyha ezen a héten is olyan mondatok, fogalmak

kerültek elő, amelyek ugyan Rólad szóltak, de süket fülekre találtak.

Imádkozunk Hozzád, Urunk, ezért a viláért. Könyörgünk, Urunk, a járványos időszak megszűnéséért. Imádkozunk Hozzád, Urunk, a gyermekekért és idősekért. Imádkozunk Hozzád családjainkért, azokért, akik családjainkban még nem ismertek meg Téged, vagy talán miattunk nem tudnak megismerni Téged. Adj nekünk, Urunk, türelmes szívet, Rólad bizonyoságtévő nyelvet.

Imádkozunk Hozzád, Urunk, az orvosokért, az ápolókért, azokért, akik a szociális otthonokban dolgoznak. Imádkozunk Hozzád azokért, akik mindennapi ellátásukat biztosítják. Könyörgünk, Urunk, az iskolákért, a pedagógusokért.

Könyörgünk, Urunk, a mi népünkért, nemzetünkért, hiszen ennek az esztendőnek különös csengésű szava a „megmaradni” szó, 100 évvel a mi nemzeti tragédiánk után is. Köszönjük, hogy megtartod a mi népünket, nemzetünket. Köszönjük, hogy megtartod a mi városunkat, minden lakóját, minden felekezetét. És imádkozunk Hozzád, Urunk, városunk vezetőiért és országunk elöljáróiért is, úgy, ahogyan imádkozunk Hozzád a mi egyházunk vezetőiért is.

Jézusért kérünk, hallgasd meg imádságunkat. Ámen. ■

Régi Historiák

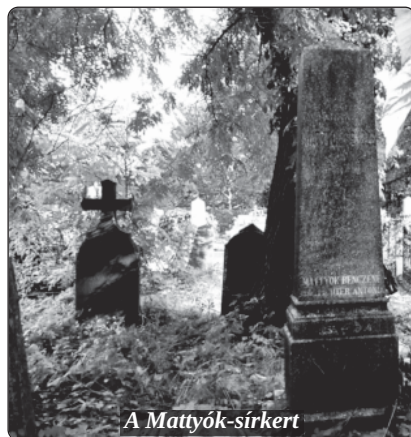
A MATTYÓK-SÍRKERT

A református és a régi katolikus temető határán nagyméretű sírok (sírkertek) sorakoznak, ahová főként evangélikus családokat temettek, vagy a családfő evangélikus volt, a hitvestárs pedig r. katolikus. Egyelőre nem került elő olyan irat a református egyházközség kéziratárából, ami azt bizonyítaná, hogy ez lett volna az evangélikus temető, de tény, hogy több jelentős 19. századi protestáns családnak itt van a végső nyughelye. A család mai tagjai szétszóródtak a nagyvilágban, vagy leszármazott híján kihalt a család, s ezt jelzi a sírok elhanyagoltsága is. Nemrég egyeztetés volt a római katolikus egyház temetői bizottsága és a református egyház között annak eldöntésére, hogy hol húzódik a két felekezet temetője közötti határ, és új megállapodás született.

Az ott nyugvók életpályája szerves része Pomáz 19-20. századi történetnek. A sírok védelemre méltók, bár gondozásukra egyelőre nincs lehetőség.

A Tiszolczy-sírkert szomszédságában fekvő **Mattyók-sírkertben** több jelentős

személy is nyugszik. A családfő **Mattyók Bence (1848-1890)** a Rádóczi Mattyók család leszármazottja volt, nem Pomázon született, de pomázi kapcsolatokkal rendelkezett. **Anyja** Pomáz első megválasztott református lelkipásztorának, **Göböl Gáspárnak volt a leány-**

A Mattyók-sírkert

testvére! A szülőket, **Mattyók Zsigmondot és Göböl Máriát** 1836-ban Göböl György áporikai lelkész adta össze, aki Göböl Gáspárnak volt az édesapja. A rokoni kapcsolatot erősíti továbbá, hogy a '48-as huszárfőhadnagy, Göböl László – aki nagybátyja volt Mattyók Bencének – megházasodván, Mattyók Bence megözvegyült anyósát vette feleségül. További érdekesség, hogy ők nem egy sírban nyugszanak. Göböl László édesanyjával a református temetőben van eltemetve.

Az itt nyugvók Mattyók Bence – akit a régi írások Benő és Benedek néven is említenek – jogi végzettséget szerzett, és vármegyei szolgálatba lépett, mint a Pilisi járás főszolgabírája. (Később ebből a járásból vált ki a terület megosztása folytán az önálló Pomázi járás.) Egy jómódú római katolikus polgári családba házasodott be Pomázon. A Loos és Wohl családból való felmenővel is rendelkező Richter Antóniát (1855-1944) vette feleségül. Lakóházuk a mai Vasvári Pál utcában volt, amit régen a Mattyók családról neveztek Mattyók

utcának. Az igényes gondossággal megépített ház tornáca különösen impozáns, a Wattay-Teleki kastély árkádsorának hangulatát idézi. A visszaemlékezésekben nosztalgiai-
val idézik fel a malomkő udvari asztalokat. *Tóth Ferenc* egyik írása említi a Hunyadi utca 2. szám alatti házat is Mattyók-Steller házként, de a külföldön élő késői leszármazottaknak ez már nem él emlékezetében.

Mattyók Bence a református egyházközség presbitereinek névsorában is szerepel, s több ízben idézik adakozóként a Protestáns Egyházi és Iskolai Lapokban. Pomázon az első községi óvoda megalapítójaként maradt fenn a neve.

A házasságból hat fiú és egy leány született. Mattyók Bence fiatalon, 1890-ben hagyta itt népes családját. Ekkor a legidősebb gyermeke még csak 13 éves volt. Antónia asszony, aki magas kort élt meg, egyedül nevelte fel gyermekeit. Fiai között és azok leszármazottai sorában neves értelmiségieket adott a hazának, de a sorscsapásokból is kijutott neki. Fiai közül három – Dezső, Kálmán és Bence – az első világháború miatt fiatalon haltak meg, László pedig a második világháborút követően orosz hadifogságban vesztette életét.

A Mattyók ház kertje 1936-ban

Gyermekeik:

Mattyók Dezső (1877-1914) katonai pályára lépett, az első világháború kezdetén idegösszeomlás miatt halt meg.

Mattyók Géza (1878-1971) mérnök, a MÁV alkalmazottja, temetőnkben nyugszik. Unokája, Kovrig Bence – a Magyar Köztársaság Érdemrend Kiskeresztjének tulajdonosa (1993) – családjával a második világháborút követően elhagyta Magyarországot, Kanadában lett történész, egyetemi tanár.

Mattyók Aladár (1880-1960) építész, a legsikeresebb tagja a családnak. 1911-től építész irodát működtetett Budapesten. Maga is sportember volt, sportlétesítmények tervezésére és kivitelezésére szakosodott. 1911 és 1937 között 11 létesítményt alkotott, köztük 1911-ben az Üllői úti FTC stadiont (az FTC-nek elnökségi tagja is volt), az 1928-ban épült Millenáris pályát, melyet a kerékpársport a mai napig használ, vagy a Császár (ma Kom-

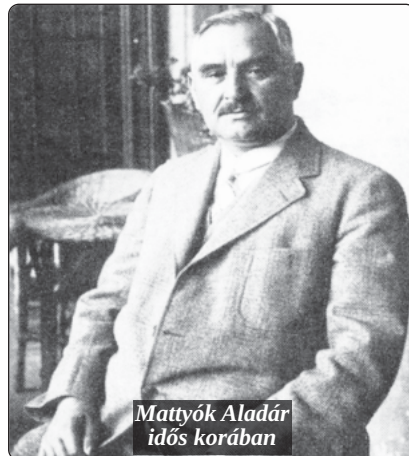

A Mattyók család Góból Lászlóval

jádi) uszodát 1929-ben, és tervezett több vidéki városnak strandfürdőt. 1960-ban halt meg, hamvai a Mattyók-sírkertben nyugsznak. A Magyar Kormány 2015-ben szakmai kiválóságának elismeréseként nevével szakmai díjat alapítottak. Aladár másodszületett lánya, Mattyók Anna (1922-1993) ugyancsak a sírkertben nyugszik. Másik lánya Windisch Éva (1920-) iparművész, elmúlt száz éves, és Párizs környékéről kíséri figyelemmel az interneten a pomázi híreket, és Kovrig Bencéhez hasonlóan segíti munkánkat családi történetei megosztásával.

Mattyók Kálmán (1881-1920) és **ifj. Mattyók Bence (1884-1922)** rokkantán tértek vissza az első világháborúból. Őket a hősi halottak között tartjuk számon. Hamvaik itt nyugsznak a Mattyók-sírkertben.

Mattyók László (1886-1947) katonai pályára lépett és az első világháború poklát

Mattyók Aladár idős korában

megjárva esett orosz hadifogságba, ahonnan csodával határos módon sikerült megszöknie, és Mongólián keresztül hazatérnie. Bár nyugállományba került, a második világháborúban tartalékosként ismét szolgálnia kellett. Mint alezredes a pomázi leventék parancsnoka lett, s itt érte 1944 karácsonyán az orosz megszállás. Fogságba esett, és 1947. november 24-én a Bogorodszk hadifogolytáborban meghalt. (Sírhelye: 437. hdf. tábor, BOGORODSZK, 2686. hdf. kórház temetője, BJELAJA CERKOV / UKRAINSZK 9 parcella / 7. sír.)

Mattyók László történetéhez hozzátartozik, hogy *Csata László* tanító tartalékos főhadnaggyal együtt ők a pomázi leventék megmentői. (Erről Tóth Ferenc emlékezett meg „A pomázi öregiskola emlékkönyve” című művében (48-49. oldal), aki fiatal gyerekként maga is részt vett az akcióban.) Amikor az oroszok 1944. december 11-én kirendelték a csoportot a tahi-i híd védelmére, Vácot már elfoglalták. Gyalogosan megtett útjukat légitámadások kísérték, majd odaérkezve tapasztalták, hogy egyedül vannak. Ekkor parancsnokaik visszafordították a csoportot, de már úttalan utakon, a hegyen keresztül érkeztek vissza, s értesítették a szülőket, hogy rejtsek el fiaikat. Így menekültek ki a pomázi leventék a háború poklából, elkerülve azt is, hogy hadifogságba kerüljenek.

Mattyók Júlia (1883-1983) az 1970-es években elhagyta az országot, és Svédországban halt meg. Malmőben halt meg. Férje – Schlachta Adolf unokája – Kismarjay Kiss Tibor (1875-1944), Ráckeve volt főszolgabírája, a szomszédos parcellában pihen Schlachta Adolfnak és feleségének sírja mellett.

Könczöl Dánielné

„Ha Péter útját az ő eredeti foglalkozása szellemében szeretnénk stílusosan szakaszokra bontani, akkor azt mondhatnánk, hogy 1. kép: Péter ül a maga hajójában. 2. kép: Jézus is ott ül Péter hajójában – tényleg volt néhány ilyen alkalom. 3. kép: Péter átszáll Jézus hajójába, és embereket halásznak. De embereket halászni, vagyis lelkeket a halálból, a bűnből az életre kimenteni csak Krisztus tud. Ezért élet-kérdés ebben a szolgálatban, hogy együtt maradjon a tanítvány a Mesterével, a szállásadó azzal, aki beköltözött az életébe, Péter a benne élő Krisztussal. Embereket halászni, kárhozatra menetelő lelkeket az életre megmenteni csak így lehet, ha engedünk a bennünk élő Krisztusnak!”

A fenti sorok *Cseri Kálmán*: *Kövess engem!* című, egy 1988-as evangélikációs sorozatát tartalmazó kis könyvből olvashatók, melyet most a kedves testvérek figyelmébe szeretnék ajánlani.

Jézus követése ugyanis emberhalászat Krisztussal. Amikor Jézus elhívta Pétert és András, így szólt hozzájuk: „*Jöjjetek utánam, és én emberhalászkokká teszek titeket.*” „Ha a hangulatával próbáljuk lefordítani az eredeti szöveget, akkor itt azt kellene mondani: *Utánam indulj!* Szó szerint ezt mondja itt Jézus Pétereknek: *Utánam!* Nem valami kedves kérés ez; itt már a királyok Királya szól bele az életükbe. Itt isteni parancs érkezik meg a számukra. Valahonnan valahova akarja kihívni őket. Honnan hívja ki Jézus azokat, akiket megszólít? Onnan, ahol vagyunk. A hitetlenségből, a magányból, a sikereink és a kudarcaink

közül, az illúzióinkból, a csalódásainkból, a bűnből, a megkötöttségből, a reménytelenségből, az értelmetlen létből, a kárhozattól. Innen akar kihívni ma is mindannyiunkat.”

Az első cél, amire Jézus hív: a vele való közösség. Isten a Jézus Krisztussal való közösségre hívott el minket. „Jézus soha nem valamit ígért az embereknek: mindig önmagát kínálta. Nem azt mondja Jézus, hogy gyertek ide hozzám, és adok egy kis világosságot nektek. A filozófusok is adtak, én is adok valamennyit. Mégcsak azt sem mondja, hogy többet adok, mint bárki. ... Jézus nem valamit kínál, hanem önmagát személyesen, hogy nekünk életünk és bocsánatunk legyen. ... Kövessetek engem! Ez az elhívás célja, de ez maga az élet. A vele való közösségben virul ki az élet, ott támad fel a lelki halálból az életed, ez maga az örökélet.”

A másik cél, hogy úgy formáljon át Jézus, hogy másokat is odavigyen az élet forrásához. Ha Jézus valakit emberhalásszá tett, az Jézushoz vezet másokat. Azt mondja: „megtaláltam a Messiást; ettől nem lettem tökéletes ember, de azóta békesség van a szívemben, és tudom, hogy miért élek. Gyere, próbáld ki te is!” Így hangzik nemzedékek óta a Jézushoz

hívás: „valaki hall róla, azután találkozik vele, azután bizonyosságra jut, továbbadja a másiknak, az is hall róla, találkozik vele, bizonyosságra jut, és így oldódik meg az életük azoknak, akik a halk hívásnak engednek, és közel mennek Jézushoz.”

Viszont tény, hogy úgy, ahogy vagyunk, semmire nem tud használni. De hatalma szavával egészen meg tud változtatni. Jézus követése ezt is jelenti: engedjük-e, akarjuk-e ezt? „Amikor Jézus beleszól egy ember életébe, akkor ott nem az történik, hogy valamit megtanul az illető. Simonnak nem azt mondta, hogy ha egy tanfolyamot elvégzel, akkor lehetsz a tanítványom. Nem azt mondja, hogy meg kell tanulnia bizonyos fordulatokat és viselkedésmódokat, és akkor te más emberré leszel. Nem is azt mondja, hogy neked kell csinálnod valamit. Hogyan teremti újá Jézus a tanítványait? Az Ő Igéjével. Beleszól az életünkbe. ... Aki az életébe, a szívébe igazán befogadja Isten Igéjét, aki elfogadja Istennek róla alkotott ítéletét, és komolyan veszi az Isten neki mondott ígéreteit, az az ember egészen más emberré lesz. Kicsérélődik belülről. Nem egy kicsit jobb, kicsit okosabb, engedelmesebb lesz, hanem más emberré lesz!”

És akkor a bűnbocsánatot nyert, újjászületett ember többé már nem is vétkezik? „Dehogynem! Amíg ebben a testben vagyunk, addig sajnos mindig megvan a lehetősége annak, hogy vétkezzünk. Akkor mi a különbség az egyáltalán nem hívó ember vétkezése és a Jézus-tanítvány, a hívó ember vétkezése között? Az, hogy Jézus tanítványa nem akar vétkezni. Ha mégis vétkezett, fáj neki, nem akar együtt élni a bűnével. Megy és megvallja, lemondva a szégyen takarításáról. És néha nagyon kellemetlen ám bűnt

vallani! Hiszi azt, hogy erre is bocsánatot kap, és utána még inkább kerüli messze azt, amivel újra megszoríthatja az ő Urát. Valaki így mondta egyszer találóan: a hitetlen ember életében a bűn menetrendszerűen következik be, a hívó ember életében baleset.”

„Isten gyermekeiben két természet él együtt. Péterben is együtt élt ez a kettő; ezek között állandó harc van, szükségszerűek a bukások. De ha van bukás, Isten gyermeke ugyanabba a kegyelembe kapaszkodik, amibe megfogódzott az út elején, és Isten őt talpra segíti, van bocsánat a számára. Az azonban a mi feladatunk, hogy erősítsük ezt az új természetet minden lehetséges módon, hogy egyre erőteljesebb legyen a régi, és ne zavarja ezt az újat. Ilyen értelemben lehet igaz azután az, amit Pál mondott a felolvasott igében: „*Én – azaz a régi természetem – Krisztussal együtt megfeszítettem. Most azért élek, de többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.*” Ez azonban nem zökkenőmentes együttélés. „*De amely életet a testben élem, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.*”

Új életben járni azt jelenti: „Nem emberek kívánságai, hanem Isten akarata dönt el mindent. ... Jó lenne, ha megjegyeznénk a különbséget. Amikor a hitetlen ember dönt, akkor a választása ez: a bűn vagy Krisztus. Amikor a hívó ember dönt, akkor a választása ez: én vagy Krisztus. Egyszer kell komolyan dönteniünk úgy, hogy a bűn helyett Krisztust választjuk. És utána minden pillanatban szabad dönteniünk úgy, hogy önmagunk helyett Krisztust engedjük.”

“Mert az Ő szeretetéből élek. Egy olyan bűn van, amire nincs bocsánat: ha ezt a szeretetet visszautasítjuk. A visszautasított mentő szeretet maga az ítélet. Isten ezt a szeretetet kínálja most nekünk is. Boldog, aki megkapaszkodik benne, aki engedi, hogy Isten szeretete átalakítsa, és azután ezzel a szeretettel megy másokhoz is, embereket halászni, lelkeket menteni. Ehhez kérjük Urunk segítségét.”

Cseri Kálmán: Kövess engem! – Budapest-Pasaréti Református Egyházközség, Budapest, 2020.

Hamar Jánosné Enikő

MIÉRT SZÜKSÉGES ÉBREDNI?

Először is azért, mert az evangélium nem valami dogma, melyet az egyház kigondolt és makacs önféjűséggel igyekszik másokra rákényszeríteni, hanem az evangéliumban teljesen hallatlan dolgokról, úgy is mondhatnánk, hogy „leleplezésekről” van szó. Azt hiszem, az emberek a Bibliát is azért gyűlölik, mert a benne megírt leleplezések kínosak számukra. Pedig a Biblia pontosan arra tanít, hogy a bűnessel egy általános elleplezés történt. A bűn lényege pedig az, hogy mindent homályba borít, mindent titkol.

A bűn eset előtt, Isten szemmel láthatóan járt-kelt az emberek között. A bűn eset azonban azt idézte elő, hogy Isten elrejtőzött, és ma is elrejtőzik. De nemcsak Isten leplezi magát, hanem az ördög is. Am ő nem tud úgy elrejtőzni, mint Isten, ezért álarcot tesz föl. És nemcsak Isten és a Sátán rejtőzködik, hanem mindenekelőtt az ember. Isten az Ő Igéjében, a Bibliában éppen ezt a hármas leplezést fedi fel.

Isten az Atya, mi pedig az Ő gyermekei vagyunk. Méghozzá gonosz, Tőle elszakadt gyermekei. És tudjátok, miért olyan boldogtalan a világ? Ezért. Mert az ember megpróbál az Atya nélkül boldogulni. Mert sajnos, mi ilyenek vagyunk! Isten a terhünkre van. Sokkal kellemesebb lenne számunkra, ha nélküle oszthatnánk fel a világot.

Sokszor kérdezik meg tőlem az emberek: „Miért engedheti Isten ezt a sok nyomorúságot a világban?” Erre csak egy értelmes válasz létezik: Azért, hogy megtudd és megláthasd, milyen gonosz és keserves dolog, hogy elhagyjad Istenedet az Urat. Ismertem embereket, akik egészen kijöttek a sodrúkból, mert elvesztették a pénztárcájukat vagy a kutyájukat. Istenért azonban egyetlen könnyet sem ejtettek. Ismertem embereket, akik csak úgy sugároztak a boldogságtól, amikor felémelték a fizetésüket, de az Atya Isten szeretetétől nem vert szaporábban a szívük.

Vizsgáljátok meg tehát magatokat barátaim, nem vagytok-e ti is ilyen hidegek? Sokan úgy bánnak Istennel, mint valamiféle pincérrel. Mert hogy ki ez a pincér, azzal nem törődnek, csak gyorsan hozza azt, amit megrendeltek. Így vannak Istennel is. Az emberek akamag Tőle valamit, de Őt magát nem.

Egyszer valaki azt mondta: „Megteszem a kötelességemet, és ha Isten ennél többet követel, akkor szórszálhasogató.” – Így beszél a hitetlen ember, akinek kényelmetlenné válik Isten közelsége.

Nagyon sok beszélgetésem után, melyeket az emberekkel a hit dol-

gairól folytatok, újra meg újra egy végzetes tévedésre bukkanok. Azt mondja az Isten kereső, de még újjá nem született ember: „Hiszek Istenben.” Ó, kedves barátom ha minden csak ezen múlna! Mert hogy hiszünk-e Isten létezésében vagy sem, az szinte teljesen lényegtelen. Mert az ördög is hiszi. Fél is tőle nagyon. Hanem a fontos kérdés az, hogy békességünk van-e Istennel. Istennel és Istenből élünk-e? Mert a lélek csak Isten Igéjéből élhet. Ugyanis, ha valaki megveti az Atya szeretetét, az kénytelen megtapasztalni az emberek hidegségét. Aki nem hajlandó az Úrhoz fordulni, annak emberektől kell függnie és emberek szolgájává kell lennie.

Ó, de sok házaset, sok családi élet, sok hivatásbeli kínlás már a pokol előre vetett árnyéka itt a földön az ember életében. Mert az Isten nélküli élet a megaláztatás élete. De az Istennel való élet ennek az ellenkezője – magasztos és szabad élet! Ezenkívül az Isten nélkül való élet egészen magányossá is tesz. Ez tapasztalati valóság. Ezért aztán ébredni, eszmélni kell. Am ha a szívünkben feltámad az Úr Jézus iránti vágy, akkor a világ azonnal megpróbál bennünket elterelni és megvigasztalni. De jaj nekünk, ha ez sikerül!

Nos, kedves olvasóim, mikor akartok végre „magatokhoz témi”? Sok mindenre volt már időtök, de mikor akartok már jutni odáig, hogy belső leltárt készítesetek? Mert annak eredménye lesújtó és megrendítő lesz. Ezért ne halogassátok! Mikor juttok el már végre egyszer odáig, hogy önmagotokról gondoskodjatok? No nem az eledelről és a ruházatotokról, hanem a lelketek üdvösségéről, az Istennel való békességről, mindarról, ami veletek a földi halál után történik. Föl kell ébrednetek, hogy rádöbbenjete: **mássá kell lennetek!**

Fórisz József
(Forrás: Internet: Csendes Percek – Gondolatok)

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET REMÉNYSÉGEM

Én nem tudom, kinek mit jelentesz, nekem nyugvó pontot a próbában. A viharban mindig menedéket, csillagot a sötét éjszakában.

Én nem tudom, ki hogyan lát Téged, nekem a lét vagy és az életem. Vad éjszakák, vadabb rejtekében nem látom a kezéd, csak érzem.

Szegény volnék, ha nem tudnám, hogy vagy, hogy kezekben van ez a nagy világ. Mindenkié vagy, így az enyém is: a lelkemen nem úr senki más.

Mert az ember nem akar ki-senki, aki csak jött és elmegy céltalan. Egy épület is úgy van, ha építik, pedig nincsen lelke: csak célja van!

– Fenséges, szép, méltóságos érzés fiadnak lenni, Élő Istennem. Megújulni mindennap Tebenned: ezt nem foghatja fel az értelem!

Nincs olyan szó, mivel leírhatnám a nagyságod csodálatos voltát: nincsen oly szív, mely méltó lehetne építeni számodra egy oltárt.

Nincsen neve annak az érzésnek, ami Hozzád köt, mert nem is lehet. De élteti lelkem a boldog reménység, hogy találkozni fogok majd Veled!

~ ~ ~ ~ ~

GERZSENYI SÁNDOR DRÁGA VÉR

Krisztus vére az egyetlen erő, Amely által a menny elérhető. Megnyílt a kárpit: drága öt sebek! Itt a szentek szentjébe léphetek. A Bárány vére oltalom jele. Míg rajtam van nem ér ítélete. Jöhet bűn, Sátán, nyomor vagy halál. Lelkem e vérben védelmet talál. E vér a legtisztább aranyruha. Örök öltöny. Szét nem foszlik soha... Terülj lelkemre, drága, üdv-adó, Hadd lehetnék fehér, miként a hó! Az égi honra méltó az lehet, Ki látta már a vérző öt sebet. És aki abban hittel elmerül, Az életére örök fény derül.

SEBESTÉNY-JÁGER ORSOLYA AZ ÉLET KENYERE (Jn 6,35)

Egy falat kenyér elomló álma.
Mondd, hány ezer évig éhezett a világ
arra az egyetlen ízre vágyva,
mit kezded majdan e kenyérben ád?

Még egyre morajlik felettünk az ég,
mint gyomor ha kordul, mely enni vágya,
Te csordultig töltöd titkaidal,
mely Benned jött el e vándorló világra.

Lásd, morzsáid esszük öntudatlan,
vagy éhségünk tudatos észlelésén át,
de áldott asztalterítőnk az élet
Te adod magadban a testté lett csodát.

HA MAJD...

Ha majd térdedre hullva kéred,
hogly legyél a sziklán a rés,
hol a forrás vize átszakadhat,
akkor ér véget a száműzetés.

Ha majd a mélység vizei fölött
holló lelked fehérbe öltözött,
hogly suhanva szálljon
át e feledettnek hitt világon.

S ha este a boltívés kapuk alján
csak üldögélnél, mint fáradt vándor,
öreg kezdedben öreg botod,
s csönded kortyolod kupádból.

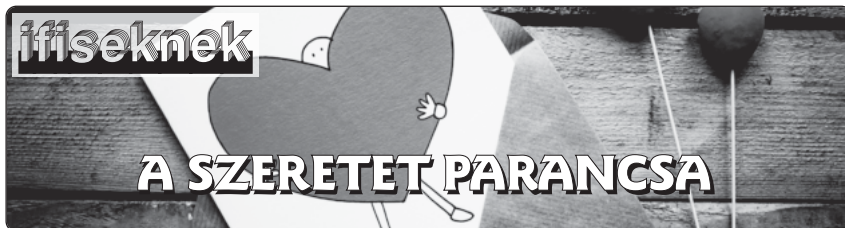
S ha gyermekké leszel újra,
nézve a fényekkel hintett, régi útra,
hol lelked valaha mezítláb szaladt,
és szakadt ruhában volt a legboldogabb.

Ha majd térdedre hullva kéred,
hogly legyél a sziklán a rés,
hol a forrás vize átszakadhat,
akkor ér véget a száműzetés.

VERBUM DEI

Te érleled szívemben a csöndet,
mint a jó bor utánozhatatlan zamatát,
mit csordultig töltök egy kristálypohárba,
hogly színeit csodáljam az üvegfalon át,

s kortyolom aztán, koccintva magammal,
mert a csöndességéből érkezhetsz a Szó,
az évezredek óta örök és ugyanaz,
állandóságában mégis változó.

Lehet, hogy nem szereted a „parancs” szót.
Nem szereted, ha megmondják, mit kell
tenned. Úgy gondolod, hogy elég nagy
vagy már ahhoz, hogy tudd: mit akarsz.

Amikor János e szót használja, akkor
utal valakire. Jézusra utal, aki ugyanezt a szót
mondta, amikor tanítványaival megosztotta az
Újszövetség korszakának – melynek mi is
gyermekei vagyunk – legfontosabb titkát, fel-
adatát. Így mondta akkor Jézus, közvetlenül az
utolsó vacsorát követően tanítványai körében.
(Júdás ekkor már elhagyta a szobát.) „*Új
parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek
egymást: ahogyan én szeretlek titeket, ti is úgy
szeressétek egymást! Arról fogja megtudni
mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha
szeretitek egymást.*” (Jn 13,34)

Jézus parancsa ez. Mert a *hé entolé* – az
Újszövetség nyelvén, görögül – egyszerre
parancs és feladat. Vagyis elkötelezettséget,
aktív cselekvést jelent, amit a Krisztust követő
ember akkor is felvállal, ha nehéz.

De vajon tényleg nehéz-e? Az a jó hír,
hogy a másik embert szeretni egyáltalán nem
nehéz. Csak addig nehéz, amíg sötétségben va-
gyunk. Miért? Csukjuk be most a szemünket
egy pillanatra! Csak addig, amíg megpróbáljuk
felidézni, hogy a mellettünk ülők, hogy néznek
ki. Milyen ruhában vannak? Milyen a szemük
színe? Így sem könnyű erre a válasz, hát ha
még teljes sötétség lenne itt. Mondják, hogy
azok az igavonók, lovak, szamarak, melyeket
bányában dolgoztatnak – a sötétségben lassan
elveszítik a látásukat. Megvakítja őket a sötétség.

Egyik hittan órán beszélgettünk arról, hogy
mitől lehet félni. A gyerekek kis lapokra, név
nélkül írták le a félelmeiket, és nagyon sokan
írták le azt a szót, hogy sötétség. A sötét valóban
félelmetes. Nem tudom volt-e valaki közületek a
láthatatlan kiállításra? Ijesztő élmény átélni,
hogy nem hagyatkozhatunk legfontosabb
érezkiszervünkre, a szemünkre. Hát még akkor,
ha a szívben van sötét! Mert ilyen is van ám!
Sőt, lehet, hogy megdöbbentő, de mindannyian
úgy születünk, hogy nélkülözünk az igazi vilá-
gosságot. Csak emberi érzelmeinkre, indu-
latainkra hagyatkozunk, és azok sokszor fél-
revezetnek.

„*Én vagyok a világ világossága*” – mon-
dja az Úr Jézus. Ahhoz, hogy a szívünkben, gon-
dolkodás módunkban átéljük az igazi fényt, az
igazi világosságot: először oda kell mennünk
Jézus kereszttje alá. Ahol Ő odaadta életét min-
den bűnünkért. Nem azért tette, hogy megfosz-
son minket az önállóságunktól, megfoszson
attól az élménytől, hogy szabadon döntsünk,
hogy a magunk urai legyünk, hanem azért tette,
hogy megszabadítson a bűn hatalma alól. Mert
a bűn félelmetes ellenség. Csak az tudja ezt, aki
már sírmi tudott miatta. Aki már vágyakozott
Jézus világossága és tisztasága után. Aki
megállt már a kegyelem fényében, az min-

deneke előtt egy dolgot ért meg: hogy Isten sze-
reti őt. Nem megítéli, nem haraggal elutasítja,
hanem szereti, pedig ezt a szeretetet igazából
meg sem érdemeljük. Olyan Istenünk van, aki
a Hozzá menekülőket Jézus keresztre feszített
karjaival átöleli.

Ha ezt átéled, „*ha múlik a sötétség és jön
az igazi világosság*”, ahogy János fogalmaz,
akkor azt is átéled: másokat szeretni egyáltalán
nem nehéz. A világosságban ugyanis meglátod
benne a problémákkal küzdő, a magányos, a
meg nem értett, a bántott, a szívében kétsé-

geket, szomorúságokat elrejtő testvért. El-
kezded keresni benne a jót. Elkezdted látni
benne azt, akit Isten szeret.

Feltehetjük itt a kérdést, hogy kire gondolt
Jézus. Minden emberre, vagy csak a tanítványi
körre, azokra, akik követik Őt. Lehet ezen gon-
dolkodni, vitatkozni, de választ csak Isten
vezetésével, az Ige által fogunk kapni. Úgy fo-
gunk választ kapni, hogy ha Jézusra tekintünk.
Arra, ahogyan Ő szeretett. Vagyis személyválo-
gatás nélkül. Egész életében nem tett mást, csak
adott. Adott, adott, adott. Az Atya akaratát
betöltve, teljesítve. Egyes egyedül a farizeusok-
tól határolódott el, azoktól az emberektől, akik
képmutató módon voltak vallásosak, bele-
erőltetve másokat is egy pókhálószzerűen kidol-
gozott bonyolult elvárás-rendszerbe, s nem en-
gedtek másokat egyszerűen, gyermeki módon
hinni és gondolkodni.

Nikodémust azonban, aki szintén farizeus
volt, szeretettel fogadta. Sőt, megosztotta vele
azt a titkot, azt a gyönyörű mondatot, melyet az
Újszövetség szívének is neveznek: „*Úgy sze-
rette Isten a világot, hogy egyedül Fiát adta,
valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök
élete legyen.*” (Jn 3,16) Milyen csodálatos
szerkesztésű tökéletes egység a Szentírásunk,
hogy ennek a mondatnak a ráfelelő, kiegészítő
párja szintén 3,16, János első levelében: „*Abból
ismerjük meg a szeretetet, hogy Ő az életét adta
értünk, ezért mi is tartozunk azzal, hogy az
életünket adjuk testvéreinkért.*” (1Jn 3,16)

Ha úgy találd mégis, nehéz szeretni má-
sokat, minden embert, akkor borulj le az Úr
előtt és kérd: „*Jöjj, Uram, szeresd rajtam
keresztül ezt a világot, hogy ne maradjak a
sötétség mélységében.*” Ámen.

Sebestényné Jáger Orsolya lelkipásztor ■

A 12 ÉVES JÉZUS A TEMPLOMBAN

Gyermekeknek

Nem tudom, hogy te szeretsz-e utazni. Amikor én olyan kicsi voltam, mint te, nagyon szerettem. Mindig nagy izgalmaival, és sok-sok kalanddal járt az utazás.

Nekünk gyermekkoromban nem volt autónk, ezért a leggyakrabban vonattal utaztunk. Volt, hogy nyolc órát dőcögöttünk egy huzamban. Olyan is volt, hogy éjszaka mentünk. Este szálltunk fel, és reggel, amikor már világos volt, akkor érkeztünk a célba. Már az előkészületek is nagyon izgalmasak voltak. A felnőttek késő estig pakolták a bőröndöket, hogy minden beleférjen. Aztán finomakat sütöttek, hogy legyen utrávaló. Mindig izgalmas volt, hogy milyen finomság kerül elő a csomagokból. Rántothúsos szendvics, süti, tea. Volt, hogy olyan sokat himbálóztunk a vonaton, hogy a megérkezés után is mozgott alattunk a föld. Puha ágyban fekvé is úgy éreztük, mintha még mindig a vonaton lennénk.

Te mivel szeretsz utazni? Vonattal, busszal, autóval? Esetleg utaztál már repülővel?

Amikor Jézus élt, akkor még nem volt olyan sok utazási eszköz, mint manapság. Az emberek legtöbbször gyalog utaztak, esetleg számárháton, mint Mária. A gazdagabbak lóra, vagy tevére ülve, mint a napkeleti bölcsek.

De az utazás így is lehetett izgalmas, ha az úticél is az volt, vagy az útítársak kedves emberek, barátok, családtagok voltak.

Amikor Jézus már nagyfiú, pontosan tizenkét éves volt, Mária és József is útnak indult Jeruzsálembe, hogy elmenjenek a templomba. Képzeld, nem volt, csak a fővárosban templom. A többi városban, faluban csak imaházba mehettek, mint mi Csobánkán. Nagyon különleges, hatalmas és szép volt a jeruzsálemi templom. A város legnagyobb épülete, mint a legtöbb templom. Kicsit másképp nézett ki, mint a mi templomunk Pomázon. Nem volt torony a tetején és benne harang.

Jézus nagyon várhatta, hogy ott legyenek, mert ünnepelni mentek a templomba. Gondolom, te is szeretsz ünnepelni. Olyankor mindenki örül, finomakat lehet enni, és együtt vagytok a családdal, barátokkal, gyülekezettel. Jézus és családja a páska ünnepre ment a jeruzsálemi templomba, amikor arra emlékeztek, hogy Isten nagyon régen kihozta

őket Egyiptomból, ahol sokat bántották őket.

Biztosan nagyon várta az utazást, gondolhatod mennyire izgalmas volt már a készülődés is. Autóval könnyen elérték volna Jeruzsálemet, az úticélt, de gyalog is nagyszerű lehetett az út, mert sokan utaztak együtt a családból és a barátok közül. Biztos voltak az utazók között gyerekek, akikkel játszani, beszélgetni lehetett. De amikor odaértek, akkor is jól érezhette magát, sok érdekes dolgot láthatott. Jézus számára a templom is izgalmas vagy talán a legizgalmasabb hely volt az egész városban.

Tudjuk, mert amikor az ünnepnek vége lett, és a szülők, a családtagokkal és barátokkal hazaindultak Názáretbe, történt egy nagy ijedtség. Már egy napja tartottak hazafelé, amikor Mária és József észrevette, hogy Jézus nincs velük. Azért ilyen későn, mert azt gondolták, hogy ott van velük a sok rokon között, biztos együtt van a többi gyerekekkel. Keresték, de nem találták őt. Kénytelenek voltak visszaindulni Jeruzsálembe aggodalommal a szívükben. Mivel egy napja voltak úton, egy napig tartott a visszaút is. Nem lehetett könnyű. Hát még, amikor visszaértek a városba. A sok-sok ember között a nagy városban három napig keresgéltek kétségbeesve, mire a harmadik napon megtalálták.

Mit gondolsz, hol sikerült a nyomára bukkanni? Hát a templomnál! Máriának és

Józsefnek leesett az álla, amikor meglátták.

Gondolhatnád, hogy maszasatosan, sírva kuporgott egy templomszolga ölében. De nem. Meséltem, hogy Jézus nem akárki volt. Ott Betlehemben, nagyon régen az Isten Fia született meg. Azonban Máriának és Józsefnek a gyermeke volt, mint te anya és apa számára. Meglepődve látták, hogy Jézus tanítómesterek között ül, akik szinte mindent tudtak a Bibliáról, és velük beszélget, tőlük kérdez. És mindenki elámul rajta, aki hallja, hogy milyen okos és bölcs.

Azért Mária megdorgálta őt, hiszen nagyon aggódott érte, három napig kereste Józseffel. De a válaszon igen meglepődtek és nem is nagyon értették. Jézus azt mondta nekik: „Miért kerestetek engem? Nem tudjátok, hogy az én Atyám házában kell lennem?” De utána azt írja a Biblia: „Jézus ezután elindult velük, elment Názáretbe és engedelmeskedett nekik.”

Jézus engedelmes gyermek volt. Odafigyelt arra, amit a szülei mondtak neki. Nem mindig könnyű engedelmeskedni. Néha jó lenne azt tenni, amit mi akarunk, de a szüleid sok mindent jobban tudnak, mint te. Isten rájuk bízott, hogy felneveljenek téged.

Hadd meséljem el neked, ami velem történt még egyszer régen. Az óvodába mentem reggel hittanórát tartani. Akkor érkeztek a gyerekek is. Az én hittanosom, Gabika, is akkor indult volna be az oviba. De nem olyan kedves, mosolygós volt, mint máskor. Azt láttam, hogy zokogva kapaszkodik az autóba, és nem akar kiszállni. Kiderült, hogy bár tél volt, ő nyári ujjatlan, fodros ruhába akart jönni az oviba. Az anyukája természetesen nem engedte. Ezért kapaszkodott az autóba, majd elhúta magát. Bizony gyakran előfordul, hogy mi jobban tudunk dolgokat, és megmakacsoljuk magunkat. Nem akarunk fogat mosni, lefeküdni. Még egy mesét meg akarunk nézni, pedig anya már mondta, hogy sajnos itt a vége.

Jézus is szívesen maradt volna a templomban. Az a három nap is gyorsan elrepült. De engedelmesen indult hazafelé, mert tudta, hogy még nem jött el annak a nagy feladatnak az ideje, amire Isten elhívta Őt.

Stift Ágnes hittanoktató

NAPLÓ

TERVEZETT ALKALMAINK:

■ Hétközi alkalmainkat, gyermekistentiszteleteinket, konfirmáció óráinkat a ZOOM program segítségével tartjuk meg.

A ZOOM egy INGYENES program! Nem kell megvásárolni; pillanatok alatt letölthető az internetről. Működik számítógépen, tablet-en és okos telefonon is. A telepítéshez, használathoz segítséget nyújtunk! Az aktuális alkalmak belépési kódjai megtalálhatók honlapunkon, hírlevelünkben és Facebook oldalunkon.

■ Vasárnapi istentiszteletek: 9.00 istentisztelet az új csobánkai református imaházban. Az alkalomról videóközvetítést is biztosítunk; 10.30 istentisztelet a pomázi református templomban. Az alkalomról hangközvetítést is biztosítunk.

A vasárnapi jelenléti istentiszteletek óvintézkedései:

- A templomban és az imaházban – a szolgálókkal együtt – az istentiszteleten egyidejűleg legfeljebb 40 fő tartózkodhat. Ún. délutáni liturgiával (kezdő és záró énekkel) tartjuk alkalmunkat, mely így 45-50 percnél nem hosszabb.

- A belépéskor testhőmérsékletet ellenőrzünk, valamint kérjük a kézferőtlenítő használatát.

- A maszk használata és a másfél méteres védőtávolság megtartása a teljes istentisztelet alatt kötelező! A rend betartásáért az ügyeletes presbiterek felelnek.

- Az istentiszteletek után presbiterjeink segítségével fertőtlenítést végzünk.

- Jelenléttel járó gyermekistentiszteletet, úrvacsorai közösséget egyelőre nem tartunk; a gyülekezeti házat és gyülekezeti teremeket zárva tartjuk.

- Kérjük, hogy betegen ne látogassák testvéreink az alkalmat!

■ Online evangelizáció: **2021. február 15-19. 18.00.** Az alkalmakat az élő közvetítés menüben láthatjuk gyülekezetünk honlapján. (Jelenléti alkalmat nem tartunk!)

■ INTRO alkalmak szervezése.

Az INTRO 7 részes kiscsoportos találkozó, melyeket keresztyény gyülekezetek szerveznek a bibliai hit iránt *érelklődőknek*. Az online beszélgetések videó előadásokra épülnek. Részletek: <https://introkurzus.hu>

■ Nyári gyermektábor: **2021. június 28. - 2021. július 3.** a Lengyel-Annafürdői Erdészeti Erdei Iskolában.

HALÁLOZÁS, TEMETÉSEK:

2020. november 28-án elhunyt **Balogh Józsefné** (†85) testvérünk, temetése 2021. február 1-jén volt a Farkasréti temetőben. Gyülekezetünkben 2021. január 31-én megemlékezést tartottunk templomunkban.

2020. december 10-én elhunyt **Kozma Ferencné Tóth Katalin** (†62) testvérünk, temetése 2021. január 13-án volt családi körben a református temetőnkben.

2021. január 1-jén elhunyt **Gönczi Istvánné** (†99) testvérünk, temetése 2021. január 20-án volt városunk ravatalozójából. A gyászoló család köszöni testvéreink vigasztaló szavait és köszöni a Bibliaolvasó kör és a Psalmus kórus részvétnyilvánítását.

2021. január 1-jén elhunyt **Berek Zsigmondné** (†90) testvérünk, temetése 2021. január 14-én volt családi körben.

2021. január 14-én elhunyt **Pintea Dembroszky László** (†76) testvérünk, temetése 2021. január 27-én volt.

Nyári táborunk tervezett helyszíne a Lengyel-Annafürdői Erdészeti Erdei Iskola

1 + 1 %

Kérjük, hogy adója első 1%-ával támogassa Ön is a Magyarországi Református Egyház értéktartó társadalmi szolgálatát!

Technikai szám: 0066

Bővebb információ: <http://www.reformatus.hu/egyszazalek/>

***

Az adóbevallásunk során lehetőségünk van az adónk további 1 %-áról is rendelkezni. Társegyházközségünk megsegítésére is köszönettel fogadjuk az adó 1 %-át, amit a gyülekezetünk teljes körű hitéletének, istentiszteletének otthont adó templom védelmére, a közösségi életnek teret biztosító intézményeink fejlesztésére fordítunk. **KÖSZÖNJÜK.**

Pomázi Református Gyülekezetért Alapítvány

Adószám: 18693829-1-13

Kérjük, hogy alapítványunkat adományával is támogassa.

Az alapítvány számlaszáma:
B3 TAKARÉK Szövetkezet Pomázi Fiókjá
6570005510140114

Gyülekezeti újságunk következő száma várhatóan 2021. április 25-én jelenik meg.

ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

A Pomáz-Csobánkai Református Társegyházközség lapja

Cím: 2013 Pomáz, Hősök tere 1.; – Telefon: 06-26-325-297

Csobánkai Gyülekezeti Ház: 2014 Csobánka, Béke u. 19.

E-mail cím: pomaz-csobanka@reformatus.hu

Honlapcím: <http://www.pomaz.reformatus.hu>

Facebook: <https://www.facebook.com/pomazcsobankareformatus/>

Gyülekezetünk számlaszámai:

Pomáz: 11784009-2222253-00000000

Csobánka: 11784009-2222260-00000000

Felelős kiadó: Nyilas Zoltán lelkipásztor

(e-mail: nyilas.zoltan@reformatus.hu)

Szerkesztőbizottság: Nyilas Zoltán, Hardi Péter, Mazaray Sándor, Görbe Ferenc, Dr. Puskás Attila.

Szerkesztő: Dr. Puskás Attila

(e-mail: puskas.attila.dr@gmail.com; Tel.: +36-20-9355-362)

Terjesztési felelős: Erdélyi Sándor

(e-mail: erkuchenbauer@gmail.com; Tel.: +36-20-9325-110)

Megjelenik kéthavonta 400 példányban, gyülekezeti használatra, ingyenes terjesztésben. Adományokat köszönettel elfogadjuk.

ÉRFALVY ZSOLT VERSEI

ISTENI ERŐ

Bármilyen eszköz, erő már rég készen vár
Mire szükségünk van, mennyei Atyádnál
Ő repesve várja, hogy javadra használd,
Neked szánt úton járva gazdagon megáld.

Hiszen sohasem tudsz akkorát álmodni
Mit Isten akar neked ingyen átadni
Így hát feszülj neki, feledve a múltat,
Kövesd mindig, mert minden Jézusra mutat.

VÁLASSZ!

Az ördög ordító oroszlánként keres
Dühöt, félelmet, hol békétlenség lehet.
Hogyha megtalálja, megerősít benne,
Így kell bizony élned, mintha más nem lenne.

Te nem vagy felelős, semmiről sem tehetsz,
Család, körülmények miatt csak erre mehetsz.
Gyűlölet és harag az egyetlen jó út,
Szenvedünk is tőle, olyan, mint egy mély kút.

De nincs az a mélység, miből ki nem vezet,
Istennél a megoldás, mert féltőn szeret.
Boldog ember az, ki mindig Őt keresi,
Nem a világot, Teremtőjét követi.

Csendesedjél el hát és járj nyitott szemmel,
Gondoskodó hatalma végtelen tenger.
Csak őt követve, minden dolgunk sikeres
Nincs más hátra, csak állj meg és légy figyelmes.

BOLDOGSÁG

Összeköt minket, hogy boldogságra vágyunk,
De szétválaszt út és cél, mi legyen az álmunk.
A környezetünk óriási hatással van ránk,
Amit mindig hallunk, látunk az lesz a mi imánk.

Ezért nem mindegy az, hogy mit engedünk be,
Mert ami előttünk van, azt forgatjuk szívünkbe.
Így irányítanak a véleményvezérek,
A hatás- és figyelemvadász influencerek.

Mire figyeljünk tehát, mi a boldogság útja?
Merre található a helyes gondolatok kútja?
Állj meg hálás szívvel, nézz körül és figyelj.
Hisz pont ez a mentalitás kell, hát nagyon ügyelj.

Hálát adni mindenért, akkor is, ha nehéz,
Élni a lehetőséggel, ha Jézus hozzád benéz.
Az élet kenyere mindig táplálja a lelket,
Szentlelkével egyesül, lerázva a terhet.

Isten boldogságot és szabadságot ígér,
Törvényét követve melléd áll és kísér.
NE csak a testedet, lelkedet is építsd,
Imádkozz és figyelj, szívedet így készítsd.

AZ IGAZI SIKER

Mi ezen a világon a legnagyobb érték,
Mi a legfontosabb, mit vágyakozva kéménk?
„Kenyér és cirkusz”, öröm, pénz és siker?
Jólét, szórakozás, őszintén mondd, mi kell?

Hisz a szegény buta, a sikertelen gyenge,
Ki gondolja, hogy a hajléktalan penge?
Ki irigyelhette Jézust a kereszten?
Vesztesnek láthatták az égre meredten.

Egy nincstelen senki, kit elutasítottak,
Kevesen szerették, azok is megfogytak
Mekkorát tévedtek, hisz legyőzte a halált,
Azért, hogy élhessünk, feláldozta magát.

A megváltásunk kész, de a Sátán terel,
Figyelmünket viszi: szórakozz és vessz el.
Álomban tart minket a hírnév és jólét,
Ez sajnos a valóság, a jelenlegi kórkép.

De felébredhetsz a halálos álomból,
Kivezethet Urunk a kényelmi mámorból.
Ha követed Jézust, vele mindig nyerhetsz,
Add át az életet és másokat is kelthetsz.

Ez az igazi siker, nincsen ennél nagyobb,
A legdrágább értéked lesz, ha te is hagyod.
Engedd, hogy szeretete átjárjon téged,
Az igazság szabaddá tesz, csak Őt kérjed.

*Volt lelkészünknek
(Köszöntő vers Szűcs Ferencnek
abból az időből, amikor még köztünk volt.)*

*Béke és szeretet legyen mindig veled,
A jó Isten áldja meg minden lépésedet.
Bölcsesség és erő kísérjen utadon,
A jó Isten áldjon meg nagyon gazdagon.*

*Bölcsen szóltál nekünk, értettünk szavadat.
Az ige fénye világítja utunkat.
A jó Isten tartson meg sokáig még nekünk,
Hogy igéjét hirdelve megszépítsd életünk.*

*Bú, baj, betegség kerülje el házad,
Érjen annyi áldás mit ember csak kívánhat.*

Orbán Mária

Charlotte Reihlen

A SZÉLES ÉS A KESKENY ÚT

Jézus Krisztus: „Menjétek be a szoros kapun! Mert tágas a a kapu és széles az az út, amely a kárhózatba visz, és sokan vannak, akik azon járnak. Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik azt megtalálják”.

Máté 7, 13-14

H